

REA

Chloé Esposito

virtual-project.eu

CHLOÉ ESPOSITO

Seria: Nebună, rea și periculoasă

Volumul 2

REA

Original: *Mad, Bad, and Dangerous to Know: #2 Bad* (2018)

Traducere din limba engleză de:
ALEXANDRU CORMOȘ

virtual-project.eu

2019

Răzbunarea este a Mea; eu voi răsplăti.

Romani 12:19, Biblia regelui Iacob

*Oricât ar părea că e nebunie ceea ce spune, e totuși o
nebunie bine chibzuită.*

Hamlet, William Shakespeare

Dragostea este religia mea – aș putea muri pentru ea.

John Keats

PRECIZARE

Înainte să trecem mai departe, trebuie să ne lămurim asupra unui aspect: săptămâna trecută a fost o nebulie. De fapt, nici n-aș putea să mă exprim așa. Am avut parte de cea mai bună partidă de sex din viața mea. Am descoperit că am o înclinație către pistoale. Acum, toată lumea mă ia drept sora mea geamănă (pentru că a murit și i-am furat viața). Câțiva oameni au dat ortul popii.

N-aș spune că *nu mi-a stat în fire*; de parc-aș fi vreo sfântă, la dracu'. Dar până săptămâna trecută, nu eram o ucigașă. Eram ca tine. Bine, am mai comis infracțiuni mărunte: furt din magazine, incendiere, delapidare. În rest, am făcut ce faci și tu: am ținut totul în mine și am *băut*. Am lucrat în domeniul publicității în presa scrisă. Locuiam într-un apartament în Londra. Nu ucisesem pe nimeni (deși îmi trecuse prin minte). Nu m-am încurcat cu Mafia. Nu mă urmărea Interpolul. Dar, în câteva zile scurte, se pot schimba multe, și presupun că acum asta e noua mea viață.

Îmi vujește și acum capul. Nu știu de unde să încep. Poate că ar trebui să încep cu începutul, dar nu mă pot gândi decât la final și la Nino, care mi-a frânt inima.

Totul a început săptămâna trecută, cu un accident. N-a fost vina mea. Nu chiar. Așa că fă-mi o favoare și nu judeca.

Motivul pentru care m-am dus în Sicilia a fost sora mea geamănă. Beth era *disperată* să vin. Mi-a plătit biletul de avion și toate cele. M-a ademenit cu șampanie gratis și cu promisiuni că o să stau la soare. În mod normal, nu m-aș fi dus. Știu mai bine decât oricine că, în cel mai bun caz, să-mi petrec timpul cu gunoiul de soră-mea e ca tortura cu apă. Însă tocmai fusesem concediată, fiindcă vizionasem filme porno, iar colegii mei de apartament, niște oameni de nimic, m-au aruncat în stradă. Am avut de ales între Sicilia sau o cutie de carton. Așa că m-am încrezut în ea ca proasta și am plecat.

Nici că se putea un plan mai prost.

Când am ajuns la vila ei din Taormina, m-am lămurit că locul era magnific. De genul pornografie curată din *Condé Nast Traveler*. Cea mai *ostentativă* dintre *căsoaiele ostentative*. Grădini luxuriante din secolul al șaispelea, statui din marmură, fântâni, flori. Iar piscina... nici nu-ți poți închipui. Normal c-am fost invidioasă. Tu n-ai fi?

Și apoi, mai e și copilul lui Beth, Ernesto. Copilul pe care l-a făcut cu Ambrogio. Să-l fi văzut numai. Semăna cu mine. Putea prea bine să fi fost

al meu. *Ar fi trebuit* să fie al meu. „Ma ma”, mă striga. „Ma ma ma”.

A fost prea mult pentru mine.

Ochii mi s-au făcut verzi, ca de monstru.

Apoi Beth mi-a mărturisit de ce mă invitase. Nu doar fiindcă-i fusese *dor de mine*. Ha. Nu zău. M-a întrebat dacă sunt dispusă să îi țin locul, ca ea să poată să iasă în oraș într-o seară. Nu voia ca Ambrogio să afle. Știam eu că e ceva dubios la mijloc. N-ar fi trebuit să fi fost de acord, însă m-a ademenit cu niște sandale Prada aurii, așa că ce era să fac? Am tot așteptat, îmbrăcată din cap până-n picioare precum Beth, până când s-a făcut aproape miezul nopții. Când s-a întors, în cele din urmă, ne-am certat îngrozitor.

Stăteam lângă marginea piscinei și, cumva – habar n-am cum –, ea a alunecat.

Și-a crăpat capul de plăcile din piatră și a dispărut sub apă.

Bule de aer și apoi nimic.

Știu.

Știu la ce te gândești.

Ar fi trebuit să sar în apă și s-o salvez.

Dar n-ai idee câte-am îndurat.

Așa că am lăsat-o să moară și i-am furat viața.

I-am furat hainele. I-am furat fiul. I-am furat soțul, la dracu'. I-am furat milioanele și vila. Trebuiau să fi fost ale mele, oricum. Ambrogio n-a băgat deloc de seamă (cel puțin, nu la început).

A fost mai bine decât dacă aș fi câștigat la loto.

Cele mai nebunești vise ale mele deveniseră realitate.

S-a dovedit că Ambrogio era implicat în mafie și că avea niște prieteni interesanți. Nino și Domenico, partenerii lui, sunt asasini în gruparea Cosa Nostra. Ne-au ajutat să îngropăm cadavrul surorii mele într-o groapă dintr-o pădure din apropiere.

Totul părea că merge ca pe roate.

Cu toții credeau că acel cadavru era al meu.

Dar motivul pentru care sora mea geamănă își dorise să facem schimb de locuri a fost ca ea să poată scăpa de mafie. Nu voia ca fiul ei neprețuit să sfârșească cu un glonț în țeastă. Voia să-l părăsească pe Ambrogio și să fugă cu amantul ei, Salvatore. Cei doi porumbei complotau să măucidă și să părăsească insula pentru totdeauna. Beth credea că singura cale ca ei să nu pornească pe urmele ei era să le ofere un cadavru (*cadavrul meu*). Ca să vezi. Curvă. Șarpe nenorocit. Dar Salvatore a refuzat, în ultima clipă, să o ajute să mă omoare.

Unu la zero pentru Alvie.

Na acum, mai omoară-mă!

Dar apoi m-am culcat cu Ambrogio și, cititorule, *a trebuit să joc teatru*. A fost ca și cum ai arunca o crenguță prin Tunelul Canalului Mâncii. Penis în miniatură ar fi un eufemism. Ah, toți anii pe care îi irosisem cu fantezii despre tipul cu care umbla sora mea...

Și-a dat imediat seama că sunt eu.

M-a urmărit noaptea. Am fugit ca să mă salvez. Am crezut că vrea să măucidă, așa că i-am luat-o înainte. I-am zdrobit capul cu un bolovan.

Am fugit la vila lui Salvatore când a murit Ambrogio. I-am explicat că a fost autoapărare, și, într-un fel, nu mințeam cu nimic. Crezând că sunt Beth, Salvo m-a ajutat să mă descotorosesc de cadavrul lui Ambrogio. I-am făcut vânt de pe marginea unei prăpăstii. Am făcut să pară că era vorba de un act suicidal.

Apoi m-am culcat cu Salvatore. Nouăzeci de kile de mușchi sculptați? N-am putut să mă abțin. Dar a observat că nu aveam o cicatrice de la operația de cezariană, cum avea Beth.

Prinsă cu mâța-n sac, *din nou*.

Nu puteam să am încredere în el că-mi va păstra secretul. Miza era mult prea mare. Așa că m-am dus la Nino, partenerul lui Ambrogio, și i-am spus că Salvo îi ucisese șeful. Nino era sexy. Nino era fidel. A spus că Ambrogio îi era ca un frate.

Și cu asta, am rezolvat problema.

Nino l-a ucis pe Salvatore, după care m-am culcat și cu Nino.

O să fiu sinceră.

A fost cel mai bun bărbat în carne și oase cu care m-am culcat vreodată (și au fost câțiva). Visam să mă fac asasină alături de Nino. Partenera lui. Mireasa lui.

Am crezut că-mi găsisem Alesul.

Am născocit un plan să lucrăm împreună și să facem avere. Am hotărât să vindem un Caravaggio, o lucrare de artă neprețuită, pe care o avea Ambrogio. Cumpărătorul era un preot dubios, care lucra pentru mafia siciliană. Dar ticălosul a susținut că tabloul era un fals. N-avea de gând să ne dea banii.

Așa că l-am ucis și pe el.

Am șters-o înspre Londra în Lamborghiniul lui Ambrogio, cu două milioane de euro într-o valiză.

Nu-mi face deloc plăcere să afirm că Nino a fost o greșeală.

Când am ajuns la Ritz, a furat mașina. A furat valiza, la dracu'.

Știu că s-ar putea să nu-l mai văd pe Nino vreodată. Însă dacă o să-l mai întâlnesc, promit că o să se dezlănțuie iadul pe pământ.

Duminică, 30 august 2015
Toscana, Italia

Privesc drumul prin parbrizul cu tentă rozalie. Asfaltul licăre, creând efectul de fata morgana: un râu topit de mercur. Parcă n-am merge cu mașina, ci am pluti pe mare. Cerul nesfârșit e incredibil de albastru, la fel ca ochii lui Damian Lewis sau ca uniformele echipei de rugby a Italiei. N-am mai văzut un asemenea cer albastru altundeva decât în filme. Livezile de măslini, colinele rotunde, peisajul toscan fermecător, toate îți iau ochii, de parcă abia a fost stors uleiul din tuburi și au fost pictate pe pânză.

Scaunul încins din piele e lipit de mine. Pantalonașii ăștia Balenciaga de-abia mă acoperă. O broboană de sudoare îmi alunecă pe piept, șerpuiind în jos între sâni. Iau o înghițitură de Prosecco cald. Sunt lejer patruzeci de grade.

— Vrei o gură? îl întreb.

Îi întind sticla lui Nino.

El scutură din cap, „*Niente*”.

Strâng volanul în mâini și-mi studiez unghiile tocite. Trebuie să-mi fac manichiura. Oja roz-deschis a sărit de tot, iar sângele uscat de sub unghii a căpătat o nuanță ruginie urâtă. Inelul cu diamant al soră-mii sclipește ca o bombă micuță.

La radio cântă TayTay. „*Out of the Woods*”. *Îmi place la nebunie* piesa asta. Dau mai tare și fredonez și eu. Ritmul e ca sexul. Mă uit la reflexia mea din oglinda retrovizoare. Arăt bine cu ochelarii de soare Gucci ai lui Beth. Hainele ei îmi vin bine. Viața ei îmi vine bine.

Nino îmi întinde o țigară și suflu fumul cu un oftat.

Acum mergem cu așa viteză, încât nu mai plutim pe mare, ci zburăm, cu peste o sută optzeci la oră. Mă uit la acul vitezometrului cum licăre, mai rapid, mai rapid. **ASTA-I VIAȚA, LA DRACU’**.

Îmi lipesc mâinile de claxon, că așa îmi vine.

— Betta, taci dracului din gură.

Betta, Betta, mereu nenorocita de Betta.

M-am cam săturat să tot fiu soră-mea, dar Nino crede că sunt soția șefului său mort. Dacă-i spun că sunt *cealaltă* geamănă, risc totul. Îmi risc viața. Ar putea începe să-mi pună întrebări incomode, de genul dacă am fost implicată în uciderea lui Ambrogio. Mai bine continui să rămân Betta.

Mai bine joc teatru în continuare.

*Ah, ce pânză încâlcită țesem când altcineva vrem să părem.*¹

Sunt o văduvă neagră get-beget.

Ne îndreptăm către nord, părăsind Toscana. Mergem înspre lacuri și înspre granița cu Elveția. Străbatem regiunile Provence, Burgundia, Picardia pentru a ajunge, în cele din urmă, în Londra. Departe de Taormina. Departe de soră-mea. Departe de polițai și de puzderia de cadavre. Departe de vină. De teamă. De nopțile nedormite. Atât. De mulți. Morți. Îmi întind mâinile deasupra capului, ador eliberarea minunată pe care o simt la nivelul umerilor și al gâtului, drogurile savuroase care îmi curg prin vene, aura glorioasă din cap. Aroma cocainei care îmi picură încetiușor din nas în gât. Îi zâmbesc lui Nino și-mi ling buzele amortite, îi simt încă gustul de la ultimul nostru sărut: limba sărată, Marlboro Red. Simt mirosul aftershave-ului cu care s-a dat și al sudorii lui sexy. Simt mirosul banilor, îndesați în valiza veche din piele a preotului. Îmi crește adrenalina numai când mă gândesc la asta. Mă excită atât de tare...

— Știi cât suntem de *bogați*?

— Două milioane de euro, zice Nino. Înhață valiza Gucci, maro și uzată, și îi netezește pielea scorojită. *Allora?* Cât o să ne ajungă?

— Putem să mai facem alții, îi zic. Nino, scumpule, suntem *nemuritori*. Facem o echipă pe cinste. Nu crezi?

Lăsăm în urma noastră polițaii și mafioții, iar înaintea noastră se așterne viitorul, îndrăzneț și luminos. Alvie și Nino, împreună pentru totdeauna, ucigând și trăgându-și-o, și trăgându-și-o și ucigând.

— Hei, îi zic, vrei să oprim? Am chef de un pic de distracție pe marginea drumului.

Încuviințează.

Cotesc pe un drum de țară și opresc motorul. Nino iese din mașină și-mi deschide ușa. Îmi întinde mâna. Înconjurăm mașina până ajungem în fața ei, apoi Nino mă dezbracă.

Îmi trânteste obrazul de metalul încins, sfârâind pe capotă. Pantalonașii mei fierbinți sunt lăsați în vine, în jurul gleznelor. Mâinile lui Nino sunt pe țâțele mele. Dumnezeuule, îmi iubesc partenerul dur. Știu că n-a trecut decât o *săptămână*, dar parcă l-aș cunoaște *dintotdeauna*. Îmi întind mâinile deasupra capului și zgârii vopsea stacojie, lucioasă. Îi simt trupul greu cum se împinge în spatele meu gol, jilav. Simt cum îi bate inima în piept cu putere, barba lui nerasă care îmi înțepă gâtul. Simt cum îi arde, cum îi sfârâie pielea. Simt gustul de sare și de sex.

¹ În original: „Oh, what a tangled web we weave when first we practise to deceive”, fragment din poemul epic *Marmion* de Sir Walter Scott.

Mi-o trage, trage, trage.

— Nino, Nino, Nino, îi zic.

Mi-aș dori să-mi răspundă „Alvie”.

Terminăm amândoi deodată. Văd roșu în fața ochilor. Trupurile noastre tremură incontrollabil, cu mișcări violente. Pentru o fracțiune de secundă nu ne aflăm aici – suntem într-un alt univers. N-am idee cine sunt; eu și Nino suntem una și aceeași persoană. Francezii numesc asta *la petite mort*, pentru a defini orgasmul. Ca și cum ceva în interiorul meu ar fi murit. Dar nu m-am simțit niciodată mai vie. Așa că ce dracu' știi ei?

Apoi ne prăbușim înapoi pe Pământ. Înapoi la realitate. Dar știi ceva? E foarte mișto. Îmi place să fiu eu însămi acum. Nino și-o scoate, iar eu mă îndrept de spate, amețită; mi se învârt capul. Aud bocancii lui cum scârțâie pe pietriș. Îl aud cum oftează, *Betta*. Mă aplec ca să-mi culeg de pe jos pantalonașii încinși și îi trag în sus pe picioarele lipicioase. Mă sprijin de Lamborghini și-l privesc cum își aprinde o țigară.

— Unde-ai fost tot timpul ăsta? mă întrebă.

— Te-am așteptat *pe tine*, îi răspund.

Își trece degetele pe buza mea de jos.

Îl privesc în ochi.

Toate astea... toate astea mi se par ca un vis. Mă simt în siguranță. Mă simt dorită pentru prima dată în viața mea. Să fiu cu el, aici și acum... nu m-am mai simțit așa niciodată. Aproape că e prea frumos ca să fie adevărat.

ZIUA ÎNTÂI: TRĂDĂTORUL

1.

AZI

Luni, 31 august 2015

Hotelul Ritz, St. James's, Londra

Parc-o și aud pe Beth:

– Alvie? De ce vomîți în chiuvetă?

Pentru că mă cac în veceu.

– *Ce, în același timp?*

Da, în același timp. Îi zice intoxicație cu alcool. E superpalpitan. Ar trebui să încerci și tu la un moment dat. Dobitoaco!

Încerc să-mi ridic pleoapele grele, măcar un pic. Mă orbește albul strălucitor, de parcă sunt într-o reclamă la Daz: vasul din porțelan. Le închid la loc; a fost dureros. Îmi sprijin obrazul de marginea rece, dură și rămân în starea de greață care mă năpădește în valuri. Sunt un surfer care se descurcă de minune pe valurile din Hawaii, alunecând lin și prăbușindu-se în apa înspumată. O nu, păzea că vine, *din nou*. Vărs ce a mai rămas din sucul gastric, iar, iar și iar.

O SĂ ȚI-O IEI DE LA MINE PENTRU ASTA, NINO. ASTA-I NUMAI DIN VINA TA.

Gin, vin, votcă martini, morcovi (ciudat, nu țin minte să fi mâncat morcovi). Îmi aud ecoul respirației dinăuntru vasului. Capul îmi bubuie și mi se învârte.

Nici gând să mai beau

Vreodată. Vorbesc serios.

În fine, mă rog.

Primul meu haiku pe ziua de azi...

Nu ți-ai pierdut încă geniul, Alvie. Cui îi pasă că nimănui nu-i plac poemele mele? Nici Keats n-a fost apreciat la vremea lui. Beth zicea mereu că-mi irolesc timpul, însă eu nu fac asta de dragul criticilor.

Mă prăbușesc, în cele din urmă, pe podea, cu fața în jos. Gresia din baie se ridică să-mi iasă în cale și mă lovește – JAP – în lateralul capului. Chiar am căzut de pe veceu?

Gura mi-e inundată de sânge, de la o tăietură de pe buză. Mă simt de parcă sunt moartea în persoană, dar măcar nu sunt *moartă* – mâncând burgeri și stând pe veceu, ca Elvis Presley. Corpul îmi tremură pe gresia alb cu negru. Îlîh, ce-i aia? Ah, eu sunt. Transpirație amestecată cu odorizant de toaletă sau cu clor cu miros de ocean. În afară de colierul cu diamante al lui Beth, sunt complet goală. Merg de-a bușilea, ca un soldat din infanterie, către covorașul din baie cald și pufos: insula mea pustie pe o mare ostilă. Sunt într-o baie elegantă, placată în întregime cu marmură și sticlă. Totul strălucește. Totul e nou. E dotată cu cadă și cabină de duș, îndeajuns de încăpătoare pentru două persoane. Mă lungesc pe spate și mă holbez către duș. Mi-ar plăcea să intru în cabină, însă nu sunt sigură că voi reuși...

Se aude un șuierat când odorizantul de aer micuț, alb umple încăperea cu miros sintetic de magnolie. Privirea îmi fuge către televizorul imens, agățat de perete. Iau telecomanda și-l pornesc. Am un sentiment vag că ar trebui să văd ce zic la știri, am un gol în stomac care nu are de-a face cu alcoolul; hai să zicem că-i o presimțire...

O poză nereușită cu mine, la nunta lui Beth.

Dau sonorul la maximum.

„Trupul unei femei, despre care se crede că e al unei cetățene britanice, Alvina Knightly, în vârstă de douăzeci și cinci de ani, a fost descoperit de dimineață într-o pădure din apropiere de Taormina, Sicilia. Corespondentul nostru italian, Romeo D’Alba, are mai multe amănunte”.

*Futu-i, futu-i, futu-i
Tu-i, futu-i, futu-i, futu-i,
Este. Rău. De. Tot.*

Tehnic vorbind, și ăsta e tot un haiku. Nu e *Shakespeare*, dar sunt foarte mahmură. Nu poți să te aștepți din partea mea să îmi dau măsura talentului într-un astfel de moment.

Țigările sunt lângă chiuvetă; îmi aprind un Marlboro și trag din el. Nu credeam că-i vor găsi trupul, cel puțin nu atât de repede. Oare-am încurcat-o?

Însă ei nu știu cine este.

Un om cu un început de chelie, îmbrăcat într-un costum bej, stă printre stejari și castane, ținând un microfon chiar sub bărbia dublă, tremurândă.

(Cum dracu' a ajuns ăsta la TV? Arată ca un ou scoțian.) Gesticulează către un luminiș din spatele lui, scuturând dintr-o mână albă, flască. O groapă în pământ, izolată de polițiști cu ajutorul benzii de delimitare a zonei, un morman de pământ și un teanc de cărămizi, grămezi de pietriș, beton sfărâmat: mormântul surorii mele gemene.

„Proprietatea nu avea autorizație de construcție. Clădirea neterminată a fost prost construită, ascunsă adânc în pădurea siciliană. Dar ceea ce i-a atras atenția ciobănescului german al Antoniei Ricci a fost un miros neobișnuit. *Signora Ricci*, spuneți-ne, vă rog, ce s-a întâmplat când l-ați scos pe Lupo la plimbare”.

Cadrul se lărgește și arată o femeie stând alături de Romeo. Antonia e mărunță și poartă un hanorac, iar părul ei blond și cârlionțat pare o aură. Are un chip prelung, cu un nas acvilin. Mă rog, aduce un pic cu câinele ei. Lupo se ridică cu urechile ciulite între picioarele stăpânei, gâfâind, cu limba mare, roz atârându-i afară din gură, umedă. Romeo îi vââr microfonul în față Antoniei. Femeia pare îngrozită de-a binelea.

– Lupo... amușină... latră la clădire. E supărat. Încerc să-l trag... să-l trag de acolo, dar nu mișcă. E un câine foarte bun.

Lupo latră.

– Șșt. Lupo.

Îi dă ceva de ronțăit.

– Sapă, și sapă, și sapă. Vrea să prindă ceva de sub clădire. Eu cred că e un *topo*, un... chiț-chiț?

– Un șoarece?

– Un șoarece. Dar eu speriat. Casa arată *strano*... straniu... iar apoi descopăr un păr blond aici. Aici. E aici. Arată către pământ. Aud poveștile. Știu. Știu Cosa Nostra... așa că sun la poliție.

Romeo încuviințează și-i ia microfonul din față. Se uită la câinele care îi adulmecă prohabul.

– Nu. *Basta*, zice Antonia, smucind tare lesa lui Lupo. *Mi dispiace*.

– Polițiștii au ajuns la fața locului azi-dimineață la ora șapte și jumătate. Au băgat de seamă că locul este tipic pentru infama mafie siciliană, Cosa Nostra. N-au fost surprinși să găsească un cadavru ascuns în fundația din beton.

Cadrul trece către pădurea siciliană. Câinele își ridică un picior și se ușurează pe pietriș.

– LUPO. NU.

– Descoperirea cadavrului Alvinei Knightly și moartea ei suspectă ridică semne de întrebare cu privire la aparentul suicid al cumnatului ei, Ambrogio Caruso, în vârstă de douăzeci și nouă de ani, care a decedat cu

doar trei zile înainte. Poliția investighează dovezi potrivit căror Ambrogio Caruso ar fi fost, într-adevăr, ucis și el. Sunt Romeo D'Alba de la BBC News, în direct din Taormina.

Minunat.

Sting televizorul din telecomandă.

Au găsit trupul meu și pe al lui Ambrogio. E doar o chestiune de timp. O vor căuta pe Beth. Să sperăm că doar pentru un interogatoriu, să afle dacă poate aduce unele lămuriri. Dar *sora geamănă și soțul ei au dat ortu' popii*. O să fie suspectul lor principal? Dacă o să creadă că Beth e făptașa?

Beth. Oh, Dumnezeule, eu sunt Beth.

Asta, dacă nu... Pot să fiu din nou Alvie? Chiar dacă în mod oficial am mierlit-o? AAH. Ce *încurcătură!*

Mă ridic clătînându-mă de pe covorașul din baie. Când trag apa la veceu, sună de parcă am dezlănțuit un tsunami. Mă sprijin de chiuvetă și mă aplec deasupra ei, dau drumul la apă rece și mă stropesc pe față. Mă privesc în oglindă. Ce idee proastă! Arăt ca aia de s-a târât afară din cimitir, ca Uma Thurman în *Kill Bill 2*. Am sânge pe buze, sunt mânjită cu rimel, iar părul umed mi-e dezordonat, încâlcit și atârnă moale. Pielea mea are o nuanță de gri. Sunt Morticia Adams, sau un cadavru viu. Asta îmi aduce aminte de starea în care mă aflam acum o săptămână, în Archway.

Grozav.

Al dracului de fabulos.

M-am întors taman de unde am plecat. Nu tu bani. Nu tu slujbă. Nu tu casă. Nu tu iubit. N-ar fi trebuit să-mi bat capul cu Sicilia. Tot timpul și toată strădania mea *s-au dus pe apa sâmbetei*. Șapte zile în care am tras din greu. De ce m-am mai dus în Taormina? Tot ce mi-am dorit a fost o vacanță. Un pic de soare, să mă bronzez și eu. Beth mai că nu m-a implorat să mă urc în avionul ăla, și nu e ca și cum am avut de-ales. Ajunsesem într-o situație de tot rahatul. Nu mai aveam nimic în Londra în afară de un potop de datorii și de obiceiul de-a juca la loto. De pericolul de a mă infecta cu herpes și de alte boli cu transmitere sexuală. Am locuit într-o hazna infestată cu viermi, un mediu numai bun pentru râie, în timp ce soră-mea geamănă cea perfectă se măritase cu tipul care mi se *cuvenea mie* și se mutase în Burj Al Arab.

Nu, știi ceva? Asta-i *mai rău* decât de unde am plecat. Am făcut un pas înainte și doi înapoi. Acum „Alvie Knightly” e hrană pentru viermi, iar polițaii italieni sunt pe urmele mele. Ce să fac? Să privesc partea bună a lucrurilor? Că nici măcar nu mai există? Trebuie să-l găesc pe Nino și să-

mi iau bănetul, apoi să dispar... la Monaco. Dar cum dracu' să-l găsesc dacă sunt complet falită?

Credeam că viața mea era deja pe butuci, însă, mă rog, acum e și mai nasoală.

Mă uit în ochii mei injectați și oftez. Haide, Alvie. Gândește. Ce-ar face Beyoncé în locul tău? Nino-i acolo, nici urmă de el. Are Lamborghiniul și valiza cu bani. Dar eu sunt Gloria Gaynor: sunt o supraviețuitoare. Îl voi face să plătească. Mă voi răzbuna, așa cum a făcut Hamlet. (Însă voi fi versiunea feminină – Hamletta? Nu, sună a omletă.) Îl voi găsi și-l voi ucide. Ai să vezi. Mi-aș dori doar să nu fie atât de sexy...

Merg pe vârfuri prin salon de parcă pășesc pe sticlă pisată. Pe cover sunt împrăștiate eșantioane de Smirnoff, Glenfiddich, Jack Daniel's, Pimm's. Pe jumătate goale, fără dopuri, triste. Dau pe gât 50 de ml de Bombay Sapphire, singurul care a mai supraviețuit în frigider. În rest, am băut tot din minibar, până la ultima picătură, înainte să mi se rupă filmul, târziu, azi-noapte. Cui pe cui se scoate, așa se zice. Mă arde pe dinăuntru de zici că-i diluant.

Pe o tăviță de lângă cești și farfurioare stă cocoțat un biscuit de ciocolată din partea casei. Un ceainic argintiu, cromat. Pliculețe de ceai Twinings. Bag biscuitul în gură și mestec. Pare că ajută să fie mai suportabil gustul amar al trădării, pare să îndulcească duhoarea atroce a perfidiei. *Și tu, Brutus?* Parcă m-ar fi înjunghiat în spate cu propriul cuțit.

*Nino, o, Nino,
Vin după tine. Nino,
O, Nino, vierme ce ești.*

Îi zăresc pălăria fedora neagră, abandonată pe fotoliu. O ridic și o probez. Marlboro roșii, piele, sex – închid ochii și îi inspir mirosul. Îmi amintesc prima oară când l-am văzut la vila lui Beth și felul în care lumea întreagă mi s-a părut că stă în loc. Nino conducând dubița cu sora mea geamănă în portbagaj, inconștientă, în timp ce Metalica răsuna din boxe. Antebrațele lui musculoase, pline de tatuaje. Trupul lui gol. Abdomenul parcă sculptat. Penisul lui perfect de treizeci de centimetri. Mă încrunt. Nu, nu mi-e dor de Nino, ci doar de penisul lui.

Parcă-l și văd, mă rog, din spate, cum gonește în mașina lui Ambrogio, cum o calcă prin Piccadilly, stopurile Lamborghiniului licărind roșii. Mamă, ce mi-a plăcut mașina aia! Du-te dracului, Nino, de hoț ce ești! Mașina aia a fost iubirea vieții mele.

„Dacă nu ai niciodată așteptări din partea celorlalți, atunci nu vei fi

niciodată dezamăgit...” Ar fi trebuit s-o ascult pe Sylvia Plath. Ar fi trebuit să mă călugăresc.

Smulg pălăria și o azvârl pe canapea, simțind parfumul unui buchet de trandafiri care stau drepti într-o vază de lîngă ușă. Cum or fi supraviețuit *ăstia* furiei mele din toiul nopții? Violului și jafului demne de un viking. Am fost Keith Moon, sau Keith Richards, sau un alt star rock când mi-am distrus camera. Am fost un taifun, o tornadă: Uraganul Alvie.

Toată săptămâna o să-mi ia să-mi revin. Aș da orice pentru niște cocaină. Sau pentru un Lemsip pentru răceală și gripă.

Bun. Gata, mi-a ajuns. Unde dracu' e iPhone-ul lui Beth? Trebuie să fie pe-aici pe undeva.

Scotocesc printre draperiile stacojii din catifea, făcute grămadă lîngă perete. Pe toată podeaua camerei de zi sunt împrăștiate suporturi pentru lumânări, ornamente din cristal și exemplare din reviste de modă. Măcar nu e nicio găină pe-aici. Sau un tigru. Sau un bebeluș. Zici că filmez *Marea mahmureală 4*. Ce n-aș da ca toate astea să fie un film, fiindcă atunci aș pune pe pauză sau aș derula înapoi. M-aș întoarce exact la început și aș sugruma-o pe nemernica aia în pântec.

În cele din urmă văd telefonul ițindu-se de sub un covor. Îl iau și deschid aplicația pe care am descărcat-o, cea care îi urmărește telefonul mobil al lui Nino. Ai avut o idee genială, Alvie. Unul dintre cele mai bune trucuri pe care le cunosc. Am luat telefonul lui Nino cât timp era la duș. Abia îl folosise, așa că era deblocat. Am instalat programul, pentru orice eventualitate. Mare noroc c-am făcut asta. Am știut eu cumva să nu am încredere în el. Am intuit oarecum că e un nenorocit și jumătate. Aș fi putut să-l aștept toată noaptea în barul de la parter, bînd pahare întregi de votca martini. Acum va apărea locația în care se află ori de câte ori are semnal. Verific aplicația pentru prima dată. Ultimul loc în care rahatul ăla și-a arătat mutra a fost undeva în Aeroportul Heathrow. Dar asta a fost acum câteva ore. Apăs pe *refresh* o dată, de două ori, de trei ori, de patru ori. Nimic. Nu merge, la dracu'. GPS-ul lui nu indică nimic.

Bun. Asta e. Am încurcat-o de tot. N-o să-l mai prind niciodată. Aplicația aia e singura pistă pe care mă pot baza. Trag un șut la ceainic de ajunge în șemineu și arunc cu o ceașcă în ușă. Se sparge în două, ca inima mea proastă. Cum dracu' să-l gădesc?

*Cu aripi iuți ca dorul și ca gândul/ Să mă răzibun.*²

Mă uit din nou la ecran. Ar putea să fie deja într-un avion. Poate că telefonul lui e pe modul avion. O să verific din nou mai târziu. O să fie

---

² William Shakespeare, *Hamlet*, actul I, scena 5, traducere din limba engleză de Ion Vinea, Editura Litera, București, 2018.

bine. Relaxează-te, scumpo. Nu te mai stresa.

Am opt apeluri ratate și un e-mail nou de la mama către Beth. Apăs pe el și-l citesc.

De la: Mavis Knightly
MavisKnightly1954@yahoo.com
Către: Elizabeth Caruso
ElizabethKnightlyCaruso@gmail.com
Data: 31 Aug 2015 la 09.05
Subiect: Unde ești?

Elizabeth, dragă, unde Doamne iartă-mă ai dispărut? Îmi pierd mințile de îngrijorare. Sunt aici în Taormina cu fiul tău și cu dădaca și nimeni nu știe nimic. Polițiștii patrulează peste tot, punând întrebări despre sora ta. Se pare că s-a iscat ceva tevdură pentru că a fost îngropată în pădurea aceea. Le-am spus ce mi-ai zis tu la telefon, cum că a fost un accident, însă nu păreau să mă creadă...

Am sunat-o pe maică-mea săptămâna trecută și am anunțat-o că Alvie e moartă. I-am zis că era o înotătoare foarte slabă și că a căzut în piscină, beată. N-a părut deloc surprinsă. Ba mai degrabă *ușurată*...

În fine, ajunge cu asta. Mi-a părut atât de rău să aflu de Ambrogio. Ce șoc! Sărmana de tine. Nici nu-mi pot închipui cât de mult suferi. Chiar a fost cel mai minunat soț. Ginerele perfect. Atât de bogat. Atât de elegant și de chipeș. N-am să uit cum stătea cu spatele, așteptându-te să pășești către altar. Le-am zis polițiștilor că nu are cum să fie vorba de sinucidere. Un bărbat atât de arătos și de înstărit nu se sinucide așa, tam-nisam. Le-am arătat o fotografie cu voi în luna de miere, poza aia drăguță cu voi doi pe plajă, savurând un daiquiri la apus. „Ambrogio Caruso”, i-am zis ofițerului de poliție, „e căsătorit cu Beth, fiica mea. Dumneavoastră v-ați sinucide dacă ar fi soția dumneavoastră?” A fost de acord că ești o femeie deosebită. Ba mai mult, a spus chiar că ai moștenit frumusețea de la mama ta. Trebuie să recunosc că nu l-am contrazis. Dacă l-ar fi văzut pe Alvin, tatăl tău, n-ar fi avut nicio urmă de îndoială. Italieniiăștia flirtează mult.

Trebuie să recunosc că e o schimbare plăcută. În Sydney, femeile sunt pur și simplu invizibile de la o anumită vârstă încolo. Dar eu încă sunt o femeie. Încă am nevoi. Și apreciez complimentul. Faci un efort să te îngrijești... peelingurile faciale chimice, epilarea regulată cu ceară, colonoterapia. Încerci să te menții. Încă nu sunt de lepădat.

În fine, vino în vizită, draga mea. Stresul ăsta nu-mi face bine la

nervi și trebuie să-ți spun că interferează cortizolul cu terapia de substituție hormonală.

A ta în mod necondiționat.

Mama xxx

P.S. Am încercat să te sun pe mobil, dar se pare că sunt ceva defecțiuni pe rețea. Sună și atât, apoi intră căsuța vocală. Mă suni tu înapoi, te rog, îngeraș?

Șterg e-mailul. Scutur din cap. E incredibilă.

Bate cineva la ușă.

Ce-i asta? *Poliția?*

— Cine e? întreb.

Arunc un ochi la geam. Presupun că, la nevoie, aș putea să mă cațăr afară. La ce etaj sunt? Ah, la penthouse... *Genial!* E un plan minunat, Alvie. Ești goală pușcă. Te afli în centrul Londrei. În mijlocul zilei. Sigur n-o să te vadă nimeni acolo pe acoperiș, alergând în curul gol.

— Îmi cer iertare, doamnă, camera trebuia eliberată până la prânz și, ei bine, e trecut de *ora prânzului*.

— Da. Înțeleg. Ce oră e acum?

— Unu și jumătate.

Căcat.

— Vin imediat.

Trebuie s-o ntind înainte să constate cum arată apartamentul. Eu și Nino am plătit camera (noaptea trecută, cu bani gheață, un ditamai teancul de euro), dar asta a fost doar pentru ședere, nu pentru o renovare completă, fir-ar să fie. Va trebui s-o șterg fără să fiu văzută.

Dar n-am cu ce să mă îmbrac. Nino s-a dus dracu' cu tot cu hainele mele din valiză. Și cu toți banii. Ce-o să facă el cu rochiile soră-mii? Gucci, Lanvin și Tom Ford. Sincer, mă-ndoiesc că-i vor veni bine. Ha! Le vreau înapoi. Și poza mea cu Channing Tatum. Nu-mi vine să cred c-a luat-o și pe aia. De parc-ar avea nevoie de ea.

Înșfac rochia murdară de ieri (aia Chanel a lui Beth, scurtă, neagră), și mă îndrept către baie să fac duș. Pășesc în apa fierbinte. Cânt din toți rărunchii „You Oughta Know” a lui Alanis. Îmi strâng părul sus în formă de turban, trag pe mine un halat și mă îndrept către apartament. Îmi aprind o țigară, apoi mă învârt prin cameră ca un leu în cușcă. Am nevoie de ceva biștari ca să mă duc după Nino: pentru bilete de avion, hoteluri, votcă etc. Dar toate cardurile mele de credit sunt goale și nu-l pot folosi pe-al lui Beth fără să atrag atenția. Ce mă fac?

Îmi sare în ochi colierul cu diamante al lui Beth, sclipind în jurul gâtului. Cerceii cu diamante ai lui Beth. Ceasul Omega al lui Beth. Încă mai port

inelul ei de logodnă și verigheta... mi-au slujit de minune săptămâna trecută, când m-am dat drept soră-mea. I-am păcălit aproape pe toți, dar presupun că nu mai am nevoie de ele acum.

Mă întreb cât aș obține pe ele dacă le-aș amaneta.

O s-o fac. Chiar acum. Am șters-o.

Sunt pe cale să deschid ușa și să cobor scările în goană spre Mayfair, când mă opresc – cu mâna pe mâner – și încremenesc. La ce dracu' îmi stă mintea? Pe bune? Biata Alvie, draga de ea, neînarmată, împotriva bestiei ăleia cumplite de Nino. E un mafiot, un asasin profesionist. Are o experiență de *douăzeci de ani*. Numai Dumnezeu știe câți oameni o fi ucis. *Cu siguranță* mai mulți decât mine. Ar putea fi de ordinul sutelor. Sau al miilor. Să fim serioși, ce sorti de izbândă am? Cred c-am luat-o razna.

Dau drumul la mâner și cad grămadă pe podea.

Puteam să am totul.

Am fost *atât* de aproape. *Atât* de aproape. Vila. Mașina. Iahtul. Copilul. Operele neprețuite din Renașterea italiană. Eram pe val. *La dolce vita*. Ția două milioane de euro erau doar pentru început. Mi-a luat *totul* când m-a părăsit aici noaptea trecută. Simt cum mi se umplu ochii cu lacrimi fierbinți. Clipesc, clipesc, clipesc ca să dispară.

Ce-i mirosul ăsta? Miss Dior Chérie? Ce ciudat, încă îi simt parfumul lui Beth, chiar și după ce-am făcut duș: grețos de dulceag, oarecum uleios. Cred că m-am dat cu prea mult.

Vocea soră-mii îmi șoptește la ureche.

– *Mi-o vei plăti cu vârf și-ndesat.*

Poftim? Asta-i Beth?

Deschid ochii și mă ridic în picioare. Mă uit împrejur, însă încăperea e goală. Nu e nimeni aici în afară de mine.

– *M-ai ucis.*

– Nu tocmai. Ai cam alunecat. Chiar trebuie să aud asta? Nu mai ești problema mea.

– *Ha. O să fiu. O să vezi.*

– Ce dracu'? Mă *ameninți*? Ești moartă. Am văzut cu ochii mei...

– *Mă voi răzbuna.*

Mă ridic și mă sprijin de perete, simțind cum fața mi-e cuprinsă de fiori reci de transpirație, iar răsuflarea mi-e sacadată. Aprind toate luminile din încăperea: candelabrele aurii, sclipitoare, lampa cu picior înalt de pe birou, lampa de pe măsuța de cafea. Pun mâna pe un instrument din fildeș pentru desfăcut corespondența.

– *O să te fac să plătești, îmi zice. Mi-ai ucis cu sânge rece soțul, ai pus*

la cale să-mi fie ucis amantul...

La dracu', are dreptate. Chiar am făcut asta. De-asta o fi supărată.

– Bun. Stai un pic. Stai un pic, îi zic.

„Pumnalul” îmi tremură în mână. Vocea mea e slabă.

– O, pot să aştept. N-am unde altundeva să mă duc. Mi-ai furat viaţa, ai uitat?

Râde, iar râsul ei e plin de cruzime, lipsit de orice urmă de bucurie, precum clovnul desprins dintr-un coşmar, din *It*. De unde dracu' se aude? Stau în mijlocul camerei şi mă rotesc 360 de grade. Nu e aici, aşa-i?

– În primul şi-n primul rând, eşti *moartă*. Eşti *moartă*. Pricepi? Eşti doar o voce tâmpită din capul meu. În al doilea rând, ce-o să-mi faci? O *să-mi vorbeşti*? Îngrozitor.

Linişte. Nimic. Niciun sunet. Niciun hohot de râs. Niciun oftat. Niciun strănut.

– Beth? Unde a dispărut? Mă îndrept încet către oglindă. Beth, nu e amuzant. Mai eşti acolo?

Păşesc mai aproape, mă uit în ochii mei. Acum, sunt atât de aproape, încât respiraţia mea abureşte oglinda.

– Beth? Beth. BETH?

– *Mă voi răzbuna, vei plăti cu vârf şi-ndesat.*

– AH. Taci, muiere zombie ce eşti!

Cad din nou pe podea.

– *O să-l laşi pe Nino să te calce în picioare, aşa cum a făcut Ambrogio. Ţi-o trag, apoi îţi dau papucii. Nu-i poţi ţine niciodată lângă tine.*

– Nu. Nici vorbă. N-o să-l las.

– *Uită-te la tine. Eşti atât de penibilă. N-ai fost niciodată în stare de ceva.*

– O să-l gădesc pe Nino chiar dacă o să fie ultimul lucru pe care o să-l fac.

Îmi îndrept un pic spatele şi îmi trag nasul.

Zăresc buchetul de trandafiri care râde de mine, îşi bate joc de mine, care mă maimuţăreşte. Nino nu mi-a cumpărat vreodată flori. Dacă stau să mă gândesc mai bine, nimeni n-a făcut-o. Văd un plic micuţ, alb, îndesat în interiorul vasei. Sar în picioare şi-l înşfac.

UAU! Sunt de la el.

Ce vrea? Ce zice?

CARISSIMA ELISABETTA, DACĂ MĂ PRINZI,
PUTEM LUCRA ÎMPREUNĂ.

Atât. Niciun sărut. Niciun „Draga mea, îmi pare rău”. Niciun „Iubirea mea, am greșit”, sau „Te vreau înapoi”, sau „Sunt un om îngrozitor”. *Dacă o să-l prind? Dacă? Dacă?* Normal că o să-l prind, fir-ar să fie. Sunt *dușmanul lui de moarte*. Nu doar că o să-l prind. Ha. O să-lucid. Pe bune? Ce aere de superioritate își dă! N-am nevoie să lucrez cu el. Nemernicul ăsta a stricat totul. Are impresia că o să mă las cu una, cu două? Să mă rostogolesc ca un pudel și să-l las să mi-o tragă? Să mă fac preș în fața lui? Nu.

Sunt ALVINA KNIGHTLY.

Ar face bine să fie îngrozit.

*O, de-azi 'nainte, gândurile-mi pline/ Să-mi fie, ori de sânge-ori de rușine.*³
*Nici stăvili nu-s în fața răzbunării.*⁴

Apuc florile în snopi groși, iar ghimpii de pe tulpini îmi străpung pielea, rănindu-mă, până începe să-mi curgă sânge. Trântesc trandafirii pe covor, iar petalele lor zboară în toate direcțiile, împrôscând cu apă, în timp ce degetele mele sângerează. Sar în sandalele Prada ale lui Beth, sus, sus și apoi jos, până îi zdrobesc de tot.

2.

Burlington Arcade, St. James's, Londra

– Cât?

– Două sute douăzeci și șase de mii de lire și nouăzeci și opt de penny.

Bărbatul are un accent scoțian melodios, ca Ewan McGregor în *Moulin Rouge*. Bijuteriile sclipesc pe o bucată neagră de catifea întinsă pe masa din lemn de nuc.

– Repetă. N-am fost atentă.

– Două sute douăzeci și șase de mii de lire și nouăzeci și opt de penny.

– Băga-mi-aș.

– Sănătate.

Mă așteptam la vreo cincizeci sau șaiszeci de mii. Hai, fie, *șaptezeci*. Dar asta e incredibil. E o avere. Poate că azi e ziua mea norocoasă?

– Ați dori să vă scriu suma pe o hârtie?

³ *Hamlet*, actul IV, scena 4.

⁴ *Hamlet*, actul IV, scena 7.

Individul scoate din buzunar un stilou Mont Blanc și mângălește suma pe o bucată albă de carton. Desenează exagerat de stilizat simbolul lirei sterline – mai mare decât e necesar, cu înflorituri –, de parcă ar vrea să-mi demonstreze ceva.

O să forțez nota, o să aștept să-mi ofere mai mult. Nu le voi mai permite și altor bărbați să mi-o tragă. Cu Nino, mi-am învățat lecția cu prisosință.

– Trei sute de mii.

– Poftim?

– Hai să zicem trei sute și batem palma.

Îmi scuipe în palmă și îmi întind mâna, pregătită să pecetluiesc înțelegerea. Bătrânul își scarpină chelia. Firele de păr pe care le mai are, cărunte, firave îi stau zburlite, lipsite de viață; trebuie să-și cumpere balsam de păr. (Știu că există mai multe pe lumea asta în afară de păr, dar și asta e un loc bun de pornire...) Îi cad pe umeri scuame de mătreață de zici că e ninsoarea din dimineața de Crăciun. Aș vrea să nu se mai scarpine. Acum viscolește de-a binelea. Aș putea să fac un om de zăpadă.

– Mă tem că această sumă este prea mare, doamnă. Facem niște calcule foarte exacte ori de câte ori evaluăm un obiect...

Bla, bla, bla, taci dracului din gură.

– Vrei diamantele? Dă-mi banii. Altfel, mă car.

Frumos.

Mă pricep din ce în ce mai bine la negocieri. Totul e să știi cum să iei totul în avantajul propriu și să ai tupeu.

Omul mă privește chiorâș pe deasupra ochelarilor lui în formă de semilună și se apleacă înspre mine.

– În cazul acesta, vă urez o zi bună, doamnă.

Își încrucișează peste piept brațele învelite în stofă și bate cu pantoful *brogue* în podeaua din lemn. Oh, cred că vrea să plec. Ticălosul s-a prins că joc la cacealma.

– *Bună asta, Alvie*, îmi zice Beth.

Mă uit în jur prin magazinul de bijuterii. Vinde atât obiecte vechi, cât și ceasuri de mână, broșe de epocă și inele cu diamante. De-a lungul pereților sunt agățate tablouri și fotografii sepia. Dantelă victoriană. O cutie din fildeș. Un craniu uman, care arată destul de mișto, cu scăfârlia într-o nuanță de crem și dinți lipsă. *Vai, bietul Yorick*.⁵ Nu mi-l doresc, totuși (nu-l vreau decât pe-al lui Nino.) Pare destul de incomod să-l car după mine.

⁵ *Hamlet*, actul V, scena 1

Pe un raft prăfuit, ochesc un ceas cu cuc, vechi de când lumea.

– Două sute douăzeci și șase de mii de lire și nouăzeci și opt de penny și vreau ceasul ăla.

Arăt cu mâna către raft. Omul se întoarce să se uite. Nu știu, sincer, de ce-am zis asta. Dacă e să fiu sinceră, nici măcar nu-mi place. Are ornamente, e cioplit și mult prea pretențios, cu cifre romane enervante și frunze ridicole lipite peste tot. E din lemn lăcuit, cu lanțuri din alamă și pendule care atârnă toate. În partea din față are o ușiță pe unde scoate cucul capul. Așa ceva și-ar fi cumpărat bunică-mea într-o excursie la Schwarzwald, în 1928.

– Ne-am înțeles, zice el. Vă transfer banii într-o clipită, direct în contul personal.

Îi întind omului bijuteriile lui Elizabeth și îi trag o palmă zdravănă peste umăr.

– Nu, am nevoie de bani gheață.

Haina lui împrăstie un nor de mătreață. Îmi șterg mâna de rochie.

După ceva vreme, omul se întoarce cu mai bine de zece teancuri dolofane de bancnote. Le număr pe fiecare în parte. Sunt toți banii, până la ultimul penny. Deschid ușița de la ceas și îi bag înăuntru. Îmi aprind o țigară ca să sărbătoresc. Iuhu! Nu-mi vine să cred. *Două sute douăzeci și șase de mii de lire și nouăzeci și opt de penny, toți ai mei.* Ies radiind, cu pași săltăreți, din casa de amanet, pe Burlington Arcade. Aproape că trec în fugă pe lângă magazine. Ooo, uite, îmi place brățara aia...

Dar *nu* e momentul să fac cumpărături acum.

Nu, am nevoie de banii ăștia pentru Nino, votcă, bilete de avion. Etc. Etc.

Trebuie să-l găesc pe Nino și restul banilor. Nu sunt răi ăștia două sute de mii de lire, dar *nu răscumpără nedreptatea*. Sunt buni doar pentru început. Cui îi pasă de vila tâmpită a lui Beth? Cui îi pasă că i-am dat foc? O să-mi cumpăr alta. O să cumpăr o altă mașină de epocă.

Mă îndrept cu pas grăbit spre Piccadilly. Simt miros de gaze de eșapament și de cafea de la un Caffè Nero din apropiere. Aroma de cafeină îmi aduce aminte de Nino. Îi plăcea cafeaua tare, neagră. Fără lapte. Fără zahăr. (Nu știu cum putea s-o bea așa.) Mă năpădesc amintirile și închid ochii. Aproape că pot să-i simt *gustul*, espressoul amar și fierbinte de pe buzele lui. Tutunul amețitor. Mirosul de piele uzată. Mustața lui ca o potcoavă, zgâriindu-mi fără milă pielea.

Nu. Nu. S-a dus. S-a dus. Scutur din cap ca să-mi alung din minte imaginea lui. Jur în fața lui Dumnezeu: *mă las de bărbați*. Mi-a ajuns. Voi fi o fecioară renăscută. (Hmm, asta chiar e pe bune? Poate-o să-mi crească

himenul la loc? O să fiu strâmtă ca o virgină.)

Mă uit din nou la aplicația de pe iPhone, care indică tot aeroportul. Acum, că am și eu ceva bănet, pot să-mi văd de drum.

– TAAAAAXIIIIIIII, strig, întinzând brațul.

Nu. Du-te dracului, Nino. Cu mine ai încheiat-o. Simt gustul *banilor* – și al bucățelelor de ciocolată care mi-au rămas între dinți de la biscuitul din partea casei pe care l-am mâncat la Ritz.

3.

Aeroportul Heathrow, Londra

Trântesc paharul de șampanie pe teighea și examinez mulțimile îngrămădite. Nino ar putea fi *oriunde* acum: Bali, Fiji, Mississippi... sau, chiar mai rău, ar putea fi *aici*. S-ar putea ascunde în mulțime, uitându-se la mine cum mă îmbăt cu Bolly. Așteptând până când nu mai știu de mine, ca să-mi poată da lovitura de grație. Mijesc ochii și mă uit cu atenție la hoardele de turiști foarte prost îmbrăcați. Nu se uită nimeni la mine. Nu mă observă nimeni.

Chelnerul îmi mai toarnă de băut. Dau pe gât o dușcă și mă trece un fior. Băutura e rece și revigorantă, amară exact cât trebuie. Lichidul de un galben-deschis se clatină clipocind în paharul înalt, din cristal. Privesc cum se ridică bulele. Câte am băut? Ar trebui să mă opresc după asta. Trebuie să rămân lucidă. Trebuie să fiu gata de treabă.

Scot iPhone-ul lui Beth din sacoșa mare și dau întruna *refresh* aplicației de urmărire. Dar nimic, îmi arată același lucru. A fost *aici*, la Aeroportul Heathrow, chiar aici, la Terminalul 5. Dar au trecut câteva ore de atunci. Of, frate, de ce nu s-a schimbat? Nenorocita asta de tehnologie mă urăște. M-a urât dintotdeauna și mă va urî mereu. Ceasurile de perete și cele de mână se opresc în preajma mea de parcă am vreun câmp magnetic ce interferează cu matematica. Pun pariu că aplicația asta tâmpită e defectă. Asta e. S-a dus. E gata...

Arunc telefonul înapoi pe teighea și dau pe gât restul de șampanie.

– De ce mă părăsesc toți bărbații? întreb fără să mă adresez cuiva anume.

– Pentru că ești o psihopată? răspunde Beth.

– Ah, mulțam. Mda. Mi-ai fost de mare ajutor.

– Nino nu e primul, să știi. Au fost Alex, Ahmed, Simon, Richard,

Michael... mai e nevoie să continui? Bradley, Jamie, Stewart, Hamish, Norman, Humphrey, George, John, Paul, Mark, Clark, Madhav, Mohammed, și Daniel, și Patrick... dar știi ceva? Totul a început cu tata. Te-a părăsit când aveai un an.

— Taci din gură, Beth. Mai tacă-ți fleanca. Tata te-a părăsit și pe *tine*.

Totuși, are dreptate; tata a fost primul care m-a părăsit. Nu suporta să mă vadă. N-a rezistat decât douăsprezece luni scurte, după care a ntins-o pentru totdeauna. Nino n-a rezistat nici măcar o săptămână. Cred că mă înrăutățesc.

Accesez YouTube-ul de pe telefon și dau căutare după cuvântul „autoapărare”. Primul clip din listă se numește „Cinci tehnici folositoare de autoapărare”. Se pare că „puternică” i-a luat locul lui „slabă”: #FeteLaSalaDeForță. O să-l bat măr, ca Hilary Swank. O să mă fac un pachet de mușchi, ca Rich Froning. Trebuie să fiu pregătită pentru bătaie. Ar putea să lovească în orice clipă. Va fi nevoie să învăț niște scheme de să vadă stele verzi, ceva de judo sau ju-jitsu. Tipul de pe ecran arată cum să procedezi dacă te atacă vreun ticălos sicilian mincinos. Demonstrează cum să ripostezi la un pumn sau la o lovitură cu capul, la un șut sau la un genunchi în vintre. Vizionez clipul de mai multe ori, încercând să învăț pe de rost tehnicile. Instructorul repetă întruna: „Nu vă complicați”. Zice: „E ușor”. *Căcat*. Merge prea repede și nu-l pot urmări. Va trebui să exersez ca să învăț.

Ding.

Ce-a fost asta?

Aplicația semnalează o notificare. Apăs pe iconiță și o țin aproape ca să pot citi. Nu disting foarte bine, vederea mi-e încețoșată, însă pare să indice București, România. Da. Am pus mâna pe el. E acolo. Dacă nenorocitul ăla e în România, atunci într-acolo trebuie să mă îndrept și eu. Poți s-o faci, Alvie, scumpo. Ești Femeia Fantastică. Un cavaler Jedi.

*Inimă, fii tare! / Iar voi, puteri, nu-mbătrâniți deodată, / Mă țineți drept!*⁶

A început *jocul*, la dracu’.

Hmm, România. Interesantă alegere. Mă întreb de ce s-a dus Nino acolo.

Trebuie să mă duc să-mi cumpăr bilet.

Achit nota de plată. Cât face? Cui îi pasă? Sunt bogată acum, îmi permit. Ce viață-i aia fără șampanie, fără Pop-Tarts, Pringles sau cocaină?

::

Imediat ce urc în avion, încep să regret că m-am mișcat atât de repede.

⁶ *Hamlet*, actul I, scena 5.

Ce-o să fac dac-o să-l gădesc? N-am exersat tehnicile de autoapărare. N-am niciun plan.

Mă izbesc tare cu fruntea de spătarul scaunului din fața mea.

Nu mă prea ajută.

Măsuța rabatabilă, idioată, din plastic îmi cade în poală. O trântesc la loc: pac.

— E totul în regulă, doamnă?

Însoțitoarea de zbor are o voce de directoare de pension: inflexibilă și severă, nu-i arde de glumă.

— Nu.

Cucu. Cucu.

— Ah, la dracu’.

Dacă nu e Beth, e ceasul ăla tâmpit.

— Hei. Te potolești, te rog? aud o voce venind din față.

Apartține tipului care stă pe scaunul din față.

Îi răspund:

— Ce faci, scumpule? Vrei să te alături Clubului Mile High⁷?

Îmi aruncă o privire furioasă și se întoarce la loc.

Întorc brusc capul către culoar. Însoțitoarea de zbor pare că e la capătul răbdării. Supărată. Cu fruntea încruntată de îngrijorare, scrutează rândul de scaune unde stau eu.

— Doamnă? mi se adresează, *din nou*.

Își scutură cocul lucios către mine, buzele i s-au prefăcut într-o linie portocalie. Poartă o eșarfă țeapănă și cămașă albă din bumbac, apretată. Are o talie micuță, de viespe. Citesc numele ei de pe ecuson: Gertrude.

— Când dracu’ aterizăm în România?

Nu prea mai suport situația asta.

Îmi sprijin obrazul de spătarul scaunului meu și inspir aerul din perna umplută cu spumă; poartă mirosul de păr al altor oameni.

— Vom ateriza la București în trei ore, doamnă. Abia am decolat.

— Îmi mai puteți aduce vin? o întreb.

— Cred că ați băut destul. Nu vă mai pot servi.

Îmi dau ochii peste cap. Ridic glasul.

— Am băut *destul*? Râdeți de mine? Am băut o sticlă mică, micuță, minusculă de poșircă de Chardonnay, pe care de-abia am dat-o pe gât, atât de scârboasă a fost.

Nu pun la socoteală ce-am băut în aeroport; aia a fost pe un alt fus orar.

Mă las pe spate în scaun și închid ochii. S-a făcut liniște. Nu e nimeni

⁷ Termen argotic care îi desemnează pe cei care au făcut sex într-un avion aflat în zbor (n.tr.).

în jur. (Pasagerul de lângă mine s-a ridicat și s-a dus să stea altundeva. Nu știu de ce.) Vreau doar să dorm. M-am săturat de căcatul ăsta. Dacă mi se rupe filmul, n-o să mai fie nevoie să mă gândesc la asta. Sigur e mai bine să visez decât să fiu trează acum. Țasta-i un *coșmar*.

∴

Bulele se ridică la suprafața apei. Piscina e neagră, fără fund. Corpul ei se scufundă, e de un alb strălucitor în lumina lunii, la fel de palid precum cel al unei fantome. Noaptea e o beznă totală. Stelele au dispărut, iar luna plină se ascunde după un copac. O tăcere grea, de nepătruns ne înghite ca un nor. Îi caut chipul în întuneric.

Pop.

Pop.

Pop.

Pop.

Apoi nu se mai ridică nicio bulă.

E moartă.

Mă aplec și mai mult peste margine. Mă uit, dar nu văd nimic acolo. Cadavrul lui Beth a dispărut. S-a dus. Scrutez adâncul. Strălucesc două lumini puternice. Ochii ei? Nu se poate. Ce dracu'? Ce se-ntâmplă? Din apă, își întinde brațele înspre mine. Sunt lungi, albe, nesfârșite, întocmai ca niște țipari sau spaghete fierte. Palmele ei îmi cuprind gâtul într-o strânsoare. Nu pot să respir. Mă înec. Degetele ei strâng mai tare. Mă trage în jos. Picioarele îmi alunecă pe plăcile din piatră și cad în apă. M-am scufundat cu totul. Gâfâi întruna după aer.

Nu reușesc să văd nimic, însă apoi, două becuri clipocesc puternic, strălucind. Nu mai are chipul ei, ci pe cel al unui clovn.

— Cine ești? întreb.

— Sunt Domnul Bubbles, răspunde Beth.

Știe că sufăr de fobie de clovni, nenorocita.

Apa mă trage în jos ca o centrifugă. Mă învârt și mă învârt. Nu văd decât clovnul. Un nas rotund și roșu, doi ochi galbeni. E mânjită cu sânge în jurul buzelor.

Râde. Râsul i se transformă într-un strigăt. Dar eu sunt cea care zbiară.

ZIUA A DOUA: HOȚUL

ACUM ZECE ANI

Sâmbătă, 7 mai 2005

Lower Staughter, Gloucestershire

Beth bate cu pumnii în ușa de la baie.

— Alvie? Iar vomități?

— Nu.

Trag apa.

Bate din nou.

— Lasă-mă să intru.

— Cară-te.

— Îmi fac griji pentru tine.

Îmi dau ochii peste cap.

— Bine, vin.

Soră idioată. Pramatie care-și bagă nasul unde nu-i fierbe oala. Acum, că are aparat dentar și poartă bustieră, are impresia că ea e șefa, că, de s-a maturizat.

Mă clătesc cu apă de gură. O scuipe. E extrem de mentolată. Îmi face gura pungă.

Mă șterg pe față cu prosopul și mă studiez în oglindă. Două coșuri noi. Niciun indiciu că am vomitat. Descui ușa. *Începe spectacolul.*

Beth intră, împingând ușa cu putere. O încuie în urma ei.

— Stai jos, îmi ordonă.

Mă încrunt. I se citește îngrijorarea pe chip, de parcă chiar s-ar sinchisi de mine.

Arată cu degetul către vasul de toaletă.

— Ia loc. *Te rog.*

Las capacul jos, apoi iau loc pe șezutul din plastic, rece și dur. Grozav. *Iar începem...*

— Alvie, îmi zice.

— Înainte să începi, nu vomitam.

Îmi încrucișez brațele și mă ridic. Nu există nicio dovadă; au dispărut toate.

Elizabeth ridică o sprânceană perfectă, apoi ia odorizantul de cameră

cu miros de levănțică și parfumează cu el incinta băii. Stropii îmi inundă fața. Mă înec din pricina chimicalelor. Se ridică pe vârful degetelor de la picioare ca să deschidă gemulețul de la baie. Pătrunde o boare de aer rece.

– Fie, am priceput ideea.

– Alvie, îmi zice cu vocea aia smiorcăită. Am găsit în coșul de gunoi trei cutii goale de Pringles și cinci pachete de Pop-Tarts de căpșune.

– Așa, și?

– Ieri au luat gunoiul.

– Și?

– Le-ai mâncat pe toate azi.

Drace, se pricepe! Parcă-i spion. Ar putea să lucreze la MI5.

– De ce crezi că eu? Poate-a mâncat și mama.

– Doar ție îți plac ăia cu brânză și cu ceapă.

Beth mă privește în ochi. Pot să-i citesc gândurile. Crede că mă citește ca pe o carte deschisă.

– Știi, boala de care suferi are o denumire.

– Ah, da? Și pentru tine există un nume... îi zic în replică.

– Alvie, se numește bulimie. Și nu e amuzant.

– Nu e viața *ta*. E *a mea*, ripostez.

– Ce mai înseamnă și asta? Se uită la mine și își lasă capul într-o parte. Își mușcă buza, îngrijorată. Alvie, te rog, trebuie să încetezi. Vorbesc serios. Te-ar putea *ucide*.

Îmi sprijin capul de faianța albă și rece din baie.

Poate că dacă o să stau aici, în liniște, va pleca?

– De ce nu-mi dai voie să te ajut? Îmi zice. Sunt sora ta; te iubesc. Am vorbit ieri cu psihoterapeuta ta de la școală...

– Ce dracu' ai făcut?

Cum îndrăznește? Cum și-a permis? Să mă bârfească pe la spate cu Lorraine, tembela aia de ochelaristă?

– A trebuit, Alvie. Ești foarte slabă. Mă măsoară din cap până-n picioare. Nu știu ce să fac.

Ce dracu'? Ea e mai slabă decât mine.

– De ce trebuie să faci ceva? De ce nu-ți poți vedea naibii de treaba ta?

– Devine ridicol. Te aud după fiecare masă. Scoți sunete dezgustătoare.

– Îmi pare rău dacă te îngrețoșez. Nu e vina mea că mama gătește într-un hal fără de hal.

– Te-am urmărit la școală, îmi zice. Faci același lucru și acolo.

– Mâncarea de la cantina școlii e și mai rea, îi răspund, cu privirea în

podea.

Glasul lui Beth se schimbă. Se împlânzește.

– Asta nu va schimba nimic, să știi.

Ridic capul într-o clipită. O privesc furioasă. Poartă un tricou nou, roz și sclipitor, care are scris pe el „90% ÎNGER”. Trebuie să mă duc să-mi cumpăr unul inscripționat cu deviza „90% DIAVOL”.

– Ce n-o să schimbe nimic? o întreb, sărindu-mi țandăra.

– Că vomîți... că slăbești atât de mult... mama nu te va iubi mai mult.

Tata nu se va întoarce.

Simt cum mi se aprind obrazii. A fost o cruzime din partea ei. Lovitură sub centură. Cum îndrăznește să aducă vorba de tata așa? Cu ce drept? A întrecut limita cu subiectul ăsta. E regula noastră nescrisă: nu aducem niciodată vorba despre el. Îmi vine să-i trag un pumn. Sau aș putea să înhaț capacul de pe veceu și să-i sparg capul cu el?

Mă gândesc la poza împăturită din portofelul meu de la Primark; e singura poză cu tata pe care o am. Am furat-o din albumul de la nuntă al maică-mii. Nici n-a băgat de seamă că lipsește. S-a tocit la colțuri și pe margini. Însă măcar am șansa să-i văd chipul de fiecare dată când o scot. Mă uit la ea și visez cât de diferită ar fi viața mea dacă tata ar fi ales să rămână, în loc să plece. Nu aveam nici măcar un an și – puf – a dispărut, ca Houdini. A dispărut de pe fața pământului fără urmă, fără o adresă de e-mail. Singurele dovezi că a existat vreodată sunt persoana mea (și soră-mea), numele meu tâmpit și poza aia ștearsă.

Mama a zis că se mutase în San Francisco, a pomenit ceva de o slujbă de contabil, însă știu că nu asta s-a întâmplat. E o născocire de-a ei. Am căutat în San Francisco în lung și-n lat. Nu *efectiv în oraș* (n-am fost niciodată în America); am căutat pe internet. Toată lumea este prezentă în online. Existăm cu toții acolo, în eter. Nu există niciun Alvin Knightly în S.F. și nicăieri în California. Am verificat tot mereu, o dată la două luni, în cazul în care ar fi apărut în vreo echipă de bowling, sau pe site-ul vreunei companii, ori pe LinkedIn, sau în eventualitatea în care aș fi dat peste contul lui de poker, însă nu s-a întâmplat asta niciodată.

Nu m-am dat bătută. Mi-am extins aria de căutare în alte țări, am făcut pe Lisbeth Salander⁸ ca să-i dau de urmă. *Alvin Knightly* e un nume neobișnuit; cu siguranță că aș fi dat în cele din urmă de el dacă mi-aș fi dat silința să îl caut, nu? Am sunat la Institutul Contabililor, însă nu auziseră de el. M-am gândit să angajez un detectiv particular, dar nu mi-am permis tariful.

Am ajuns în cele din urmă la concluzia tristă că nu era niciun Alvin

---

⁸ Personaj fictiv, creat de autorul și jurnalistul suedez Stieg Larsson.

Knightly în toată lumea asta nenorocită. Decât dacă (și știu că sunt șanse mici să fie așa) nu cumva își schimbase numele în Alvin Knightley. (Am găsit unul dintr-ăștia în 2003, însă e destul de puțin probabil să fie el, sincer, fiindcă tipul din poză era de culoare.) L-am căutat de când aveam unsprezece ani, de când am avut pentru prima dată acces la un calculator, și n-a existat niciodată vreun semn de la tatăl meu. Nu sunt proastă. Știu ce înseamnă asta. Înseamnă că e *mort* și cu asta, basta. Sau că, dacă a dispărut, a avut motiv să o facă. O chestie de genul ăsta presupune viclenie. Planificare. Chiar trebuie să-ți dorești așa ceva. Să fii nevoit să *vrei* să dispari. O dată, mi-a trecut prin minte că ar putea fi spion, ca Austin Powers sau ca John le Carré (ceea ce ar explica de unde moștenește asta Beth: Domnișoara Inchiziție Spaniolă), și e posibil ca guvernul să-i fi preschimbato numele cu un cod, de genul 007. Dar mi-am zis apoi, *nu fi idioată*. Trăiești în viața reală, nu în filme. Nu e Jason Bourne; e contabil.

Beth se întinde și-mi atinge brațul, întrerupându-mi șirul gândurilor.

— SĂ NU DEA DRACU' SĂ MĂ ATINGI.

Sar ca arsă și descui ușa de la baie, dar încuietoarea din metal agață. Îmi ciupește pielea. O forțez și trântesc ușa după mine. Urc în fugă toate cele cincisprezece trepte.

O aud pe soră-mea strigând după mine:

— Alvie. Îmi pare rău. Întoarce-te. Te rog!

Las-o baltă, scorie.

Prea târziu.

4.

ÎN PREZENT

Joi, 1 septembrie 2015

**Aeroportul Internațional Henri Coandă,
București, România**

— Vă rog să vă treziți, doamnă, am ajuns.

— Nu, nu.

Clovnul. Unde e clovnul? Scaunul e umed în locul unde mi-a curs un pic de salivă din gură și a format o baltă. Simt o mână care îmi scutură

umărul.

— Ah. Dă-mi pace, îi zic.

— Îmi pare rău, însă trebuie să vă ridicati. Restul pasagerilor s-au dat jos din avion.

— Avion? Ce avion? Deschid ochii. E însoțitoarea aia de zbor enervantă, Guinevere sau Geraldine, sau ceva de genul ăsta. Iar eu sunt clar în avion. Mai spune-mi o dată, unde suntem?

Încerc să mă ridic.

— Aeroportul Internațional Henri Coandă. Am aterizat la București.

Îmi frec ochii cu mâinile. Chiar simt nevoia să mă culc la loc. Mă întorc pe scaun și mă culcușesc pe pernă.

— Mai lasă-mă cinci minute, îi zic.

— Doamnă? Doamnă?

— Nu vreau să plec. Lasă-mă-n pace, îi spun.

— Doriți să vă aduc un cărucior?

— Nu. Mda. Bine. Mi-e totuna.

Dispare, lăsând în urma ei doar mirosul puternic de ylang-ylang. Închid ochii. În afară de bâzâitul aerului condiționat, totul e cufundat în liniște. Nu e nimeni în jur. Mă cufund în materialul sintetic. E o situație de căcat. Sunt departe de casă, oriunde o mai fi și *asta*. Nu vreau decât să dorm. Dar acum că am aterizat pot să-mi pornesc telefonul (fără să risc o moarte aproape sigură). Trebuie să văd ce face Nino. Îmi caut telefonul în plasa micuță de pe spătarul scaunului din fața mea. Mă holbez la ecran. Locație actuală: „București, România. Aeroportul Internațional Henri Coandă”.

Simt o tensiune în umeri.

E aici.

— Iată. V-am adus un cărucior.

Ridic ochii și constat că însoțitoarea de zbor a revenit cu alți doi colegi de breaslă. Aceștia ajung în dreptul rândului pe care stau eu și se uită cu atenție. Mă studiază precauți, de parcă aș fi o suricată scăpată din Grădina Zoologică din Londra, una cu spume la gură, care are toate șansele să fie turbată.

— Ești pregătită, scumpete? mi se adresează unul din stewarzi. O să te ridicăm și o să te așezăm în cărucior.

— Unu, doi, trei, și

O, ținte bine!

Bip.

Bip.

Bip.

Căruciorul se târăște cu încetinitorul, iar lumina portocalie de deasupra lui licăre puternic. Trecem de controlul pașapoartelor și ne îndreptăm către ieșire.

Închid ochii și-mi sprijin capul de bara metalică, albă și rece. Capul mi se învârte de la vin.

Cucu.

Cucu.

Cucu.

Tacă-ți gura, *cap sec*.

Aer proaspăt. De asta am nevoie. De ceva care să mă trezească. Ochesc un semn ce indică „leșire”, luminat în verde, așa că îmi iau geanta și sar din cărucior.

— Vezi c-am plecat. Mulțam, zic.

Bărbatul mărunțel, bătrân, care dirijează căruciorul are un aparat auditiv, dar acesta nu pare să funcționeze. Sau poate că nu mă aude din pricina bâzâitului motorului electric. Mă îndrept către ușile duble care se deschid cu un fâșâit. Ies din incinta aeroportului, împleticindu-mă.

Noaptea e cufundată în întuneric, aerul e tăios. Nu sunt mulți nori, iar luna și stelele sunt luminoase și bine conturate, de parcă le-ar fi desenat cineva cu pixul. Pășesc pe strada tăcută și mă asigur din ambele părți. Nu e nimeni aici în afară de mine. O, frate, nu sunt deloc pregătită pentru Nino. M-ar pune la pământ în doi timpi și trei mișcări. Totuși, nu pot să aștept aici în văzul tuturor. Știu că e pe aici pe undeva... pe undeva... stând la pândă ca un liliac. Cotesc pe o stradă lăturalnică, grăbesc pasul și las în urma mea luminile aeroportului. Sunt într-o zonă rezidențială de la marginea orașului. Scot pe gură aburi ca niște norișori. Mă cuprind cu brațele. Dumnezeuule, e foarte frig! Am pe mine rochia scurtă a soră-mii, nu tu ciorapi, nu tu chiloți. Probabil că lui Beth îi venea bine. Dintotdeauna a fost mai slabă decât mine.

O să găsesc un taxi. O să mă cazez la un hotel. O să mă pregătesc pentru ziua de mâine. Da. Da, asta o să fac. O armă. Un plan. O *strategie*. O să mă adun.

Cineva îmi înhață geanta.

— Hei. Nu. Ce n-ai...

Cineva mi-a șutit geanta.

Telefonul.

Banii.

Ceasul cu cuc.

Mă opresc locului și mă uit în jur. Ce s-a petrecut? Cine a fost? Silueta întunecată a unui bărbat cotește, iar pașii i se aud din ce în ce mai slab.

Simt că mă cuprinde o senzație de greață. Adrenalina mi se urcă la cap. *Futu-i. Țăla era Nino?*

– HEI, îi zic.

Nu-l las să scape.

O iau la sănătoasa după hoț.

O burniță cețoasă, care nu e tocmai ploaie, umple aerul cenușiu, sinistru. Simt pe piele stropi reci. Îmi doresc să fi avut mai multe haine pe mine. Aerul tăios al nopții îmi zbicește membrele dezgolite și simt cum mă trece un fior pe șira spinării. Cotesc pe o alee întunecoasă; pe aici a luat-o, nu? Doi stâlpi de iluminat aruncă niște umbre lungulețe. Trotuarul e alunecos și umed. Peste tot sunt împrăștiate pubele care dau pe răscol și saci de gunoi. Simt duhoarea de nesuportat a ceva intrat în putrefacție. Vreo vietate moartă. O pasăre? Un șobolan? O pisică cu o jumătate de coadă miaună și o tullește când mă vede că mă apropii. Plonjează într-o pubelă ruginită.

– Nino? Tu ești? Îl întreb, însă prea încet.

În șoaptă.

Mă stropesc pe tălpi și pe picioare cu apa rece din bălțile murdare. Îi h, ce scârbos! Pe pantofii mei Prada. Locul ăsta îmi aduce aminte de Archway.

În acel moment îl zăresc în față – iar pielea mea e inundată de un val rece de sudoare. Dintre ziduri se ridică ecoul pașilor.

– Hei, tu. Întoarce-te. Vino aici.

E îmbrăcat tot în negru și stă cu spatele la mine. Silueta aduce cu un păianjen uriaș. Se întoarce, iar mie mi se taie respirația. O clipă, am impresia că e Nino. Însă e doar întunericul, care îmi joacă feste. Ororile îmi bântuie subconștientul. Imaginația mi-o ia razna, îi studiez chipul alb ca o mască, inuman, demonic. Ochii lui de coșmar mă fixează. De ce se holbează așa?

– Dă-mi geanta, strig eu în întuneric, încerc să par dură, însă pe cine încerc eu să duc de nas? Vocea mea e subțire și prea stridentă, tremurând ca o frunză în bătaia vântului.

Bărbatul o ia din nou la fugă.

Fug și eu după el, iar pantofii aștia tâmpiți se freacă de piele și îmi fac răni; mă dor picioarele, numai bășici. Coapsele parcă mi-au luat foc. Haide, Alvie. Poți s-o faci. E doar un individ; nu e Usain Boit. Mă apropii: trei metri, doi metri, un metru distanță. Căcat. Dacă e înarmat? Dacă are pistol? Aia e, l-am ajuns acum. Prea târziu. Sar după geantă și o înhaț.

– Hei, e o Hermès, ticălosule.

Îmi înfig degetele în geanta din piele. Numai ea, singură, costă o mie de

coco. Omul întinde o mână murdară. Are unghiile roase. O cicatrice lângă degetul mare. Totul se derulează parcă cu încetinitorul. Mă trage cu putere de braț.

– Uh. Dă-mi drumul. Asta-i o rochie Chanel. Geanta se izbește de pământ.

Mi-a spart ceasul cu cuc?

Ne izbim unul de altul. Plonjez după geantă, însă el îmi aține calea cu trupul lui puturos. Mă împiedic și mă sprijin de zid, și mă zgârii pe braț de cărămizile dure. Mă ustură și simt sângele cald cum mi se prelinge până la încheietură. O să mi-o plătească el. Vorbesc serios. Îi aud răsuflarea greoaie, aspră. Îi simt respirația fierbinte în urechea mea. Și deodată BUF.

Nu.

Nu în față.

Privirea mi se întunecă și nu mai văd dincolo de el.

Nu mai văd decât acei ochi...

Îmi înșfacă geanta și îmi vin în fire. Haide, Alvie, trebuie să te pui pe treabă.

– Nu ți-a spus mămica ta niciodată? Nu da în fete.

Ajung la una din barete. Parcă suntem la trasul de funie. Deci, jur că dacă o rupe...

Se întoarce și mă țintuiește de zid. Mă prinde de gât cu niște palme aspre.

– *Ciao, Elisabetta, zice.*

Știe cine sunt? Adică cine mă prefac că sunt? Cum? Lucrează cu *Nino*? Aplicația arăta că e pe-aici, prin zonă. Privirea îmi fuge în susul și-n josul străzii. Își încheștează degetele în jurul grumazului meu. Nu pot să respir. Încerc să zbier, însă nu scot niciun sunet, îmi ține mâinile deasupra capului. Mă zbat, însă e mai puternic decât mine. Mă înec. Plămâni îmi ard. Mă zvârcolesc, dar mă ține strâns rău. Căcat. Futu-i. N-am ce face.

– *Ha ha. O să te omoare, zice Beth.*

Îmi împlânt tocul în piciorul lui cu toată forța. Cinșpe centimetri de Prada ucigașă. Zbiară. Slăbește strânsoarea. Asta-i șansa mea. E distras.

Îl izbesc cu capul de zid. Mâinile îmi tremură, însă țintesc bine. Țeasta lui scoate un sunet înfundat, ca și când ai lovi o piatră cu un baros. O bufnitură seacă, dar îndeajuns de zgomotoasă. Tipul se prăbușește la pământ, trupul lui părând o păpușă din cârpe. E la fel de inert ca un sac cu cartofi și la fel de greu ca un sac cu bălegar. Mă așez în poziție ghemuit la el pe piept, gâfâind și încercând să-mi recapăt suflul. Mă arde gâtul. La dracu'. A fost cât pe ce. Mă holbez la fața lui. Alt tip care a încercat, ca Nino, să-mi tragă clapa. Ia de-aici, nenorocitul. Începe să-i

curgă sânge din cap, formând o baltă micuță; e lucios și neted, ca uleiul. Doamne Dumnezeule, l-am... l-am ucis?

Cucu.

O, poftim. Ceasul încă funcționează.

Îi trag o palmă. Una zdravănă. Nu mișcă. Nici măcar nu tresare.

Haide. Trezește-te. TREZEȘTE-TE, îi zic.

– *Nu mai scapi de data asta.*

Inima începe să-mi bată cu putere. Tremur. Mi-e greață. Ce-am făcut? Cine sunt? Ridic mâna și îi ating fața. Are un gât subțire și musculos, slab ca de curcan, îi verific pulsul la jugulară. Simt o ușoară pulsație ce pare că slăbește tot mai mult. Nu se mai simte nimic. Nici măcar o bătaie. E tăcut. Stă nemișcat. E mort.

Nu, nu, nu, nu. Ce-am devenit?

– *Aveam impresia că-ți plăcea să ucizi, nu?* zice Beth. *Aveam impresia că te născuseși pentru asta, nu?*

– *Chiar îmi place săucid. Dar nu ăsta era planul.*

– *N-ai putut să faci niciodată ceva cum trebuie.*

Bine. Bine. Calmează-te, Alvie. E miezul nopții. Sunt în mijlocul pustietății. Pot să mă fac nevăzută pur și simplu.

Ridic geanta Hermès a lui Beth, așa ponosită cum e, și o iau în jos pe aleea pustie. Mă uit după camere de supraveghere pe ziduri. Mă uit înapoi la trupul neînsuflețit pe care-l udă ploaia. Cine naiba mai era și ăsta? Și de unde dracu' știa cum mă cheamă? Mă opresc din drum. Nu pot să înaintez până nu știu. Trebuie să mă întorc. O clipă doar. Apoi am șters-o de aici. Fug înapoi către cadavru, mă pitesc lângă el. Îi scotocesc prin buzunarul de la haină și dau peste un portofel din piele.

Găsesc un buletin de România. Zice că-l chema Dragoș Gabor, dar asta nu-mi spune absolut nimic. L-a trimis Nino pe tipul ăsta să mă jefuiască? Sau să mă vâneze și să mă atragă într-un loc ferit? Mă holbez la fața lui urâtă. Era și el mafirot?

Arunc portofelul într-o pubelă. Oricum n-am găsit bani în el. Îi verific celălalt buzunar. Două telefoane mobile. Asta e ciudat: două telefoane. Unul pentru nevastă și unul pentru amantă? Unul din ele seamănă cu al lui Nino. Avea și el unul din ăsta, un Sony vechi ca vai de el. Negru, cu ecranul crăpat. Ar putea să fie o coincidență...

Dar apoi mă prind.

Nino nu e aici, așa-i?

Ci doar telefonul lui tâmpit.

Nemernicul ăla mi-a întins o capcană. Știam eu. Sigur a știut de aplicație. Pun pariu că Nino l-a plătit să mă atragă aici. Ce altceva a mai

pus la cale idiotul ăla?

Mă simt de parcă sunt sub apă, de parcă mă înece, mă scufund, de parcă sunt în căutarea a ceva, pierdută. Mă uit din nou către cele două capete ale aleii, însă nu văd pe cineva prin zonă, cel puțin nu încă. Trebuie să o-ntind de aici.

Trec prin lista de contacte din telefonul lui Beth, degetele îmi alunecă pe ecran, tremurând. Ecranul e umed de la ploaie, lucește. Găsesc, în cele din urmă, numele „Nino Brusca”. Apăs tasta de apelare și aștept.

Sony-ul începe să sune o clipă mai târziu. Îl ridic și mă holbez la ecran: „Elisabetta Caruso”. ăla era numele de după căsătorie al soră-mii. E clar, am dovada; ăsta e telefonul lui Nino. Îi aud vocea când intră căsuța vocală – „Ciao, sono Nino Brusca...” – și închid. Nu pot să-l ascult. Îmi dă impresia că e chiar aici.

Arunc telefonul în geantă și privesc în jos la bărbat. La ce mi-a stat capul? Nu pot să-l las aici. Trebuie să mă mișc repede. Nu e timp de pierdut. Îl prind de glezne și-l târăsc, scoțându-mi limba în colțul gurii. Sunt nevoită să merg cu spatele și să stau înclinată spre spate, ca să contrabalansez greutatea lui. Dar chiar și-așa, e al dracului de dificil. Uh, de ce sunt cadavrele atât de grele? Îmi arunc cât colo tocurele din picioare. E mai bine. Are o constituție medie, înălțime medie, și totuși, cumva, e mai greu decât pare. Îl smucesc, iar trupul se târăște pe asfalt de parcă oasele i-ar fi din plumb. Fața i s-a schimonosit într-o grimasă. Pielea cu urme de varicelă are o nuanță de alb murdar. Arunc din cale niște saci de gunoi – aud cum se sparge o sticlă – și trag de trup, proptindu-l de zid. Toți mușchii din corpul meu sunt încordați. Acid lactic. Durere usturătoare.

Înșfac un sac, îl ridic cu greu și îi acopăr fața cu el. Cu altul îi acopăr pieptul. Peste picioare îi arunc alți doi saci. E destul atât, cel puțin pentru moment. Vor trece două zile până va începe să miroasă. Dar până atunci eu voi fi plecat de foarte multă vreme. Deja pute.

Fac un pas înapoi și studiez mormântul improvizat. Nu se văd decât grămezile de gunoi, nici urmă de cadavru. Nu e rău, am făcut treabă bună. Cred că am terminat. Ținând cont de circumstanțe, nu-i rău deloc.

A început să toarne cu găleata, simt răcoarea stropilor de ploaie care îmi cad pe pielea încinsă. Trag adânc aer în piept, mă simt mai bine acum. Sunt calmă, mi-am revenit. Bravo. Vezi, Alvie, te pricepi. Nu e nevoie să te panichezi. Mă uit la geanta Hermès, uzată. E plină de noroi. Neagră de mizerie. Mi-o arunc pe umăr și îmi aprind o țigară.

∴

Îmi târâi picioarele prin aeroportul pustiu, căscând și cărându-mi

pantofii murdari pe degetul arătător. Trebuie să cumpăr alt bilet. Înapoi în Londra. Incredibil! Ce risipă de bani! Abia ce-am ajuns aici. Sperasem să ajung în Monaco dintr-un moment în altul. Să beau Negronis în Monte Carlo și să mă răsfăț, tocându-mi toată averea proaspăt găsită pe Dior și YSL. Dar nu. Nu încă. Nu există odihnă pentru cei răi. Așa că înapoi în Blighty, presupun. Încă nu e deschis niciun ghișeu, așa că nu-mi pot cumpăra biletul dus. Mă las moale pe un scaun din zona de așteptare. Va trebui să aștept. Nu-mi vine să cred că ticălosul de Nino m-a dus de nas. Acum, chiar că m-am înfuriat. Ce naiba urmărește? Îmi trimite flori, îmi lasă un bilețel romantic, iar apoi angajează un cretin să măucidă? Ai mai auzit vreodată de schizofrenie mai mare decât asta?

O, frate, e mai rău decât Beth.

Scaunele sunt tari, din plastic, iar eu stau fix în bătaia aerului condiționat, în fața unui televizor imens. Arată știri românești, cu sonorul oprit și cu subtitrări. Mă îndoiesc că o să-l arate pe pungaș la știri, când/dacă îl vor găsi. Nu era tânăr și blond, ca Beth. Nu era nici foarte frumos (nota unu sau doi din zece). Sper că am vorbit destul despre el. Poate că ar trebui să mă întorc din nou să verific? Dar nu. Folosește-ți creierul, Alvina. Nu trebuie să te întorci niciodată la locul unei crime; e prima regulă. Nu vor găsi vreo armă a crimei (mâinile îmi sunt atașate de brațe). Nu se cunoaște motivul. Am verificat, nu există camere de supraveghere. O șterg din țară în câteva ore. Mă descurc din ce în ce mai bine la asta. Mă întind, casc din nou și mă relaxez.

Iau iPhone-ul lui Beth și mă uit prin aplicații.

Mă-ntreb dacă Beth are Tinder.

5.

Șterg aplicația aia tâmpită de urmărit. Nu mai am ce face cu ea. Cum o să-l găsesc acum pe Nino? Ce-o să fac? S-ar putea să stau aici ore-n șir până pleacă următorul avion către Londra. Caut prin telefonul lui Beth. N-are Tinder. Nu era pe gustul ei. Mă îndoiesc până și de faptul că avea habar de aplicația asta. Sau că știa de Happn, sau de Hinge, sau de Grindr, sau de Bumble, sau de orice aplicație de genul ăsta. Descarc Tinder. Sunt doar *curioasă*. Vreau să văd cum arată tipii din zona asta. Am timp oare pentru una scurtă în aeroport? Aș putea avea o aventură așa, ca de vacanță. Ar putea veni un chirurg cardiovascular român chipeș care să mă farmece cu totul... descarc aplicația, găsesc o poză cu Beth și

Îmi fac un cont cu numele „Beyoncé”? Și ce dacă? Cui îi pasă dacă sunt o impostoare? Asta e viața mea acum.

Dreapta.

Dreapta.

Dreapta.

Dreapta.

Vreau o întâlnire.

Casc ochii de uimire.

Ștefan.

Cristian.

Mihai.

Nicolae.

Băiete, ești un pachet de mușchi.

Pe ăsta aș vrea să-l cunosc.

Model masculin?

Dublură în film?

Batman.

Macho.

Are un corp de zici că e Superman, la dracu’.

Ce buze sexy.

Ce penibil.

Ce pectoral frumos.

E cel mai tare.

Un șarpe în pantaloni.

Îmi frânge inima.

Hm, mă întreb dacă Nino e pe Tinder. Firește că e. E o *bestie* de Tinder.

Care e *motivul* pentru care cineva e pe Tinder? Să-și întâlnească viitorul soț sau viitoarea soție? Pentru o relație de lungă durată, împlinită?

DUM-NE-ZE-U-LE.

POT FOLOSI TINDERUL CA SĂ-L GĂSESC.

Pot să folosesc Swipebuster ca să-i dau de urmă. Alvie, ești un geniu dat dracului. Trebuie să funcționeze. E o idee strălucită.

Singura problemă posibilă, *minoră*, e faptul că telefonul lui Nino e la mine. Dar sunt gata să pariez pe două probabilități:

1. Are deja un nou telefon mobil.

2. Și-a descărcat Tinder.

(Cu un libido ca al lui, are nevoie să facă sex *măcar* de două sau trei ori pe zi. Pun pariu că e pe Tinder chiar în clipa asta. N-am timp de pierdut.)

Bun, unde dracu' s-ar duce Nino? M-aș hazarda să zic Italia. Nu în Sicilia, e prea riscant. Polițaii și mafia sunt pe urmele lui. Așa că în Napoli? N-a adus oare vorba despre asta când ne plănuiam fuga?

Îi spun Swipebusterului că sunt în căutarea cuiva pe care îl cheamă „Nino Brusca” și că ultima dată când și-a făcut apariția a fost undeva în Napoli. Creez o adresă de e-mail falsă ca să primesc rezultatele căutării. Primesc o alertă că am recepționat un mesaj în căsuța de e-mailuri:

Nu. Nimic. Nu-l pot găsi. Nu e nimeni în Napoli cu numele ăla. Poate că a folosit numele de *Giannino Brusca*? Poate a folosit un nume fals?

Uh. Parcă văd c-o să mă enervez dacă o s-o țină așa. Trebuie să existe o cale mai ușoară.

Caut pe Google „Cum să găsești pe cineva pe Tinder”. Dau peste Albion Services. Aplicația folosește tehnologie de recunoaștere facială. N-am nevoie decât de o poză. Poate găsesc una în telefonul lui Beth. Caut prin fotografiile ei. Mii de poze cu bebelușul Ernie. Câteva selfie-uri cu Beth într-o rochie nouă. Câteva cadre artistice cu amfiteatrul din Taormina. Și, ooo, ce-i asta? O petrecere aniversară. Pare a fi petrecerea în cinstea lui Ambrogio. Și iată-l pe Nino. Da, n-am nicio îndoială, el e. Stă chiar lângă Ambrogio în timp ce el suflă în lumânările de pe tort. E cam întunecată, iar fața, cam mică, însă s-ar putea... s-ar putea să meargă. Decupez poza și o măresc pe chipul groaznic de chipeș al lui Nino. O încarc pe sistemul de urmărire și aleg un oraș la nimereală. Încerc din nou cu Napoli, pentru orice eventualitate. Introduc adresa de e-mail și aștept... haide, haide, haide.

Primesc un mesaj în căsuța de e-mailuri.

Nu. Nu e acolo.

Căcat. Futu-i. La naiba. Ce aiurea.

Ce-ar fi să încerc Londra? Poate mai e încă acolo.

Scriu numele orașului. Încarc poza cu chipul lui. Un chip care i-ar face pe îngeri de rușine... Oftez. Ce păcat c-o să fac *foie gras* din el. Apăs „trimite” și-mi rod unghiile. Ar fi bine să funcționeze.

Primesc un alt mesaj în căsuța de e-mailuri.

Nimic. Voi încerca din nou.

Roma? Să fie oare acolo? E tot în Italia.

DUMNEZEULE, EL E.

Pare a fi o poză nou-nouță cu Nino, fără pălărie (care e în geanta mea). „Nino Brusca, 39, Roma”. Nici că se putea mai bine. Mereu mi-am dorit să merg la Roma. E cu siguranță în fruntea listei mele cu lucruri de făcut. (Roma, Havana, Las Vegas, Bangkok.) Am auzit că au cluburi de sex mișto. Totul se leagă chiar foarte frumos.

∴

S-au deschis ghișeele, în cele din urmă. Îmi cumpăr un bilet dus către Roma și aștept la poartă. Călătoresc dându-mă drept soră-mea, având în vedere că, în mod oficial, Alvie e moartă. S-ar putea să-mi fi anulat pașaportul. Nu merită să risc. Avionul decolează în cinspe minute, și nu mai am deloc răbdare. Mă foiesc și mă uit la știri.

CE DRACU' e aia?

Mă holbez la ecranul televizorului.

Femeia aia e *maică-mea*.

Ce naiba caută ea la televizor? E vreun episod din *The Antiques Roadshow*? Nu, nu e. Camera ia un prim-plan al feței veșnic bronzate a maică-mii: machiaj perfect, coafură voluminoasă, trei șiraguri de perle. Nu aud ce spune. Încerc (dar nu-mi iese) să citesc pe buze. Îmi aduce puțin aminte de Margaret Thatcher, tot blondă; au un aer malefic, identic... leagănă un bebeluș adormit, pe Ernesto, privind direct către obiectiv, aproape ca și cum s-ar uita la mine. Și eu o privesc fix, fără să clilesc, fără să respir, la fel de încordată ca o pisică la pândă. E pentru prima oară în doi ani când o văd. N-a îmbătrânit deloc, e ca unul din merele alea radioactive pe care le cumperi din supermarket. Poate c-a fost criogenată și abia au dezghețat-o. În spatele ei se văd ruinele vilei lui Elizabeth, înnegrite, devastate de incendiu, focurile încă mocnind și fumegând, asemenea epavei unui avion ce tocmai s-a prăbușit. Palmierii, florile, plumeriile, toate s-au făcut scrum. În spatele umărului ei drept se vede piscina strălucind. Mă trece un fior.

Pe ecran apare o fotografie cu Beth în luna de miere, în Kenya, alături de „ELIZABETH CARUSO”, scris cu majuscule. Simt un gol în stomac. Căcat. De-acum e oficial. Polițaii o caută pe sora mea geamănă. Pun pariu că vor s-o interogheze cu privire la presupusa ucidere a mea. Ceea ce înseamnă, bineînțeles, că mă caută *pe mine*. Maică-mea face apel să fie ajutată ca să o găsească, de unde și expresia disperată de pe fața ei. Pun pariu că polițaii cred că eu dețin informații. Cred că am fost martoră, sau ceva mai rău de-atât. Mă suspectează de uciderea soră-mii? Nu, nu, nu, toată treaba asta e foarte nasoală. Acum o să-i pună telefonul sub urmărire, la dracu'. De ce mi se întâmplă mie asta? Of, ce aiurea!

Ding.

Acum ce mai e?

Un e-mail de la maică-mea. Apăs ca să citesc ce scrie.

De la: Mavis Knightly
MavisKnightly1954@yahoo.com

Către: Elizabeth Caruso
ElizabethKnightlyCaruso@gmail.com
Data: 1 sep 2015 la 8.56
Subiect: RE: Unde ești?

Elizabeth, îngerașule, ai primit ultimul e-mail de la mine? Încep să fiu destul de stresată. Nimeni de-aici n-are habar unde-ai plecat. Sunt din cale-afară de îngrijorată. De-abia am reușit să închid ochii, și-ți spun sigur că nu e din cauza diferenței de fus orar. Migrene. Gura uscată. Piele iritată. Eczemă în spatele genunchilor. Am un început de ulcer. Toate astea sunt pe fond psihosomatic, nu-ncape îndoială. Simt o durere înțepătoare în mijlocul abdomenului, la trei centimetri deasupra buricului. Foarte deranjant. Stau cocoșată de durere. Reușesc să fac doi-trei pași după care trebuie să mă așez din nou. Stomacul îmi secretă suc gastric în exces. Trebuie să mănânc un pic de cretă. Doctorul meu e în Australia, desigur, iar tipul de la farmacia de aici nu vorbește engleză. Mă obosește până și că-ți scriu asta. Mă suni înapoi, te rog?

P.S. Te caută poliția. Vor să-ți pună câteva întrebări despre sora ta.

Îmi dau ochii peste cap și șterg mesajul, apoi închid telefonul soră-mii și-l arunc în geantă.

Dacă poliția o caută pe Beth, atunci va trebui să mă dau drept Alvie. Va trebui să folosesc pașaportul Alvinei când ajung în Roma. Am folosit cartea de identitate a lui Beth ca să trec de controlul de securitate, însă asta a fost înainte să aflu știrea. Sau... sau... o, Dumnezeuule. Poliția îi va anula cu siguranță pașaportul Alvinei.

Dar cât timp durează chestiunile administrative din momentul în care cineva dă ortu' popii?

Anunță îmbarcarea pentru zborul meu și ne urcăm în avion. Aștept la rând și încep să transpir. Ce mă fac când ajungem în Italia? Cine naiba sunt? Alvie sau Beth?

6.

***Aeroportul Leonardo da Vinci-Fiumicino
Roma, Italia***

– *Passaporto*, zice funcționarul, cu o voce înăbușită de sticlă.

Îi studiez palma întinsă, șanțurile adânci ale liniei inimii, liniei vieții, liniei mă doare-n cot ce linie e asta.

Țin degetele încleștate pe pașaportul din fundul genții. Ar trebui să mă întorc în avion. Sau să trăiesc aici în aeroport pentru totdeauna, ca tipul ăla din JFK. O viață întreagă de cumpărături din magazine duty-free și de deficiență de vitamina D. Dar nu, nu pot. E ridicol. Nino e în Roma. Acolo trebuie să fiu și eu. Schitez un zâmbet neconvingător și scot pașaportul meu. L-l înmânez bărbatului. Pălăvrăgește în italiană cu colegul lui. Păstrează-ți calmul, Alvina. Stai liniștită, îmi țin respirația și-l privesc cum frunzărește prin carnețelul vișiniu. Am palpitații serioase. Mă apasă ceva în piept. Zâmbetul fals îmi piere de pe față și pun pariu că fruntea mea e lucioasă de sudoare.

Studiez poza din pașaport și citesc informațiile cu susul în jos:

KNIGHTLY

ALVINA

CETĂȚEAN BRITANIC

10 OCT 89

CIRENCESTER

(Ooo, ăsta e un orășel roman. O să-i placă asta.) Mă uit la spatele calculatorului său. Pâlpâie ceva pe ecran? De ce îi ia atât de mult?

– *Benvenuto*, îmi zice, cu un zâmbet larg.

Îmi înmânează pașaportul și-mi face cu ochiul.

– O. Da. *Benvenuto*, îi răspund.

Înșfac carnețelul și o întind către sosiri. Nu-mi vine să cred că m-a lăsat să trec. Se poate ca angajații de la aeroport să nu știe că sunt moartă? Sau era prea ocupat să râdă și să glumească încât n-a observat că monitorul îi afișa culoarea roșie? Oricum ar fi, sunt recunoscătoare. Am ajuns în Italia.

Alerg către cea mai apropiată toaletă și mă uit cu atenție la fata din oglindă. Fața soră-mii se holbează și ea la mine. ăia sunt ochii ei, iar aia e gura ei. ăla e nasul nostru, presărat cu pistrui și arcuit un pic în sus la vârf. Arăt ca Beth, însă din cale-afară de mahmură. Sunt o femeie dată în urmărire. Fața aia pe care au arătat-o la TV era a mea (a lui Beth, dar știi la ce mă refer). Polițaii mă vor recunoaște. Ce-o să mă fac? Trebuie să-mi fac o operație estetică la nas, sau ceva de genul. Trebuie să mă deghizez. Ar trebui să-mi tund părul, însă *chiar* nu vreau s-o fac. Mi-a luat o veșnicie să-mi crească. (O tunsoare crop neinspirată, din 2011, a însemnat că

părul nu mi-a stat nicicum în anii următori.) M-aș putea vopsi, însă șatenul ar fi prea evident. Albastru, verde, galben, roșcat, roz? O tunsoare ar fi previzibilă, așa c-aș putea să-mi pun extensii. Să port o pălărie cu boruri largi, care să le distragă atenția. Să-mi cumpăr o pereche de ochelari cu lentile tip oglindă. Să-mi fac poate un piercing? Un tatuaj? Însă o operație la nas, asta da, asta-i soluția. Mi-ar schimba complet fizionomia. Jennifer Grey din *Dirty Dancing* n-a mai arătat vreodată la fel. Am nevoie de-un nas micuț, cât un nasture, care să nu fie mai mare decât un comedon. Vreau nasul unei vedete Manga. Râțul unei prințese Disney.

les din aeroport și fac semn unui taxi.

Înainte de toate, însă, am nevoie să stau undeva. O să găsesc un apartament pe Airbnb. Prefer asta în loc de un hotel. Fără cameriste și room-service. Fără recepționeri indiscreți. Ferestre pe care te poți cățăra afară. Voi rezerva unul pe o lună și vom vedea. Dacă-mi va plăcea aici, cine știe? Aș putea rămâne pe termen nelimitat. (Asta, desigur, dacă supraviețuiesc.) Dar o lună ar trebui să fie de-ajuns, deocamdată. Mă aflu aici numai și numai dintr-un singur motiv: să-l extermin pe *stronzo*-ul ăla. Și să merg la cumpărături, evident. Sunt convinsă că au niște magazine grozave pe-aici. Am 200.000 de euro. Până acum nu mi-am cumpărat decât bilete de avion și șampanie. Vreau să mă duc la Prada, la dracu'. O să cumpăr tot magazinul.

Trastevere, Roma, Italia

Sunt atât de încântată că sunt aici, încât compun în minte un haiku:

*Roma, bestie
Sexy ce ești. Unde-ai fost
Până acum? Pup.*

Orașul ăsta e spectaculos, la dracu'. Arată chiar mai bine decât în filme. Credeam că *Îngeri și demoni* a fost stilizat în Photoshop, dar nu, locul ăsta chiar e CA LUMEA. Oh, oraș etern. *Caput mundi*. Capitala lumii întregi, la naiba. Orașul lui Cicero, Vergiliu și Ovidiu. Străzile sunt o elegie latinească de dragoste. Clădirile sunt clădite din marmură. Roma. Casa lui Fendi, Bulgari și Valentino Garavani. Coloseumul. Forul Roman. Frascati (vinul ăla spumant). Isabella Rossellini. Pizza. Paste. Sex și modă. Francesco Totti (bunăciune).

Deschid geamul taxiului și-mi scot capul afară în vânt, părul fluturând în urma mea ca un steag în timp ce soarele fierbinte îmi arde pielea. Simt

în aer duhoarea sufocantă a sexului, iar pe limbă, gustul arșiței estivale. Simt mirosul cafelei dense, negre, tare precum cocaina, plutind dinspre barurile teraselor. Mă uit la bărbații în costume Ferragamo cum conduc pe scutere Vespa cu viteză excesivă, croindu-și drum prin trafic, cu mâinile înfipite pe claxoane. Poartă ochelari de soare negri, au țigări în gură și un bronz care l-ar face invidios pe David Hasselhoff. Mamă, ador bărbații italieni! M-aș culca cu oricare dintre ei.

– Hei, n-ai altă muzică? îl întreb pe taximetrul năuc.

El ridică privirea în oglinda retrovizoare.

– E Ligabue. E minunat.

– Nu înțeleg ce zice, îi spun. Bla, bla, bla, bla, bla.

Taximetrul oftează și apasă pe niște butoane de la radioul lui digital în stil retro. Găsește o melodie în engleză.

– Super. Poți să dai mai tare?

Mărește volumul. E „Wrecking Ball”. Dau din cap pe ritmul piesei și dansez un pic pe banchetă. O ador pe Miley; e cea mai tare. Are un tatuaj cu un avocado. O să-mi fac un tatuaj cât timp stau aici. Fie unul cu „MORI NINO” sau poate doar unul cu „DU-TE DRACULUI”. În funcție de starea în care o să fiu când ajung acolo.

Arunc scrumul pe geam. Aerul e prăfos și uscat. Traficul pare că se târăște pe străzile orașului extrem de aglomerat. Orizontul e înțesat de domuri și columne, turnuri și pini înalți. E frumos. Mamă, deja-l ador. E poezie, la dracu’. Aia e Bazilica Sfântul Petru? Înseamnă că ne aflăm în apropierea Vaticanului. Dumnezeuule, trebuie să mă duc să vizitez mormântul lui John Keats. Ăsta-i un tip mort, de care chiar îmi place. Pe bune, ce legendă!

Zăresc o statuie a Maicii Domnului, a cărei aură e luminată de LED-uri. Vopseaua albastră care-i colorează rochia e scorojită. Îmi aduce mereu aminte de Beth.

– Trastevere, mă anunță taximetrul, strigând ca să acopere melodia care bubuie din difuzoare.

Miley îi dă înainte cu izbucnirea războaielor. Cred că știu la ce se referă.

Mașina trage la bordură și-l plătesc. Sunt pe punctul de a mă da jos.

– Hai, dispari, englezoaică ne bună.

Țin mâna pe mânerul portierei, însă nu mă mișc. Mă holbez la strada de dincolo de afară. Nino e pe-aici pe undeva. Așa a zis Tinder. Și nu minte. Îmi aduc aminte de drujbă. De cadavre. De sânge. Îmi aduc aminte de groapa săpată în pădure. „DACĂ MĂ PRINZI, PUTEM LUCRA ÎMPREUNĂ”. Dar ce se întâmplă dacă mă prinde *el pe mine*? Un singur

glont, între ochi? Îmi retează beregata? Trotuarele sunt înțesate cu bărbați bruneți. Ar putea fi oricare dintre ei...

– *Allora?*

Taximetristului îi sare țandăra. Se foiește pe scaun și se încruntă.

Nu pot să rămân aici toată ziua.

Mă uit din nou în susul și-n josul străzii.

N-ar face-o aici, în văzul tuturor, nu în fața tuturor magazinelor ăstora.

Sar afară din taxi și trântesc portiera.

– *Vaffanculo, îi zic.*

Sunt pe cale să sun la Airbnb și să-mi găsesc un apartament nou, când îmi amintesc că polițaii o caută pe soră-mea. Nu pot să folosesc telefonul ei. O să-l urmăresc. Încă mai am Samsungul meu vechi, însă nu pot risca să-l pornesc. Nu, nu există decât o soluție. O să-mi cumpăr unul ieftin, pe cartelă. Vizavi e un magazin italianesc în genul Carphone Warehouse. Traversez în fugă strada aglomerată și intru în el.

::

Apartamentul e ascuns în josul unei străzi lăturalnice, șerpuitoare. Ghivece cu flori. Iederă. Balcoane. E liniște pe-aici. Intim. Retras. Nimeni care să te-audă zbierând.

Mă întâlnesc cu proprietarul noului apartament (pe o scară de la unu la zece, îi dau tipului un doi. Nu *toți* italienii sunt niște bunăciuni. Retractivez ce-am zis atunci). Îmi dă niște chei și-i dau niște bani. Apoi o șterge din nou.

Cred că-ți bați joc de mine: am de urcat *cinci* etaje? E criminal. Nu văd vreun lift. Acum m-am înfierbântat și sunt un lac de sudoare. Sper c-a meritat efortul. Presupun că e mai sigur la ultimul etaj, așa că să luăm asta drept avantaj. Împing ușa și, DOAMNE DUMNEZEULE! E de-a dreptul *un palat*. Dă-l încolo de Ritz. Țsta-i tot numai al meu și e demn de un rege. Îmi arunc geanta în holul de la intrare și plutesc prin camere și prin coridoarele nesfârșite, atingând marginile pereților cu vârfurile degetelor și pășind ușor pe podele. Patinez de-a curmezișul marmurei și fac piruete prin camere, mută de uimire. Pe pereții placați cu lambriuri din lemn sunt pictate peisaje inocente: iarbă verde, luxuriantă și ceruri însorite, heruvimi, păduri și flori. Tavanele înalte sunt pictate în auriu. De ele atârnă candelabre din cristal. E minunat, e mai bun decât vechea vilă a lui Beth. Patru paturi cu baldachin și dulapuri în stil franțuzesc. Se simte miros de ceară și de iasomie. Îmi place la nebunie. Am să stau aici pentru totdeauna (sau cel puțin până mor).

Umplu cada cu apă fierbinte și cu prea multe baloane de săpun și mă cufund în ea. Am ajuns, în sfârșit, aici. Merit să mă răsfăț. Mâna îmi

alunecă între picioare. Sunt udă. Mă mângâi...

Nino. Nino.

Dar nu mă pot concentra. Sunt distrasă. Pornesc telefonul lui Beth pentru o *jumătate de minut*. Mă îndoiesc că e suficient ca să-l poată localiza. Trebuie să văd dacă am mai primit ceva vești. S-ar putea să-mi fi scăpat ceva important.

Ding.

Un mesaj de la un număr necunoscut.

„CE DRACU’? L-AI OMORÂT PE OMUL MEU?”

Ha. E Nino. Cred că a băgat de seamă că omul lui a dispărut și a pus lucrurile cap la cap. Știi ce? N-o să-i răspund. Îl las să-și bată singur capul. Îl las să-și facă griji...

Pun telefonul jos și-l ridic apoi din nou. Îl pun jos. Apoi îl ridic iar.

Nu pot să-i trimit lui Nino un mesaj de pe telefonul lui Beth, s-ar putea ca polițaii să ia urma semnalului.

Telefonul nou și ieftin pe care l-am cumpărat e lângă mine. Tastesz numărul lui Nino.

„DA, ȘI URMEZI TU”.

Trimite.

Asta ar trebui să-l bage în sperieți.

„APROPO, SUNT EU. AM UN TELEFON NOU”.

Trimit și mesajul ăsta.

Șterg mesajul de la el și mă încrunt, apoi închid telefonul soră-mii. Aș face bine să nu-l mai pornesc din nou. L-am ținut deja prea mult timp pornit. Sting țigara în săpuniera dantelată, după care descarc Tinder pe noul telefon. Îmi curăț sângele de sub unghii. Degetele de la picioare mi se ițesc din muntele de balonașe. Ies din baie învăluită în aburi, parfumată, pudrată, imaculată. Nu mai am noroi sau sânge pe față ori pe picioare. Nu mai am frunze încâlcite în păr. Mă uit în oglindă. Divină ca o zeiță. De ce nu mi-a răspuns la mesaj? Nino e un *imbecil*.

Încă un ding.

Ah, iată-l.

„ÎMI PLACE LA NEBUNIE CÂND VORBEȘTI MURDAR”.

Barberini, Roma, Italia

- Dar cum poate să fie o *urgență*?
- Bine, fie, deci nu e tocmai o *urgență*, însă e cu siguranță urgentă.
- Urgență?

– Da.

Recepționera strâmbă din nasul ei micuț și mă măsoară din priviri. Are niște trăsături fără cusur și un ten impecabil. Pe bune, *nici cel mai mic defect*, de zici că e extraterestră. Nu e firesc. N-am mai văzut piele ca a ei, absolut perfectă. Nici măcar la Beth. Nici măcar la bebelușul Ernesto. Zici că e făcută din vreun soi de plastic, eventual vopsit, ca o mașină nou-nouță. Pielea femeii e atât de strălucitoare, încât îmi distrage, pentru moment, atenția. Ce-i face oare? Cum o face să *lucească* așa? Poate are acces nelimitat la toxina botulinică, fiindcă lucrează la clinica asta? Sau poate la aia, cum îi zice, are o denumire ciudată, la microdermabraziune, tehnica aia prin care îți dau jos primul strat de piele, cum fac șerpilii? Terapie vampir? Măști cu nămol? Lasere? Mă întreb dacă au vreun post liber.

– *Aloooooooooooooo?* îmi zice.

Cred că mă holbam. S-ar putea să-mi fi curs și salivă din gură. Ce ziceam? Pielea moale ca de bebeluș.

– Ah. Da. Vezi tu, mă grăbesc. Sunt pe picior de plecare, însă trebuie să mă ocup prima dată de operația asta.

– Mda. Înțeleg. Și unde vă duceți?

– Nu știu încă.

Unde naiba e Nino?

– Să vedem dacă am înțeles bine, îmi spune. Doriți să o întreb pe doamna doctor Pirandello dacă e disponibilă pentru o operație de rinoplastie în regim *de urgență*?

– Nu, v-am zis. Vreau *operație la nas*.

– Rinoplastia e operație la nas.

– Atunci, de ce n-ai zis dracului așa?

E limpede că engleza nu e limba ei maternă.

Oftează.

– În după-amiaza asta?

– Da.

Trebuie să plec. Nu pot să pierd vremea prea mult pe aici. Fiecare clipă contează...

Se uită la ceasul de la mână. E un Omega, ca al lui Beth. (Dintr-odată, simt că îmi lipsește ceva de la încheietura mâinii. Am vândut ceasul lui Beth, dar e-n regulă. Acum am ceasul ăsta cu cuc, și știi ceva, îmi place din ce în ce mai mult.) Îmi dau seama că funcționara e pusă în încurcătură, dar chiar nu-i mare scofală.

– Nu poți s-o suni și s-o întrebi?

Se uită la mine cu ochii ei de un albastru intens, azurii ca cerul sicilian:

lentile de contact colorate.

– Am verificat programul dumneaei. Nu e chiar atât de simplu. De obicei, le recomandăm pacienților să vină la una sau două consultații, după care așteaptă *măcar* două săptămâni ca să fie siguri că nu se răzgândesc. Că s-au gândit foarte bine la asta...

– Aha. E-n regulă. N-o să mă răzgândesc.

– Iar apoi e vorba de sala de operație; trebuie să programăm sala, asistenta, anesteziștii...

Respirația ei e răcoroasă, precum guma de mestecat mentolată. Când a rostit cuvântul ăla, „anesteziști”, a fost ca și cum m-aș fi dat jos din avion într-o tundră înghețată. L-am simțit ca pe o briză arctică. Nu vreau să mă gândesc cum îmi duhnește mie respirația. (Vreau să-mi cumpăr o periută de dinți electrică, una ca lumea, cum aveau Ambrogio și Beth.) Sper că nu a băgat de seamă mirosul de vin. Încă simt gustul sângelui de când am căzut de pe toaletă: am rămas cu o tăietură adâncă la buza de jos. Va trebui să vorbesc cu gura pe jumătate închisă. O să-mi cumpăr niște Hubba Bubba. Mă aplec peste teighea și mă apropiu la câțiva centimetri de ea.

Se strâmbă. De-aia nu mai pot eu.

– Cât vrei?

– Poftim?

– Spune-mi o sumă. De cât ai nevoie?

– Încercați să mă *mituiți*? mă întrebă.

Merită premiul cel mare.

– Doamne, Dumnezeule. Mă grăbesc. Cât costă să mă operez azi?

Bat darabana cu degetele pe teighea... *dum, dum, dum, dum*. Ooo, sună ca începutul de la „Firestarter”.

– Serios, nu e vorba de bani.

Îmi dau seama că nu ajungem nicăieri cu discuția asta.

– Bine, atunci. Dă-o dracului. Mă duc altundeva.

– Încercați la dr. Baldassini. Vizavi. El mi-a operat nasul, îmi zice.

Dau buzna afară pe ușă și cobor scările în grabă, ieșind în soarele dogoritor. Uf. E absurd. Mă arde soarele. Aș vrea o umbrelă de soare. Umbrelele îmi aduc mereu aminte de el. Nu, nu de Nino, de *Ambrogio*. Îmi amintesc de noaptea în care ne-am cunoscut. Am ascultat „Umbrella” de Rihanna, dar pun pariu că el nu și-ar aminti asta (și nu doar fiindcă e *mort*). N-a fost decât o aventură de-o noapte, însă mi-am dorit mai mult de atât. Mi-am pierdut virginitatea și am rămas gravidă, toate într-o singură noapte. N-a fost rău. Ce vrei mai eficient de-atât. Dar am pierdut sarcina, iar sora mea geamănă mi-a furat bărbatul. V-am zis doar că era o

târfă. Ah, Ambrogio, *bello mio*. A fost așa o dezamăgire. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă ar fi avut-o mai mare.

O iau la fugă pe stradă trecând pe lângă automobilele Fiat, Ferrari și Maserati care stau înșirate la bordură. Aud zgomotul traficului. Bâzâitul scuterelor. Claxoanele. Trec pe lângă clădiri rezidențiale înalte, albe, elegante, transformate toate în cabinete medicale, spitale private și cabinete de psihiatrie. Pe placa lucioasă din alamă de pe perete e inscripționat numele „Dr. Baldassini”. Ooo, locul ăsta arată promițător. La intrare e o reclamă cu poza unei fete care seamănă puțin cu Beth. Urc rapid scările și apăs soneria cu putere. Împing ușile imense, impunătoare. Interiorul e răcoros și cu tavan înalt. Se simte miros de vanilie de Madagascar. Zăresc o yucca în ghiveci. Traversez hotărâtă podeaua placată cu gresie albă și neagră, către femeia de la recepție.

– Bună, mă poți ajuta? o întreb. Am o urgență.

∴

– Pofțiți înăuntru, se aude o voce de bărbat cu accent italian.

Îi arunc o privire blondei platinate de la recepție. Ea încuviințează și zâmbește.

Deschid ușa și pășesc înăuntru, inspirând aerul cu iz medicinal. Miroase de parcă s-a folosit dezinfectant în exces; totul pare incredibil de curat și de strălucitor.

– Cu ce vă pot ajuta, domnișoară ăăă, domnișoară?

Mi se taie respirația.

– Beyoncé.

Închid ușa în urma mea.

Uau.

Doctorul Baldassini e *mult* prea sexy pentru un chirurg. E în fața mea, fermecător de-mi ia ochii, ca un fel de zeu în halat alb, imaculat. Becurile din tavan sunt aprinse. De gât îi atârnă un stetoscop. Arată excentric, grozav, satiric, de-ai zice că e vreun accesoriu la modă. Sunt convinsă că am văzut accesorii de felul ăstuia pe podium, primăvara trecută, la McQueen. Are primii doi nasturi de la cămașă desfăcuți și îi pot zări un pic din părul de pe piept. Are barba perfect îngrijită, de zici că e desenată. Când zâmbește, i se văd gropițele din obraji. E bine făcut. Are înălțimea perfectă. (Se pare că am totuși o *preferință* pentru bărbații italieni.)

Ce risipă!

Îmi închipui viața lui singuratică din sala de operație, ascunsă în spatele bandajelor albe, al măștilor chirurgicale și al halatelor albastre, haioase. Al cizmelor impermeabile. Chirurgii poartă *plase pentru păr*? Un chip ca al lui ar trebui să apară pe toate afișele, să-l poată vedea femeile

din lumea întregă. Mă întreb dacă s-a născut cu linia aia tipic americană a maxilarului. Aia e bărbia lui adevărată?

Mă privește în ochi; căutătura lui e sublimă. Mă topesc ca un fondue din brânză elvețiană cu vin alb. Întinde brațul ca să dea mâna cu mine. Are o strângere fermă, sinceră; palma îi e caldă și fină. Mă apropiu un pic de el și îi inspir parfumul. S-a dat cu un aftershave exotic: Neroli Portofino de la Tom Ford. Pergamotă, chihlimbar, rozmarin, lămâie... (îmi irosesc talentul ca amatoare. Ar fi trebuit să mă fac critic de parfumuri, parfumiер pentru Yves Saint Laurent, sau poate *nez* pentru Chanel.) Ar fi bine ca operația asta să nu-mi distrugă excelentul simț olfactiv.

— Luați loc, vă rog.

Mă așez pe un scaun în stil futurist, care arată de parcă ar fi fost șterpelit dintr-o navă spațială, și studiez masa pe care sunt împrăștiate niște bile ciudate: sunt clare, translucide, precum corpul meduzelor (fără tentaculele înțepătoare). După un minut, îmi dau seama ce sunt ale.

Doctorul observă că mă holbez.

— Poftiți.

Se întinde peste birou către mine și îmi dă o bilă cu textură cauciucată din silicon.

— Sunt vârful de gamă al implanturilor de la Allergan. Aceea e de 450 cc.

O ridic și o strâng. Aduce un pic a Play-Doh.

— Ah. O pun la loc pe masă. În regulă.

Sincer, toată treaba asta e un pic ciudată.

— Așadar, cu ce vă pot ajuta astăzi?

Sado-maso? Anal? Niște cătușe? Poate o partidă drăguță în trei: noi doi și cu George Clooney? Voi să vă dezbrăcați, iar eu să vă privesc?

Se lasă pe spate în scaunul din piele și își sprijină capul de palme.

— Și, vă rog, spuneți-mi *Leonardo*.

Leonardo? Drăguț.

Vocea lui e precum caramelul sărat: groasă, joasă, catifelată. Pun pariu că știe cum să se poarte cu pacienții. E important pentru un doctor să aibă o voce liniștitoare. Numai bună pentru o conversație intimă, în pat. Cu o voce ca aia, ar putea să-ți spună că mai ai de trăit o săptămână, iar tu doar ai zice: *Bine*.

Leonardo zâmbește. Se întinde după trei bile din silicon și începe să jongleze cu ele. *Se pricepe*.

— Recepționera mi-a zis ceva despre o operație *urgentă*? De obicei, nu procedăm așa aici la clinică, însă sunt convins că, dacă vom conveni asupra sumei potrivite, care să acopere cheltuielile suplimentare

inevitabile, vom găsi o soluție.

- Serios? Ați fi dispus?
- Desigur. E cam din scurt, dar o să văd ce pot face.
- Super. Perfect. Minunat.

∴

Știam eu că o să gădesc un doctor supererou, dacă îmi dau silința să-l caut. Cui îi pasă de etică? De Jurământul lui Hippocrate? Toată lumea are un preț.

Mă uit la mâinile lui, pe care și le ține acum împreunate pe birou; unghiile, piliate și îngrijite, au un luciu natural, iar pielea are o nuanță alb-rozalie, mătăsoasă, îți dă impresia că merge să-și facă manichiura la salon. Presupun că e nevoit să-și îngrijească mâinile. La urma urmei, e chirurg; cu ele își face treaba. Pun pariu că sunt asigurate *pe o grămadă de bani*. Îmi închipui cum ar fi ca mâinile lui să-mi cuprindă corpul gol. Cum ar fi ca palmele lui să-mi maseze umerii, degetele lui să-mi înconjoare gâtul. Și-ar coborî lin mâinile către pieptul meu, jucându-se cu sfârcurile și mângâindu-mi sânii. Ar aluneca ușor peste stomac până la șolduri și mi-ar desface picioarele. S-ar juca cu clitorisul. Și-ar băga tot pumnul. Vreau să-i simt degetele în mine.

- Beyoncé?
- Ăăă, da? Unde rămăsese-răm? Ăăă...

Leonardo, Leonardo, Leonardo. Îmi place. Când îl rostesc, limba mi se plimbă în gură ca la felație. Poate e un om al Renașterii, ca Da Vinci? Un geniu artistic? O eminență cenușie? E limpede că e un bărbat de vis, ca DiCaprio. Primul băiat care mi-a căzut vreodată cu tronc a fost Jack din *Titanic*. (Ar fi trebuit să-i facă vânt lui Rose de pe pluta aia.)

Leo își pune niște mănuși din latex. Mă foiesc un pic pe scaun. Acum sunt udă, ard de dorință. Visez cu ochii deschiși cum ar fi să ne-o tragem la el pe birou.

– *Doamne, Alvie. Nu te poți culca cu doctorul tău. E lipsit de etică sau ceva de genu'...*

Ce-i cu vocea asta enervantă în capul meu? E vocea rațiunii? Alvie cea cu capul pe umeri? Conștiința mea care face exces de zel? E imposibil să fie Beth, la dracu'. În fine, n-am timp de sex. Nino e pe undeva pe-acolo, jubilând. Trebuie să-i dau bice.

Parcă tocmai am jurat că am terminat-o cu bărbatii, nu-i așa? Am memoria unui peștișor auriu. Nu-i așa că tocmai am jurat că am terminat-o cu bărbatii?

– Aș dori să mă operez la na... adică aș dori o rino-operație. Cât mai curând posibil, azi, îi zic.

– Și cum ați dori să arate?

– Ei bine, mă gândeam la ceva între Heidi Montag și Madonna din '94.

– Hmm. Înțeleg.

– Cu cât mai mic, cu-atât mai bine, îi explic. Cât un hamster rusc.

Trasez, cu degetul arătător, în aer forma la care mă refer. Seamănă un pic cu o virgulă: ,

Leo încuviințează, însă nu sunt convinsă că înțelege. Ochii lui zăbovesc asupra mea, căutând, citind: pe chip i s-a așternut o expresie de nedumerire. De ce se holbează la mine așa? Sunt sigură că se întâlnește mereu cu așa ceva, cel puțin de douăzeci de ori pe zi. A, știu. Se gândește cum aş arăta goală. Are ochii ăia lucioși și pierduți, pe care-i au tipii mereu... poate că și lui îi place de mine? Pun pariu că da. Îmi dau seama.

::

– Bună, *Elizabeth*.

Domnul Bubbles stă aplecat deasupra mea. Mă holbez la fața lui. Mă privește cu niște ochi injectați, strălucitori, și chipul îi e alb ca varul. Sunt legată de o targă. Mă zbat și mă încordez, însă nu-mi pot mișca niciun mușchi. Glezenele și mâinile îmi sunt legate prea strâns. Mă foiesc, mă zvârcolesc. Ochii mă ustură de la duhoarea de whisky. Îi simt pe obraji respirația grea. Gura lui e foarte aproape de mine. Se apropie, se pregătește. I-a rămas ceva între dinți. Cred că e carne de om.

– Te rog, vreau să fiu din nou Alvie.

Râde întruna, un sunet nebunesc, ca de sirenă.

– Te rog, te rog, te rog, te rog.

Chipul i se preschimbă în cel al lui Beth.

::

Deschid ochii și privesc în jur. Ce-i cu toate astea? Unde mă aflui acum? De ce sunt conectată la toate tuburile astea? ăsta-i un *spital*? Perdele de spital. Pereți complet albi. Mirosul de dezinfectant industrial. Ce dracu' caut aici? Am fost implicată în vreun accident? A încercat să măucidă cineva (din nou)? Nu-mi simt fața. Nu-mi simt capul. Sunt paralizată? Am murit?

– Ajutor! Ajutor!

Ce mi s-a întâmplat?

– Asistentă? Asistentă? ASISTENTĂ.

Lângă pat e un cablu roșu de urgență. Smucesc de el și se aprinde o lumină. Aud un „ding” undeva în salon. Respiră, Alvina, respiră. Totul e-n regulă. Vei fi bine. Poate că ai băut iar prea mult și ți-ai pierdut cunoștința pe vreo trecere de pietoni. Închid ochii. Ceva legat de hotelul Ritz? Ceva despre niște Martini? Gândește, Alvina. Gândește. *Nino* ți-a făcut asta?

Mijesc ochii și mă încrunt. Nu, știu. Am trecut printr-o operație majoră. În mintea mea se limpezesc lucrurile. O rinoplastie. O deghizare artistică. Îmi amintesc acum; totul se leagă (cât de cât). Sunt pe fugă. Sunt sub acoperire. Trebuie să-l găsesc pe imbecilul ăla. N-am timp să mă vâzolesc aiurea pe aici.

– *Buona sera, come stai?*

Deschid ochii și o privesc lung pe femeia care vine înspre patul meu.

– Cine dracu' mai ești și tu? o întreb.

Femeia zâmbeste. Seamănă cu bunica mea: scundă, cu părul coafat, grizonant, cu un zâmbet larg, binevoitor. La coada ochilor, are riduri de expresie. Ar fi potrivită pentru reclamele la Bisto.

– Eu sunt asistenta Romano. Mă îngrijesc de dumneavoastră azi.

Asistentă? Îîh. Nu-mi plac asistentele.

– Și ce-i rahatul ăsta? o întreb.

Îmi smulg acul din mână, iar leucoplastul rămâne lipit. Simt o durere înțepătoare, iar din piele mi se prelinge o biluță de sânge. O ling; îmi place gustul.

– Acestea sunt analgezicele dumneavoastră, îmi zice. Se uită către acul din care picură acum pe podea. Morfina, n-o vreți? Bine. Nicio problemă. O scot.

Morfină? Ooo, morfina *chiar* îmi place...

– Cum simțiți azi?

– Mă simt *bine*.

Vreau să plec de-aici.

Rotește de un comutator de lângă pat, iar salteaua se mișcă. Zumzăie și geme sub greutatea mea cât timp mă ridic în capul oaselor.

Măiculiță.

– Ce-i aia?

Mă uit sașiu în jos la nasul meu. Văd un soi de plasture alb...

Asistenta mă privește fix, cu un zâmbet larg, afectuos.

– *Sì*, îmi zice. Priviți.

Îmi întinde o oglindă, pe care o ridic. Îmi scoate pansamentul.

– *Arăți ca Pac-Man*, își dă Beth cu părerea.

– O Doamne, Dumnezeule, zic.

Nasul meu *a dispărut*. E incredibil.

– Nu e cumva... prea mic? îi spun.

– Nu, frumos. Vreau să văd...

Mă strânge de el. Nu simt nimic.

– Hei. Ia mâinile. *O să se rupă.*

Încă mă holbez la reflexia mea din oglindă. Leonardo, *faci miracole!*

Omul ăsta chiar e un geniu. Un sfânt. Un magician. (Și e o *bunăciune*. Ducă-se dracului soră-mea, cu tot cu vocea din capul meu. N-a vrut să mă lase să mi-o trag cu el.) Nicio șansă să mă recunoască polițaii. Nu semăn cu Alvie.

– Sunteți în sala de operație de trei ore, și acum trebuie să relaxați.

– Trei ore?

Căcat, o veșnicie. Cum rămâne cu Nino?

– Trebuie să plec.

Își mușcă buza. Pare supărată. Pune la loc pansamentul alb. Mă uit nervoasă la chipul ei.

– Unde-mi sunt lucrurile? Plec, îi spun.

– *Signorina*, abia ați trezit.

– Trebuie să plec de-aici. Unde mi-e telefonul?

Deschid dulăpiorul de lângă pat. L-am găsit. În fundul sertarului. Îl iau și trântesc sertarul la loc.

– Nu puteți să plecați acum. *Mamma mia*. Nu vreți să vă vadă doctorul Baldassini înainte?

Mmmmm, doctorul Baldassini. Ba da, aș vrea. Dar nu chiar acum. N-am timp. Nici măcar pentru una scurtă. E o cursă contra-cronometru, ca în *The Crystal Maze*. Și, oricum, *m-am lăsat de bărbați*. Îmi amintesc acum *totul*. Banii. Răzbunarea. Planul.

Sar jos din pat și aproape că mă împiedic. Mă clatin un pic și mă prind de o bară de susținere. Sigur e de la anestezie. Sau poate mi-am pierdut centrul de greutate cu nasul ăsta mic. Când capul încetează să mi se mai învârtă, iar podeaua rămâne nemișcată, mă uit în jur după hainele mele. Deschid dulapul și zăresc rochia Chanel, atârnată pe un umerăș mic. O iau pe mine. Îmi găsesc pantofii și îi pun în picioare, dar nici vorbă să pot merge pe tocurile astea de cînșpe centimetri. Îi dau jos și îi car în mână. Mă doare când mă mișc. Mă doare când umblu. Am trecut deja printr-o mahmureală monstruoasă, iar acum am senzația că mi-a luat foc nasul. Mai vreau un pic din morfina aia adorabilă. Niște tranchilizant de cai? Niște gin?

– Trebuie să purtați aia, îmi zice asistenta, arătând către atela de la nasul meu. Păstrați-o șase săptămâni. Zi și noapte. Nu dat jos.

– Sigur că da.

Vezi să nu.

Zăresc în dulap geanta Hermès ponosită a lui Beth și-mi trântesc telefonul în ea. Caut banii. Da, sunt tot acolo, în ceasul cu cuc. Se pare că așa stau lucrurile: tot universul meu e într-o geantă de mână. Măcar nu car multe bagaje după mine...

– Iar aceste pastile sunt pentru dumneavoastră. De patru ori pe zi.

Uau! *Droguri* ♥♥♥

– Minunat, îi răspund.

Îmi dă o pungă de hârtie plină cu cutii de medicamente. Îndes pastilele în geantă. E atât de plină acum, încât n-o mai pot închide.

Trag la o parte perdeaua albastră și traversez șchiopătând salonul, în picioarele goale, care-mi sunt sloi. Îmi aprind o țigară Marlboro Light. Asistenta strigă după mine.

– Sunt anestezice foarte puternice. Codeină și paracetamol. Aveți grijă, nu prea mult.

– Da, da, da, mă rog.

– Bine. *Ciao, Beyoncé.*

Trastevere, Roma, Italia

Împing ușa și intru în farmacie. Mă doare fața de zici că a trecut un autobuz londonez peste ea. Îmi mai torn un pumn de pastile și le înghit pe rând. Mă frec la ochi. Sunt complet învineții și tumefiați. Am gâtul uscat și mă doare. Nu pot să respir pe nas. Nu pot să-mi mișc fața. Iau o sticlă de Lucozade. Trebuie să beau ceva înainte să mă sparg ca un deșert de sare din Patagonia. Nasul meu ar face bine să arate impecabil când o să-mi scot bandajele astea.

Mă uit printre rafturi. Bun, de ce am nevoie? Îmi cumpăr câteva articole care-mi sunt indispensabile. Găsesc niște vopsea de păr (roz fuchsia), un inel pentru penis, niște lubrifiant Durex Play și câteva prezervative aromate, o perie de păr, pastă de dinți, periută de dinți (electrică), ruj, fond de ten, rimel și – DA – ochelari cu lentile tip oglindă, mișto rău. O plătesc pe față cu bani gheață, pe care-i scot din ceas, apoi ies din farmacie.

Urc scările către apartament și mă duc în baie.

Îmi vopsesc părul deasupra chiuvetei. Șiroaie de apă rozalie se învâртежesc către gura de scurgere când mi-l clătesc la robinet. Îmi storc șuvițele în chiuveta pătată cu roșu, apoi îmi usuc părul cu uscătorul. Mi-l coafez în oglinda puternic luminată. Simt cum șuvițele ca din vată de zahăr îmi biciuiesc spatele. Arăt ca Prințesa Poppy din Trolii. Îmi îndepărtez pansamentul de pe nas și mă uit din nou la el. DRACE, CE BINE ARATĂ! Chiar foarte bine. *Cine-i aia?* Păr roz electric și un bot la fel de dulce ca o cireașă Maraschino. Sunt o înghețată de căpșune cu frișcă. Sunt un Angel Delight. Maschez cu fond de ten vânățiile care încep să-mi acopere nasul. Mă doare un pic, însă se poate și mai rău. Pastilele își fac

efectul. Simt că plutesc. Îmi trântesc un ruj pe buze. Mă dau cu puțin rimel. Îmi pun ochelarii de soare, și știi ceva? E o deghizare grozavă. Pe o scară de la unu la zece, îi dau *doișpe*. Mai dau pe gât câteva analgezice. Gata de distracție.

7.

Mi-e foame după anestezic. Îmi scot noul nas la masă. Locul ăsta arată drăguț: Taverna Trilussa, un restaurant italianesc de modă veche. Pereții pictați sunt îmbrăcați în iederă. Are o terasă frumoasă, acoperită. Obloane din lemn și sfeșnice cu lumânări. O să arunc o privire. Împing ușile și intru. Încăperea e ticsită cu oameni care mănâncă, beau și vorbesc. Strigă. Se ceartă pe deasupra porțiilor de paste bolognese care le sunt așezate în față. Aerul e încărcat de mirosuri apetisante, care se strecoară prin ușa de la bucătărie. Dumnezeule, îmi lasă gura apă. O să mănânc orice. Tot. Un ospătar se apropie și-mi zâmbește. E frumușel, ca Matt Leblanc în tinerețe.

— *Buonasera, signorina.*

Mă măsoară din cap până-n picioare.

— Haleală, îi zic. Aveți o masă pentru o persoană?

— Desigur. Urmați-mă, vă rog.

Îl las să o ia înainte. Pantaloni negri, mulați. Fesieri fermi, ca un spărgător de nuci.

Traversăm restaurantul aglomerat, strecurându-ne pe lângă mese și scaune, până când ajungem la un loc retras din colț. Trage un scaun să mă așez și-mi pune un șervet în poală. Degetele lui îmi ating fugitiv coapsa. Intenționat? Din întâmplare?

— Un *aperitivo* pentru dumneavoastră, *bella*? Un pahar cu Prosecco? Un Aperol Spritz?

— O votcă, seacă, îi zic.

Încuviințează și își linge buzele.

— *Sì, bellissima.*

Iau meniul voluminos și studiez lista nesfârșită de preparate. N-am habar ce-ar trebui să comand. De obicei, îmi iau margherite de la Domino's-ul din Holloway.

Mă uit prin încăperea. Locul ăsta e vechi de când lumea. Tavanul e brăzdat de grinzi negre din lemn, iar de pereți sunt agățate tablouri pictate în ulei. Are butoaie, lumina provine de la niște lămpi, e împodobit

cu fresce renaștentiste, balustrade din fier forjat și rafturi pe care sunt înșirate cărți. E intim. Autentic. Tradițional. Nu e la fel de elegant ca localul ăla din Taormina, unde m-am dus cu Ambrogio și cu Beth. Dar e mișto. *Anonim*.

Ospătarul se întoarce cu o tavă pe care se află băutura mea.

– Votca dumneavoastră, îmi zice, făcându-mi cu ochiul.

Sorb o înghițitură prin paiul din plastic. E rece, înviorătoare și tare. Mmm, ce bună e! Revigorantă. Mai înghit câteva calmante.

– Așa, ce aveți bun de mâncare? îl întreb.

Mă uit în ochii lui chihlimbarii.

– Localul acesta e vestit pentru *cacio e pepe*, paste cu piper și brânză.

– Super. Brânza e bună. Asta iau.

– O alegere excelentă. Perfect.

Zâmbește și se întinde ca să ia meniul. Degetele lui îmi ating palma. Încheietura. O *greșeală*? Nu, nu prea cred.

Îl privesc când se îndepărtează. E sexy: de opt, pe o scară de la unu la zece. E cu siguranță cel mai mișto tip de aici. Ceilalți ospătari nu mă impresionează. Apoi îmi pică fisa. Știu de ce îmi place de el. Seamănă un pic cu Nino. E brunet, are ochi de culoare închisă. Zvelt. Bun rău. Îngrijit. O fi arătat și Nino așa acum douăzeci de ani, când era tânăr asasin?

Uf. Da. Nino. Bun. Cum o să-l omor? Trebuie să mă gândesc. Trebuie să pun la cale un plan. O să fac o listă. O să desenez o diagramă. Trebuie să văd ce idei îmi vin, sau ceva de genu'. O să notez fiecare idee țicnită. O să dau frâu liber imaginației. Orice-mi va trece prin cap va conta. Nu există nicio limită. Scotocesc prin geantă și găsesc un pix roșu. Dar n-am hârtie. Mă uit în jur după un șervet sau ceva, însă nu văd decât șervete din pânză. În fine, sunt albe. Mă descurc cu ele. Întind unul dintre ele pe masa din lemn și scriu cu litere de tipar în partea de sus:

RĂZBUNAREA LUI ALVIE ♥

Îl desenez pe Nino în mijloc. Doar niște linii unite între ele. Nu sunt prea talentată într-ale artei. Nu seamănă deloc cu Nino, ci mai degrabă cu Tom Hiddleston. Desenez ștreangul de la spânzurătoare în jurul gâtului său, apoi continui de parcă m-aș juca spânzurătoarea. După aceea aștern o listă lungă, împărțită în balonașe de jur-împrejur: îl împușc, îl înjunghii, îl calc cu mașina, îl împing în prăpastie, învăț arte marțiale și-i fac felu' cu karate, îi ard una în moalele capului, îl sugrum, îl încui într-o mașină și-l asfixiez cu monoxid de carbon, îl înmoi în trifluorură de clor, ca să sufere combustie spontană.

– Pastele dumneavoastră, *signorina*, mă anunță ospătarul, șoptindu-mi delicat în ureche.

Iau rapid șervetul de pe masă și-l trântesc la loc în poală. Sper că nu știe să citească în engleză. Îi zâmbesc și îl întreb:

– Ai idee unde găsesc un magazin de bricolaj? Unde se găsesc tot soiul de unelte? Ceva de genul asta?

– Nu, îmi pare rău. Nu în zona asta.

– Vreau să cumpăr niște funie și un ciocan...

Mă uit la farfurie.

De regulă, prefer mărimea XL. Dar Dumnezeule mare, e *imensă*. Ospătarul așază pe masa micuță, în fața mea, o *tigaie*, plină cu un morman cremos de spaghete; sosul miroase divin a brânză. Ospătarul scoate o râșniță cu piper care e aproape la fel de înaltă și de lată ca el. (Nu pot să nu observ că chestia asta are aspect de falus.)

– Doriți? mă întrebă.

– Îhî, îi răspund, cu respirația tăiată. Îmi place foarte picant.

Ospătarul stă chiar lângă mine și macină piper pe farfuria mea. Șoldul lui îmi apasă brațul. Scula lui e în dreptul ochilor mei. Se vede clar o umflătură în locul unde-i e penisul. Să aibă în jur de douăzeci de centimetri? Mă copleșește un iz de Lynx Apollo. Râșnița de piper face GRRRR.

– E bine? mă întrebă.

– Da, îi răspund.

– Buon appetito.

Îmi îndes o furculiță plină în gură. Chestia asta e mai bună decât sexul. Spaghetele sunt perfect *al dente*, ferme și tari când mușc din ele. Sosul e cremos, sărat, periculos. *La dracu', sunt delicioase. Dumnezeule, sunt minunate*. Dau gata farfuria în două minute.

– *Îiîh, ești așa o scroafă*, zice Beth. *Ai de gând să vomیți tot acum?*

Soră-mea era de părere că glutenul e diavolul, iar carbohidrații sunt Antihristul.

– Nu. Mai vreau, îi zic.

Mâncatul mă consolează. N-ai decât să zici ce vrei despre mine. Simt nevoia să am ceva cald și vâscos în mine. Ceva care seamănă cu o îmbrățișare. Obişnuiam să mănânc ca să uit de taică-miu. Să nu mă mai gândesc la Beth și la maică-mea. Zâmbesc și ridic privirea către ospătar.

– Mai vreau o porție.

Omul face ochii cât cepele.

– Ah, și încă un pahar cu votcă.

Ia tigia din fața mea.

– O altă porție de *tonnarelli con cacio e pepe*?

– Una exact la fel.

Îl privesc cum se întoarce în fugă la bucătărie și mă întind, leneșă, în scaunul din lemn. Îmi termin băutura și mă ling încet pe buze. Preparatul ăla a fost *incredibil*. Pornografie culinară desăvârșită. Mă gândesc la tăiței cu brânză din pahar de la Pot Noodle, pe care obișnuiam să-i mănânc când locuiam în Archway: nici nu suportă comparație (cei cu aromă de Bombay Bad Boy erau mai buni. Sau cei Original Curry).

Bat darabana cu degetele pe masă. Nu sunt *Beth*. O să mănânc orice poftesc. Poate o să-mi comand chiar și o budincă.

Ospătarul se întoarce cu o tavă pe care e băutura mea.

– Votca dumneavoastră, *signorina*.

Iau o dușcă sănătoasă. Se uită la mine cum o înghit.

– Știi, lucrez de șapte ani aici, și dumneavoastră sunteți cea mai frumoasă doamnă pe care am servit-o vreodată.

– Serios? Îl întreb.

Sunt convinsă că spune asta în fiecare seară, dar știi ce? Accept complimentul.

– Și sunteți singura care a comandat vreodată *două* tigăi de *cacio e pepe*.

Ei bine, pe-asta o cred.

– Păi, e foarte bun.

– Îmi plac femeile care știu să mănânce.

– Aha?

Cască bine ochii.

Aș putea să-l devorez de viu, nu care cumva să încerci să mă oprești. Cu buzele alea ca de fragi... cu pielea cremoasă ca *panna cotta*. Să-l iau cu mine la pachet acasă, pentru mai târziu?

Dispare să-mi aducă mâncarea. Eu sorb din băătură. Iuhu! Iuhu! Votca mi s-a urcat la cap. Chicotesc fără motiv.

Bun, unde-am ajuns cu planul ăla? Smulg șervetul din poală și-l întind la loc pe masă. Citesc toate ideile diverse pe care le-am înșirat, apoi mai notez câteva: să-i administrez o doză letală de droguri (ricină? heroină? cianură?). Mă întreb dacă Nino ia cina chiar în acest moment. Poate într-un local micuț din zonă? Bietul ticălos, habar n-are că pune pe el ca să aibă cu ce se hrăni viermii. Mai citesc odată cu atenție ce am scris pe șervet. Mai e nițel și devine o listă completă. Desenez încă un balonaș: să-l înec într-o piscină/cadă/lac.

– Pastele dumneavoastră, mă anunță ospătarul, zâmbind.

Se uită ciudat la mine. Cu teamă sau cu admirație? Cred că-l bag în

sperieți. Își face apariția o nouă tigaie, cu un alt munte de spaghete. Parcă le și aud cum mă imploră, „mănâncă-ne, mănâncă-ne”.

– *Vacă nesătulă*, îmi zice Beth.

Pun mâna pe furculiță și o înfig în spaghete, apoi o îndes în gură.

– Nu doriți piper? mă întreabă ospătarul.

– E-n regulă.

Am gura plină cu mâncare.

Mănânc cu o poftă sălbatică. Înfulc spaghetetele din ce în ce mai repede, furculiță după furculiță. Sunt mult prea fierbinți, dar nu-mi pasă. Le vreau pe toate în mine. Simt cum sosul fierbinte se prelinge în jurul gurii. *Doamne, Dumnezeu!*

Nu mi-am dat seama cât eram de lihnită, până am gustat din *astea*.

– Știți, îmi zice, privindu-mă în ochi și aplecându-se înspre mine, tura mea se încheie în patruzeci de minute.

Mă întreb ce au la desert.

– Nu vreți să mergem la mine? Bem un pic de vin. Ascultăm muzică. Locuiesc în apropiere...

De fapt, sunt sătulă.

– Nu mai pot mânca nimic, îi spun. Îmi aduceți doar nota?

– Bine, fără vin. Muzică? Un pic de dragoste?

Scutur din cap. Mă uit în jos la burta mea. Dar apoi îmi vine o idee mai bună. Înclin capul într-o parte și zâmbesc.

– Hai să ne vedem *aici*, la apartamentul meu.

Îi dau adresa.

∴

– Vreau să fugi înspre mine și să-mi tragi un pumn.

Diego rămâne mască. Se holbează la mine.

– Vreau să încerci să mă iei prin surprindere. *Atacă-mă*. Dar să nu te atingi de nasul meu.

Clatină din cap.

– Nu înțeleg.

– Uite, îi zic. Diego, *ăsta-i preludiul*. E *sexy*. Asta mă excită.

Îmi dau ochii peste cap. Tot nu pricepe.

Deschid YouTube-ul pe telefon și îi arăt „Cinci tehnici folositoare pentru autoapărare”.

– Ah. Vrei să ne luptăm? mă întreabă.

– Da. Da. Lupte.

Împing canapeaua ca să nu ne stea în cale și mut fotoliul și măsuța de cafea. Picioarele mesei zgârie podeaua. O trântesc de perete. Perfect, așa mai vii de-acasă. Acum avem loc să ne rostogolim. Trebuie să

exersezi niște mișcări criminale și n-o pot face de una singură. Am nevoie de încă o persoană pentru asta.

— Bun, eu o să stau aici și o să mă uit încolo... iar tu o să mă ataci pe la spate.

— Bine. *Va bene*, zice Diego. *Non c'è problema*.

E bine c-o spune în italiană. Sună autentic. Așa cum ar zice-o Nino. Are un accent simpatic. Ca al lui Nino. O fi și el din Sicilia?

— Ești gata? îl întreb.

Stau cu fața către perete.

— *Uno, due, tre...*

— Nu, nu, nu. Nu vreau să numeri. E important să fie o *surpriză*.

— Dar știi că vin? îmi zice.

— Dar nu știu *când*.

Stau în picioare și studiez peretele din camera de zi. Modelul tapetului e cu o magnolie frumoasă. Îi urmăresc liniile cu degetul: e în stil Fleur de Lys. Liniște. Nimic. Niciun atac. După câteva clipe, mă întorc către el.

— Ai de gând să vii odată?

Diego își ia avânt și sare pe mine, cățărându-se pe pieptul meu ca un labrador excitat. Ne prăbușim pe podea. Mă țintuiește locului, strivindu-mi trupul sub greutatea lui. Dumnezeule, mai am puțin și-mi crapă stomacul. Prea multe spaghete. Trebuie să iau un Gaviscon. Ne tot rostogolim prin încăpere și mă lovește. Îmi trage una cu sete în laterala gâtului.

— AU. M-a durut. Dă-te jos, îi zic. Gâfâi, tresar, mă doare gâtul și mi se învârte capul. Ce dracu' a fost aia?

— Zici că vrei să te atac?

Se ridică în picioare și își scutură mâna care îi zvâcnește.

— Nu așa. Ce dracu', îi răspund.

— *De toată jena*, zice Beth.

Ne holbăm unul la celălalt.

— Și... acum ce? mă întreabă. Facem sex?

Mă ridic și îmi masez gâtul.

— Nu, încă nu. Nici vorbă, îi zic. N-am terminat cu tine.

Diego stă în mijlocul camerei de zi, iar eu mă uit la videoclipul de pe YouTube. Trebuie să-i sari la ochi și la prohab. Trebuie să lovești cu cotul.

— Bine. Bine. Sunt pregătită, îi zic. Îmi arunc telefonul pe măsuta de cafea. Tu ești pregătit?

— Și.

Îmi iau avânt din celălalt capăt al încăperii și îi trag un genunchi în vintre.

AAAAAAAAAAAAHHH.
AAAAAAAAAARGGGHHH

Se încovoiaie.

– Ce? A fost bine? A durut?

Diego mă privește cu ochii înlăcrimați. O zbughește pe ușa de la intrare.

– Hei, unde pleci?

::

Mă duc înspre dormitor și mă trântesc în patul dublu. Zac întinsă ca o caracatiță lovită de mașină, holbându-mă la ciucurii lămpii. Toată mâncarea și cafeala m-au ucis. Mă simt de parc-aș fi o balenă eșuată. Nu una obișnuită, o balenă albastră sau una ucigașă, ci o balenă obeză, care a murit de infarct pe plajă, în drum spre Weight Watchers⁹. Balena aia pe care toate celelalte au batjocorit-o. Aia care n-a reușit să ajungă la o întâlnire. Vor trebui să spargă peretele și să mă scoată afară cu un stivuitor. Atunci o să apar la toate canalele de știri și totul se va duce dracului. Of, de ce-am mâncat toate pastele alea?

– *Ți-am zis eu, o aud pe Beth.*

Aș vrea să semăn mai mult cu Gwyneth și să supraviețuiesc cu fructe de pădure și cu polen.

Așternuturile sunt răcoroase și incredibil de fine. Cineva a lăsat o tabletă de ciocolată cu mentă pe mijlocul pernei. Rup staniolul și o mănânc. (N-am mâncat desert.) Mă uit cu atenție la reliefurile din tavan, îngeri, trandafiri și scoici dantelate. Sunt făcute din ipsos sfărâmițos. Stilul e renescentist, de modă veche, într-unul din colțuri e un șemineu superb din marmură lustruită. Candelabrele cu lumânări din imitație de ceară aruncă o lumină caldă și intimă. Farmec străvechi. Gloria vremurilor de aur.

– Cucu, cântă ceasul.

E unu dimineața. Cel puțin, atât e în Londra. Aici e, probabil, două (sau trei?). Asta s-ar putea să mă încurce. Probabil că ar trebui să-l dau înainte cu o oră (sau două?). Nu prea mi-e de folos să-l car după mine dacă arată ora *greșită*...

Știu că acum ar trebui să fiu acolo, bătând în lung și-n lat Piața Santa Maria. Să dau ture prin centrul Romei și să-mi pun planul în aplicare. Dar sunt frântă de oboseală. Stoarsă de puteri. Epuizată. A fost o zi lungă. Au fost două zile lungi. Încă mă recuperez după operație. A trebuit să-l omor

---

⁹ Companie internațională cu sediul principal în SUA, care oferă diverse produse și servicii pentru a susține obiceiurile sănătoase, inclusiv pierderea în greutate, întreținerea corpului, fitness și atitudinea mentală potrivită.

pe borfașul ăla în București. Am mâncat trei kile de brânză și paste. O să mă ridic și o să-l caut pe Nino mai încolo. O să-l găsesc înainte să mă găsească el pe mine.

(Nu sunt *leneșă*. Îmi conserv în mod eficient energia, ca o mașină nemțească.)

Ah, Nino, aproape că-ți simt gustul. Știi că ești pe-aici pe undeva, prin preajmă. Simt asta cu toată ființa mea...

Mă întind pe tot patul. Ventilatorul de deasupra mea e pornit, iar adierea care vine dinspre el îmi dezmiardă pielea încinsă. Îmi ridic rochia și îmi desfac picioarele. Degetele îmi alunecă pe coapse. Încă nu mi-am pus chiloți pe mine. Trebuie să-mi cumpăr o pereche nouă. Aș vrea să fie aici, chiar aici, chiar acum. Chiar vreau să-l sărut. Ce n-aș da să mă așez pe fața lui. Să-l călăresc până în zori. L-aș mușca de buză atât de tare, încât i-aș despica-o. I-aș sorbi sufletul. *Eu sunt Nino. El e Alvie*. Suntem precum Cathy și Heathcliff; vreau să mă bântuie (asta, bineînțeles, după ce-lucid). Încă mai simt gustul ciocolatei pe care am găsit-o pe pernă; aș vrea să fi fost sângele lui Nino.

De ce tânjesc după lucrurile care mă distrug?

Închid ochii și oftez.

Degetele urmează conturul sânilor. Le mângâi marginile moi, sfârcurile mi se întăresc, excitate. Mă joc cu ele și le strâng între degete. I-aș trage-o înainte, apoi i-aș ucide. Ar fi al dracului de sexy. Îmi mângâi cu mișcări apăsatate labiile. Pielea e netedă și umedă. Mă mângâi și le împing înăuntru. Mă doare. Tânjesc. Disperată. Îmi arcuiesc spatetele și mă întind. Oh da, ce bine e. E minunat. Oh, frate. Vreau să am orgasm. Mi-l închipui pe Nino adânc în mine, cu penisul lui imens zvâcnind, erect. Vreau să-i simt cum îmi atinge punctul G. Vreau să-i simt pe gât răsuflarea fierbinte.

— N-am știut că erai atât de rea...

Asta mi-ar spune.

Să-l sugrum în pat? Să-i rup gâtul, folosindu-mi doar coapsele, ca un fel de fată rusoaică din filmele cu James Bond? Dar Nino e puternic. E mai puternic decât mine. Îmi trebuie ceva rapid. Un instrument care nu dă greș. Îmi împing degetele adânc înăuntru. Să-mi ascund o lamă în sutien? Aș putea să o scot și să-i tai gâtul. Sunt lac de sudoare, o sudoare fierbinte. Minteă îmi rătăcește aiurea, învăluită în ceață. Gâfâi. Respir sacadat. Îl simt, mai tare, mai puternic. Unde e Nino când am nevoie de el? Vreau să am orgasm, la dracu'.

Mă ridic în capul oaselor și mă uit în jur. Sunt amețită. Am nevoie de altceva care să mă ducă la climax. Dildoul meu preferat, DI Dick, e tot în Taormina. S-a topit, probabil, în incendiul ăla. Dar am periuța aia nouă de

dinți, electrică. Te pomenești că o fi bună *aia*? Sar din pat și dau fuga în baie. O scot și o pornesc. Vibrează, zumzăie și bâzâie, mânerul i se zbate în palma mea. Simt mirosul pastei de dinți Colgate mentolate. Bateriile alea își fac, într-adevăr, treaba. Mă trântesc înapoi în pat și simt acel *bzzzz* la mine între picioare. Uuu, ce senzație de prospețime. Electrică. Mentolată. Perii mă irită, dar e în regulă. Alvie Knightly, ești genială.

Continui, continui până la capăt.

Valuri de plăcere

din ce

în ce

mai mari.

Îl văd pe bărbatul ăla zăcând fără suflare pe alee, dar de data asta are fața lui Nino.

Ochi goi.

Un strigăt sugrumat.

— DA. DA. L-am prins pe ticălos.

Trupul mi se încordează și apoi se relaxează când mă eliberez deplin, prin orgasm.

::

Mă întorc pe o parte și mă ghemuiesc. Sunt prea obosită ca să mă spăl pe dinți (plus că știu pe unde-a umblat periuța *aia*). Închid ochii și casc. Chiar în momentul în care sunt pe cale să adorm, aud un zăngănit. Precum sunetul pe care-l face o fereastră când o închizi. Scârțâitul unei balamale ruginite. Mă ridic în capul oaselor și aprind lumina. Inima îmi bubuie. Ce dracu'? Sunt la etajul cinci. Nu poate urca nimeni aici. E posibil să existe vreo scară de incendiu? S-a întors chelnerul ăla sexy? E... ar putea să fie Nino? Căcat, căcat. Te rog, Doamne, *nu vreau să mor*. N-am armă nici acum. Trebuie să găsesc ceva – rapid. Ies degrabă de sub așternuturi și sar din pat. O zbughesc către coridor. Geamul e deschis. Îl închid la loc. Ceva nu-i bine. Alerg prin întuneric.

Un cuțit. O să caut un cuțit pentru carne. Trebuie să găsesc unul prin bucătărie. Sertarele zornăie și se trântesc, metalul zăngăne când le iau pe toate la rând în grabă. Nu pot să văd ce dracu' fac, dar mi-e prea groază să aprind lumina. Am respirația întretăiată și nu gândesc limpede după toate analgezicele alea amestecate cu votcă. Nu știu câte pastile am luat. E un miracol că-mi mai funcționează creierul. Pipăi cu degetele, orbecăind. Haide. Haide. Un cuțit pentru unt, o lingură mare, un făcăleț. Golesc sertarele. Deschid ușile dulapurilor mai să le smulg din balamale. Trebuie să găsesc ceva pe-aici. Un cuțit sau o foarfecă? Un curățător de cartofi? O țepușă pentru frigărui? Vreun mojar cu pistil? Dar nimic. Nici

măcar un tirbușon. (Chiar trebuie să-mi fac rost de un pistol. Sau de o încăpere cu pistoale, ca în *Matrix*. Rezervă nelimitată.) Chiar n-am timp de așa ceva. De ce era geamul deschis?

Dau peste un suport din lemn pe blat; înăuntru e un set de cinci cuțite.

AȘA MAI MERGE.

De asta aveam nevoie.

Te pomenești că o fi existând vreun dumnezeu.

Îl aleg pe cel mai lung și mai mare. Perfect. Exact ce aveam nevoie. E potrivit pentru tăiat curcanul, puiul sau friptura la cuptor. E greu, masiv. Îmi tresaltă inima. Îi apăs vârful cu degetul mare; îmi dă o picătură de sânge.

Dacă vine aici, sunt pregătită. Îi vin de hac.

— *Tot ar câștiga*, zice Beth.

Legăn cuțitul de parcă ar fi fiul meu de mult pierdut.

Totul depinde de cât ești de pregătită.

Ce-a fost asta? A scârțâit o scândură din podea? A bătut cineva la ușă? Îmi încordez auzul. Trebuie să-mi cumpăr un câine de pază sau ceva de genu'. Ori un tigru, ca Mike Tyson? O iau pe furiș pe coridor către dormitor, ținând strâns cuțitul în mâinile tremurânde. De ce am venit aici? Ce-o fi în capul meu? De ce am crezut că aș putea să înfrunt un mafiot?

— *N-ai nicio șansă*, îmi zice Beth.

— Du-te dracului, ne vedem în iad.

Merg tiptil înapoi în dormitor. Nu văd pe nimeni aici. Mă îndrept către patul nefăcut. Unde dracu' a dispărut periuța aia de dinți? Jur că era aici, chiar aici, pe cearșaf. A luat-o cineva? E Nino aici? Mă spiona când m-am masturbat? (Asta e, la o adică, destul de sexy.) Încă se ascunde pe-aici? Mă lipesc cu spatele de perete. Am ochii căscați de groază. Îmi țin respirația ca să aud mai bine.

Niciun sunet. Niciun scârțâit. Niciun zgomot de pași.

Deschid rapid ușile unui dulap și sar înăuntru. Le închid la loc și mă zgâiesc prin crăpătura dintre ele. Ei bine, e cam nasol. Acum ce mă fac? Îmi doresc, pentru prima dată, să fi fost înapoi în vechiul apartament din Archway.

ZIUA A TREIA: CĂȚELUȘUL

ACUM DOUĂ SĂPTĂMÂNI

Miercuri, 19 august 2015

Archway, Londra

Îi dau un sărut Domnului Dick, apoi îl dosesc înapoi în sertarul lui, mă întorc pe o parte pe canapeaua extensibilă și mă învelesc cu pilota. E jucăria mea sexuală preferată de ani de zile. E mai mult decât o jucărie sexuală, îmi e amant, *prieten*. Mi-a fost alături când aveam nevoie de cineva cu care să vorbesc sau de cineva cu care să mi-o trag toată ziua în pat. Nu m-a înșelat și nu m-a părăsit vreodată. Nu m-a refuzat niciodată. Nu m-a abandonat vreodată. Am dezvoltat o relație deosebită; eram mai apropiați decât gemenii. Sigur, uneori i se termină bateriile și e enervant, dar nu mă plâng. E mereu profesionist. Își face mereu treaba. Gentilomul perfect.

Mai știi când ți-am cumpărat patru baterii noi Duracell Plus Power? Mi-ai oferit orgasmul ăla multiplu legendar, care a durat cinci minute întregi. Sau atunci când am stat la Wembley Travelodge și ne-am uitat la filme cu Brad Pitt, unul după altul? Mie mi-a plăcut *Thelma și Louise*, iar ție *Unde dai și unde crapă*. Nu voi uita vreodată ziua în care te-am găsit atârând de un cârlig în magazinul ăla din Soho. A fost dragoste la prima vedere. Erai atât de roz și de lucios, străluceai în lumina neoanelor. Douăzeci și opt de centimetri de cauciuc minunat. Perfect din punct de vedere anatomic. Miroseai atât de proaspăt, ca o gumă de șters nou-nouță. Erai ultima bucată din magazin. De-abia așteptam să te duc acasă, să te smulg din ambalaj și să-ți dau drumul prin așternuturi. Știi tu ce s-a întâmplat mai departe, cum ne-am distrat. Știu că n-ai pleca vreodată. Ha. Spre deosebire de unii oameni...

Caut prin geanta luată din Primark și iau pachetul de Marlboro Lights. Mai am doar o țigară, la dracu'. Va trebui să mai caut. Scotocesc după bricheta Zippo mov. O fi pe undeva și aia. Unde? Unde? Unde? O găsesc sub poșetă și-mi aprind, în sfârșit, țigara. Țin fumul în piept, închid ochii, apoi îl suflu încet. Aștept ca nicotină să-și facă efectul, de parcă asta va îndrepta totul. De parcă e vreo poțiune magică.

Și nu mă pot opri.

Îmi deschid poșeta și scot fotografia. E împachetată sub biletele vechi de autobuz, cardurile de fidelitate de la cafenele și chitanțele din baruri. O despățuresc la mine în poală și studiez imaginea boțită. Poza a fost făcută în Lower Staughter, în decembrie 1987. Mama și tata sunt lângă biserică, în mijlocul satului. E cât se poate de tipic pentru Cotswold. Cadru idilic. Cutia cu ciocolată. Căsuțe din piatră de calcar de culoarea mierii, tufișuri verzi și iazuri. Alvin fusese atât de elegant îmbrăcat în ziua nunții lui: în smoching negru, cu joben și pantofi *brogue* lustruiți. Fusese atât de chipeș, ca Făt-Frumos. Mirele ideal. Mă rog, și mama a arătat bine, dar el era la un cu totul alt nivel. Avea părul lins, negru și des. Avea o siluetă suplă, trasă prin inel. Au trecut douăzeci și cinci de ani de când l-am văzut. Azi se fac douăzeci și cinci de ani... cel puțin asta zice maică-mea. Eu nu-mi amintesc.

Îmi sting țigara într-o cană.

Știi ce? Dă-o dracului. Dă-l dracului.

O să-mi gălesc pe cineva care nu va pleca vreodată. O să-mi gălesc pe cineva care să fie fidel.

Rup fotografia în sute de bucățele.

Îmi cad printre degete precum nisipul.

8.

Miercuri, 2 septembrie 2015

Trastevere, Roma, Italia

Cad prin ușile din lemn afară din dulap și mă prăbușesc pe podeaua dormitorului. Fâșiile de lumină pătrund înăuntru printre draperiile pe jumătate trase. Scap din mână cuțitul, care scânteiază în bătaia soarelui, și îmi mângâi cotul. Au. Se va învineți. Am căzut taman în el. Mă târăsc în patru labe către patul nefăcut. Ah. Iată și periuța mea electrică de dinți, sub masă. Deci, n-a furat-o Nino. O ridic și o arunc înapoi pe pat. Am un cârcel groaznic în gât. Am adormit în nenorocitul ăla de dulap și am dormit în picioare toată noaptea. Nu e aici. Ies în oraș. Am nevoie de cafea. Un Espresso Martini. Înșfac sandalele Prada aurii ale lui Beth, și cu asta, basta; cred că sunt gata îmbrăcată. Tot n-am chiloți, dar ce pot să fac? Măcar e cald în Roma. Îndes cuțitul în geantă și cobor în fugă toate cele cinci etaje, fredonând „Bad Blood” de Taylor Swift.

Gălesc o cafenea cu terasă în Piața Santa Maria. Aleg o masă și îmi

trag un scaun. Comand cafea și un croasant. Îmi tot mângâi ceafa și îmi rotesc capul când într-o parte, când în alta. Bate vântul. Vântul trebuie să fi deschis fereastra. Mă gândesc că zgomotul ăla n-a fost altceva decât sunetele obișnuite ale casei. Imobilele vechi scot uneori astfel de sunete.

Caut niște bani prin portmoneu ca să pot achita nota de plată. Îmi trec degetele peste buzunărașul unde obișnuiam să țin poza aia. Îl deschid, deși știi prea bine că nu e acolo. Am rupt-o în bucăți și mă bucur că am făcut-o. Am trecut peste asta. Nu-mi mai pasă de el. Încă văd fotografia cu ochii minții; n-am nevoie de ea imprimată pe hârtie. Expresia de pe chipul tatălui meu, din ziua nunții, era întruchiparea optimismului. Îmi trece pentru prima oară prin cap că aduce un pic cu un italian. Chipul ăla are ceva. Băga-mi-aș. Îmi aduce aminte de Nino. Nu e scârbos, e biologie. Taică-miu ar putea fi *sicilian*, cu ochi negri și piele bronzată. Nu cu un nume ca „Alvin Knightly”, dar totuși, să-l privești...

– Nino, aud o voce din spatele meu.

Mă răsucesc pe scaunul din plastic. Agăț cu genunchiul marginea mesei, răsturnând-o. Nino? Acum? Unde? Aici? Apăs cu degetul lama cuțitului din geantă.

– Nino, *amore, vieni qui*.

Aud vocea *din nou*.

Apartține unei femei tinere. E așezată la masa de alături și stă aplecată, vorbind către podea. Mă aplec încet ca să văd cu cine vorbește. *Nino* e acolo jos? De ce?

Ah, e doar un *câine*.

Am crezut, pentru o clipă, că l-am găsit. La doi pași de noul meu apartament. Dar nu, ar fi fost prea ușor. Bineînțeles că nu e el; e un teckel. Mușc dintr-un capăt al croasantului și mestec. E umplut cu o marmeladă aromată: o pastă cleioasă, dulce-amăruie, de caise. Sau s-o fi metamorfozat Nino într-un dachshund? Ca băiatul ăla din *Metamorfoza*, nuvela aia ciudată de Franz Kafka. Dar, mă rog, aia era o gănganie. Și totuși, s-au întâmplat și lucruri mai ciudate. *Nino. Nino*. Au același nume, dar atât. Asemănările se opresc aici. M-a pus un pic pe gânduri. Sunt mahmură și nedormită.

– *Bravo, Nino*, zice femeia.

Cățelușul șade și întinde o labă. (E mai bine dresat decât celălalt Nino.) Ea dă mâna cu el. Mă uit la teckelul micuț; are blana cafenie și lucioasă. Urechile par atât de moi și de mătăsoase. Dă din coada subțire și o privește în sus cu niște ochi luminoși, care ar putea să înmoaie și cea mai împietrită inimă. Dumnezeuule, e foarte drăguț! Aș putea să-l mănânc cu totul. Ce păcat că tocmai am luat micul dejun. Dar serios acum, e

delicios.

– *Bravo, Nino. Bravo, îi zice stăpâna și-l scarpină sub bărbie.*

– *Alvie, nu. Nu te lăsa distrasă.*

Taci din gură, Beth. Dispari din capul meu.

– *N-ai nevoie de un câine tâmpit.*

De fapt, Beth, am nevoie. Un câine de pază, îți aduci aminte? Un dulău de încredere. Un prieten fidel. Ceva care să stea de pază când dorm. O să cumpăr câinele ăsta. E perfect. O să-l țin după mine tot timpul. E simpatic și nu ocupă mult loc. E un plan excelent. Cu el voi fi în siguranță.

Îmi sting țigara și îi fac semn chelneriței. Îi arăt printr-un gest să-mi aducă nota. Femeia împinge scaunul în spate; aud *hârșâitul* picioarelor acestuia. Lasă niște bani pe un vas argintiu, apoi se ridică, gata de plecare. Dumnezeuule, cât e de mărunță! Foarte micuță. Puțin mai mare decât câinele. Aș zice că are în jur de un metru cincizeci înălțime, cu tot cu pantofii cu platformă din talpă de plută. Ia în mână lesa roșie din piele a câinelui și zice:

– *Vieni. Andiamo.*

– HAM. HAM. HAM, zice Nino, încântat.

L-aș mânca cu tot cu șosețelele din bumbac.

Sare sus de tot și aleargă în cerc de nebun după coada lui micuță și agitată, fără astâmpăr. Câinele ăsta e țicnit. E mișto, ca mine. Suntem făcuți unul pentru celălalt. ♥

– Stai, așteaptă, îi zic, sărind rapid de pe scaun.

Scaunul din plastic cade. Mă uit în jos la cățel, iar el se uită la mine. Își linge nasul și clipește. *la-mă acasă*, pare să-mi zică. *Vreau să vin cu tine.*

– Cât vrei pe cățel?

Femeia se uită la mine și se încruntă.

– Câinele tău. Îl vreau. Cât face?

Ne uităm amândouă la cățel. Nu-i mai mare decât o cârțiță. Trupul i se întinde ca un arc, unul incredibil de lung, între patru labe. Ar încăpea cu ușurință în poșetă. Sau aș putea să cumpăr o baghetă nouă? Parcă-l și văd cum i se ițește capul și cum se uită la oamenii care trec pe lângă el. Sau să-i cumpăr o jachetă micuță și o șapcă de baseball asortată? Din tartan? Sau din piele? Nu, știu, *paiete*, într-un Union Jack. Paris Hilton are un chihuahua, dar Adele are un teckel. Îl pot dresa să atace și să ucidă, exact cum a făcut văduva aia grozavă din *Răzbunarea* de Maupassant. (Asta-i o altă metodă pe care s-o adaug pe listă. Moarte cu ajutorul unui dachshund. Ha. *Visez.*)

– Vreau să-ți cumpăr câinele.

– Ah, spune femeia. Nu *Inglese*, mi displace.

Zâmbește și se întoarce cu spatele la mine.

– O sută de euro? O mie? Zece mii?

Înșfac un pumn de bancnote din ceas.

– Nu, nu. *Mi dispiace*. Trage de lesă și se îndepărtează. Eu mă zgâiesc la părul ei lucios. Are aceeași culoare cafenie ca blana câinelui. *Andiamo, Nino. Vai*.

Mă uit la piciorușele lui cum o iau fuguța din loc. Pentru el pietrele cubice din pavaj sunt niște bolovani. E surprinzător de rapid, ca un miriapod pe metamfetamină. Mili? Asta e o mie, nu-i așa? Centi înseamnă o sută, iar mili, o mie. Miriapod, miriapod. E în italiană sau în latină?

– Mili euro? Mili? Mili?

O iau la fugă după tânără. (O, Doamne, ce fac? O urmăresc pe femeia asta prin centrul Romei. Până și pentru mine e ridicol. Dar vreau teckelul ăla.) Oamenii care stau la terasă arată cu degetul și șuşotesc; în barul ăla de acolo s-a strâns un adevărat public. Toată lumea se zgâiește la mine. E dificil să fugi pe tocuri pe piatră cubică; idioții ăștia de pantofi se tot prind între ele. Trebuie să-mi cumpăr niște încălțări mai comode dacă am de gând să fug după alții. Să-mi cumpăr oare niște balerini drăguți, unii în care să pot *alerga*? Nu-l prea văd pe James Bond făcându-și treaba încălțat în sandale. Nu l-am văzut vreodată pe Jeremy Renner pe *tocuri*. Nu, am nevoie de niște încălțări mai serioase, ca să pot spera măcar la o șansă.

Îmi azvârl pantofii din picioare și îi car la subraț. (Primul lucru pe care o să-l fac e să-mi cumpăr o pereche de balerini și o rochie cu care s-o înlocuiesc pe asta uzată de la Chanel.) Arăt cu degetul către cățel.

– Mili euro? Mili? Mili? Mili?

– *Per Nino? Ma no. Non vendo il cane.*

Nu mă dau bătută cu una, cu două. O urmăresc spre o altă piață. Ea grăbește pasul (eu fac la fel), însă cățelușul nu se poate ține după ea. Aleargă cât poate de repede. Acum îl trage după ea de zgardă. El s-a întins pe-o parte, cu picioarele în sus.

Piața antică e aproape pustie; e încă devreme: ora opt. Aud dangătul clopotului din turn, ding-dong-dang. Apoi câțiva „cucu” din ceasul meu. O biserică barocă se înalță impunătoare deasupra noastră. Zăresc o pictură cu Fecioara Maria care îl leagănă pe Pruncul Iisus. Culorile sunt estompate, niște pasteluri șterse de trecerea anilor: nuanțe de roz, galben și albastru-închis. Pruncul are brațele întinse înspre Maria. Gândul îmi fuge către Ernie, pe vremea când eram în Taormina. Chiar vreau câinele ăla, la dracu’.

Femeia se îndreaptă către o măcelărie. Îi leagă lesa de un grilaj din

metal din afara prăvăliei. Se întoarce și îmi aruncă o privire furioasă. Eu mă prefac că nu mă uit într-acolo, fac câțiva pași în cealaltă direcție, apoi mă întorc și mă îndrept către câine. Fug până la prăvălie, mă aplec și înșfac cățelul care se zbate. Îi smulg lesa din locul unde e legată.

— Nu e vina mea. Am încercat să te *cumpăr*, îi șoptesc la ureche.

Îl ridic și o iau la goană. E mult mai bine desculță. Mă întorc și traversez în fugă piața, trec pe lângă o fântână arteziană, pe lângă un om care vinde *selfie sticks* și pe lângă o trupă peruviană care cântă la nai, care se pregătește pentru o nouă zi. Trec în fugă pe lângă cafenea, unde oamenii se holbează la mine și mă arată cu degetul.

— Hei, strigă chelnerița. Nota de plată?

Băga-mi-aș. N-am plătit-o.

— Mai încolo. Mă întorc mai încolo, îi strig.

Fug, și fug, și fug. Am sosit înapoi pe străduța lăturalnică întortocheată unde locuiesc și o aud pe femeie cum strigă: „Nino?”

Ajung în cele din urmă în fața ușii mele. Scotocesc în geantă după cheie în timp ce inima îmi bubuie și cățelul se zvârcolește la mine în brațe. Găsesc cheia și dau buzna înăuntru. Trântesc cu o bufnitură ușa în urma mea.

— *Nu-mi vine să cred că tu chiar ai furat un dachshund... de fapt, ba da, îmi vine să cred*, zice Beth.

— HAM, HAM, HAM, latră câinele.

∴

Dachshundul stă într-un capăt al patului, iar eu stau la celălalt. Ne holbăm unul la altul. Își sprijină capul pe lăbuțe, iar eu îmi reazem bărbia de mâini. Acum că l-am luat, nu știu ce să fac cu el. Nu-l pot duce la Prada. O să se pișe pe podea.

— Bună, Nino. Numele meu e Alvina. Sunt noua ta stăpână, îi spun.

Își linge nasul cu limba lui mare și roz, dar nu-mi răspunde.

— O să ne distrăm împreună. O să te duc în niște aventuri nebunești.

Își scarpină urechea cu piciorul din spate. Sper că n-are purici.

— Mă bucur că am găsit pe cineva care știe să asculte. Ultimele zile au fost destul de grele...

Își ciulește urechile și își înclină capul într-o parte. Scâncește un pic.

— Însă noi doi vom fi prieteni la cataramă. Poți să fii partenerul meu.

Îl ridic și îl iau în brațe. Îi mângâi capul mătăsos.

— Înainte, îl aveam pe Dl Dick, însă el s-a făcut scrum într-un incendiu. Nu-ți face griji, nu voi permite să îți se întâmple asta. Vei fi în siguranță cu mine.

Iau din geantă pălăria fedora veche a lui Nino și o miros. E toată

mototolită, însă nu încape îndoială că încă poartă mirosul lui. I-o vâr câinelui sub nas.

— Nino, *ucide*, îi zic.

Cățelușul adulmecă, apoi își ridică privirea. Nu pare impresionat. Trebuie să-l învăț cum să ucidă. Cum să sară la jugulară. O să-l învăț să prindă gustul sângelui de om, precum câinele din Baskerville. Mă uit la creatura mărunță și oftez. E la fel de letală ca un melc.

Nu știu unde e Nino *al meu* și n-am cum să-l găesc, îl urmăresc de trei zile întregi și m-am ales doar cu potaia asta. Totul e un dezastru. Și eu sunt un dezastru. Mă uit la rochia mototolită de pe mine. *Frate, chiar trebuie să mă duc la cumpărături*. N-am nici sutien, nici chiloți. O geantă mizerabilă. E destul de urgentă treaba asta. O să mă duc și o să-mi cumpăr o întreagă garderobă nouă. Ceva frumos, care să mă învesească. Da, da, așa am să fac. Mersul la cumpărături va fi distractiv. Până una-alta, asta e *Roma*. Italia înseamnă modă. Ce poartă Alvie Knightly, acum că e o ucigașă dată dracului? Vreau să arăt trăsnet atunci când îl voi găsi. O să-și dea seama ce greșeală a făcut. Fierbinte. Sexy. De-a dreptul explozivă, ce dracu'. Am nevoie de o înfățișare nouă, mișto. Ceva care să meargă cu părul fabulos și cu nasul de firmă. Cumpărături, apoi crimă. O zi perfectă pentru mine. Totul face parte din planul meu viclean. Deghizarea mea fără cusur.

— Bun. Păi, tu rămâi aici, îi zic.

Nino își ridică privirea și înclină capul într-o parte.

Sar jos din pat.

Vreau să mă duc pe Via Condotti. Internetul spune că e cel mai bun loc de mers la cumpărături. O să cumpăr o ținută nouă, beton. Cred că din *piele*. Mulată. Sexy. Neagră, pentru toamnă/iarnă. Și am nevoie de niște încălțări mai rezonabile, cu care să pot alerga. Și de o poșetă nouă. Clar. Mă uit la ceasul cu cuc: Ora de Greenwich e opt jumate. Adică asta înseamnă că aici e 9.30 a.m.? Ne ascundem de aproape o oră. Sper că femeia aia a plecat. Mă îndrept către fereastra de la bucătărie și arunc un ochi pe furiș, printre draperiile trase pe jumătate. În piața de jos e forfotă. Începe să se încălzească. N-o pot zări acum acolo jos. Și nu-l văd nici pe Nino al meu.

— Nino, îi zic, luând în mână geanta. Să fii un câine cuminte. Să nu rozi nimic și să nu faci haos prin apartament.

Ha ha. Nu, asta e treaba *mea*.

Nino scâncește. Deschid ușa. Cățelușul fuge după mine. Mi se strecoară printre picioare ca o zvârlugă și trece de mine, ajungând pe coridor. Până să-mi dau seama ce se întâmplă, a coborât deja toate cele

– Ceva durabil. Rezistent. Să mă pot bate îmbrăcată în ele.

– Bate? Înseamnă... „litigare”... nu?

– Și trebuie să fie sexy. Să arate trăsnet. Ceva în genul unei salopete mulate din piele. Cum are Catwoman, știi?

– Piele. Certo. Sì. Desigur. Urmați-mă, vă rog.

Mă duc după vânzător; mă conduce către partea din spate a magazinului. Ceilalți clienți se întorc și se holbează. Cred că le place freza mea de rockeriță. Arăt ca Pink sau ca Nicki Minaj. Râvnesc la șuvițele mele roz neon. Îl urmez pe tip prin tot magazinul, până ajungem la colecția nouă. Pe un suport de haine sunt niște pantaloni din piele neagră și jachete asortate. Nino fuge printre haine. Smulge o jachetă de pe stativ. Angajatul de la magazin nu bagă de seamă.

– Avem jachetele astea. Sunt noi. Arată *molto bello*. Vedeți, pielea e foarte moale.

Îmi întinde mâneca ca să o pipăi: e la fel de moale ca pielea micuțului Ernie. Inspir adânc; miroase a Nino. A vacă moartă, însă foarte plăcut.

– Da, dar e rezistentă?

– Aș zice că pentru dumneavoastră, foarte lungă. Încă ceva, uitați. Îmi arată pantalonii. Foarte frumoși. Piele italiană din Toscana. Doriți să probați?

– Da. Și pe ăștia. Port mărimea treizeci și opt.

Îmi vin în minte pastele de aseară... Cel puțin, mărimea aia *purtam*.

la hainele și mă conduce către o cabină elegantă de probă: somptuoasă, spațioasă, cu oglinzi până la podea. Intrarea e străjuită de draperii din mătase, negre și lucioase. Miroase a lăcrămioare. (Mă bucur să constat că nasul îmi funcționează încă.)

– Vreți aduc niște pantofi pentru dumneavoastră? Un tricou de probat?

– Da, da, unul din *piele*. Pantofi *fără toc*. Și o poșetă. Și un sutien.

– Certo, signorina. Un momento.

– Și o pereche de chiloți tanga, adaug.

Merge să aducă celelalte haine. Îmi aprind o țigară. Nino se cațără înapoi în poșetă. Cred că vrea acasă.

Trag cu nesaț din Marlboro. Aud pașii angajatului când se apropie. Sting țigara. Face o gaură în covor. Hopa. O acopăr cu poșeta. Trag la o parte draperia groasă și iau mormanul de haine.

– Oh. Simțiți miros de fum? mă întreabă.

– Poate vine de la vreun grătar?

Probez pantalonii cu un tricou mulat, cu jacheta și cu lenjeria. Îmi trec mâna prin păr și îmi pun ochelarii cu lentile tip oglindă. Mă dau cu ruj violet, pe care-l iau din geanta jerpelită. Trag la o parte draperia și ies din

cabină.

– Ta-da.

– Ooo, *fantastico*.

Întind mâinile în lateral ca un fluture victorios, ucigaș. Sunt o molie cap-de-mort periculoasă.

– *Sincer, chiar arăți trăsnet*, zice Beth.

Să fii convinsă, cățea ce ești.

– Acum te porți *frumos* cu mine?

Aș putea să bat măr *pe oricine* în ținuta asta, aș putea să-l înfrunt pe Mayweather cu mâinile goale.

– Super. O să cumpăr câte trei din fiecare, îi zic omului.

– Trei?

– Da, *trei*.

– Vreți *trei* din toate? Cumpărați *trei* exact la fel?

– Da. E noul meu stil. Unul e la spălat, unul e la uscat, iar pe celălalt îl port, îi spun. Vreau să-l port tot timpul, ca pe-o uniformă, știi ce zic?

– Și, îmi răspunde.

Nu înțelege.

– Un costum... ca *Deadpool*?

– Bine. *Va bene*.

Fac o piruetă și mă uit la fundul meu.

– Și vreau să-l port *acum*.

Mă răsucesc în fața oglinzii imense. Îmi flutur freza de Rita Ora. Îmi fac câteva sute de selfie-uri, până obțin poza perfectă. Îmi țuguiesc buzele, mă așez cum îmi stă bine, apoi îmi schimb poza de pe Tinder cu asta nouă.

10.

Plătesc hainele, pantofii și poșetele.

Ding. Ding. Ding.

O DOAMNE. CE-I AIA?

Iau telefonul și casc ochii la el. E Tinderul. Cineva mi-a dat un „Super Like”. Știu că e de la el înainte să mă uit. Verific. De la el e. Aveam dreptate.

„Nino Brusca, 39, de la un kilometru jumate distanță, ți-a dat *Super Like*”.

Băga-mi-aș. Futu-i. Băga-mi-aș. Futu-i. Băga-mi-aș. Știe că sunt

Beyoncé?

Excelent. Deci, m-a găsit Nino pe Tinder. Trebuie să-și fi dat seama că eu eram în spatele numelui fals. Zice că e la *un kilometru jumate* distanță. Dar ar putea fi la mai puțin de-atât, nu? Asta e distanța *minimă*, la dracu'. Ar putea să fie la o sută de metri distanță. Sau la șase. Mă trece un fior pe șira spinării. Ce dracu' caută atât de aproape? Nino e pe-aici pe undeva. Mă... mă urmărește?

Mă ascund după un manechin din vitrina magazinului. Mă uit pe furiș, cu atenție, la strada aglomerată, însă nu-l zăresc pe Via Condotti. Să se fi dus și el la cumpărături, ca mine? El e barosanul cu două milioane de euro; are bani de spart.

Înșfac cele șase sacoșe de cumpărături de la Prada și ies în fugă din magazin, îndreptându-mă către Piață. Urc nesfârșitele trepte din Piazza di Spagna câte două-trei odată. (Pantofii sunt minunați, niște balerini negri din piele, excelenți pentru alergat. Îmi plac la nebunie sacoșele; sunt niște baghete ostentative, perfecte pentru cărat cățeluși. Piele de culoarea untului. Mânere din lanțuri aurii. Logouri Prada aurii, frumoase. Jacheta și pantalonii asortați sunt un pic exagerate. Piele italienească fină, care mă strânge. Sigur, fundul îmi arată incredibil, dar transpir foarte mult.) Soarele dogorește din înaltul cerului, iar eu gâfâi urcând scările străvechi. Cred că sunt vreo patruzeci de grade celsius.

Înghiontesc turiștii din calea mea, înjurând în barbă. Dar ajung în cele din urmă sus și am parte de o priveliște minunată. Pot vedea totul de aici. Piața ticsită cu lume de acolo jos. Întreg bulevardul. Ooo, uite un Dolce & Gabbana. O să arunc o privire mai încolo (când el va fi mort). Iar acolo e un Moncler. Și un Gucci. E chiar mai bine decât în Westfield. E ca un fel de Bond Street, pe continent de data asta. Seamănă cu Oxford Street, dar ceva mai elegantă. Căutându-l pe Nino, scrutez care suflă din greu după urcuș.

Mă prăbușesc pe ultima treaptă de sus, cu sacoșele Prada împrăștiate în jurul meu. Îmi iau ochelarii de soare de la ochi. Încă nu mi-am revenit. Nu e ușor cu toate sacoșele astea. Treptele alea au fost destul de abrupte. Unde naiba e? N-are cum să fie prea departe. Trebuie să-l zăresc *prima*, înainte să mă vadă *el* pe mine.

Turiștii își fac poze cu degetele în forma semnelui V. Îndrăgostiții aflați în luna de miere se țin de mâini. Copiii ling înghețate de vanilie. Ce-o să-i fac când o să-l găsesc? Îmi scot lista: îl împușc, îl înjunghii, îl calc cu mașina, îl împing de pe marginea prăpastiei... pipăi după cuțitul ascuns în geantă. Ce noroc că am cuțitul ăsta mare!

Mijesc ochii și scanez de la înălțime aglomerata Piața Spaniei. O fi pe

unde va vedea prin preajma bărcii ăleia din marmură? În piață e o fântână. În stânga mea e muzeul Keats, iar în dreapta, o ceainărie, Babington's. Oare – o fi intrat să bea o ceașcă cu ceai? Poate-i înăuntru și bea *oolong*?

Apoi – nu-mi vine să cred – îl zăresc.

DA.

El e.

Acolo jos, în piață. Păr negru, jachetă neagră din piele, mustață în formă de potcoavă. (N-are pălărie, de vreme ce e îndesată la mine în geantă.) Dumnezeule! În sfârșit l-am găsit. *O, Mișel, o zâmbitor și blestemat Mișel!*¹⁰ Scot cuțitul din geantă. Îl țin strâns în mână. ACUM E-ACUM, LA DRACU! Îmi ridic sacoșele cu cumpărături, cobor scările în fugă și îmbrâncesc puhoiul de oameni din calea mea. Gâfâi, asud, blestem, mă împiedic. Acum e-acum. Singura mea șansă. O singură ocazie, ca Eminem. S-ar putea să nu mai prind trenul ăsta. Nu-l pot lăsa să scape.

Ajung, într-un sfârșit, la fântâna din marmură. Era aici. Chiar *aici*, lângă barca asta. Dar unde-a dispărut acum? Stropi de apă rece îmi împrășcă fața. Mă învârt într-un cerc complet și zăresc pe furiș ceafa lui Nino. Se întoarce și, preț de-o clipă, privirile ni se întâlnesc; uit să respir. Lumea se oprește în loc. La fel și inima mea... el se întoarce și se îndepărtează.

Băga-mi-aș, acum ce fac?

Stronzo-ul ăla m-a văzut.

Acum, că știe că mă aflu în Roma, nu încapă îndoială că și *el* va fi pe urmele *mele*.

– NINO. NU. STAI, strig la el.

Întind mâna...

Se face nevăzut în stația de metrou. O, nu, nu metroul. N-o să-l mai găsesc vreodată acolo. Traversez în goană piața pavată cu dale din piatră.

Ia stai un pic, unde-i câinele?

Mă opresc. Mă uit în jur. Unde mi-e cățelul? Îl zăresc bând apă din fântâna din marmură, limba lui mică și roz face lipa, lipa, lipa. *Pentru numele lui Dumnezeu. Nu pot să-l las așa, de izbeliște.*

– Nino. Fluier după el. *Vino-ncoa'*, băiete.

Tresaltă și dă din coadă. Aleargă înspre mine traversând piața, cu urechile fluturându-i blege în vânt, cu ochii negri și lucioși, trecând ca o săgeată printre picioarele oamenilor. Las din mâini toate sacoșele cu cumpărături. Îmi sare în brațe și mă linge pe față. Mă șterg și-l pun în geanta Prada.

¹⁰ *Hamlet*, actul I, scena 5.

– Gata? Haide, să mergem.

Îmi ridic cumpărăturile și fug înăuntru. La dracu', trebuie să cumpăr bilet. N-am timp de așa ceva. Sar peste turnichet și mă îndrept către scara rulantă. Cred că-l zăresc la capăt. Sacoșele cu cumpărături se lovesc de copii și de turiști. E mult prea aglomerat pe aici. Mușchii mă ard. Respir greu și zgomotos. Fug, fug, fug, fug. Cred că-mi pierd mințile.

– Valea! Hei. Dă-te din calea mea.

De ce nu se *mișcă* dracului oamenii? Nu văd că sunt grăbită?

Ajung într-un final la capătul de jos al scării rulante. Puhoi de oameni se îngrămădesc pe peron. Cineva cu un papagal. Un scaun cu roțile. Un cărucior. Un pom în ghiveci. Un tip cu un rucsac mai mare decât el. O femeie care cară o cutie din carton, pe care scrie „Fragil”. Mda, succes cu ea! Dau din coate pe lângă ea și scrutez mulțimea. Fiecare al doilea tip seamănă cu Nino. Brunet, jachetă neagră. Aduce așa, a *italian*... o, nu. Nu, stai, chiar el e.

Mă trezesc urlând NIIIIIIIIIIIIIIINOOOOOOOOOOOOOO!

Pereții îmi răspund cu un ecou.

Se întoarce și plonjează într-un tunel. Dispare în mulțime.

Încotro duce tunelul ăla? *Linea A* sau *Linea B*? Futu-i, futu-i, futu-i, futu-i, futu-i.

O iau la fugă prin tunelul ticsit cu lume. E lipicios. Umed. Foarte cald. Mai sufocant decât într-un bordel tropical. Nu există aer condiționat. Pereții curbați sunt acoperiți cu graffitiuri. Cineva a pictat cu spray o inimă – „*Te iubesc*” – doar ca să mă scoată pe mine din pepeni. Aud huruitul unui tren care trece. Sunetul ascuțit al frânelor care alunecă. Zumzăitul îndepărtat al șinelor metalice.

Ajung la capătul tunelului îngust. Sunt două șiruri de trepte care coboară... pe unde s-o iau? Ambele arată la fel. Mă uit la afișul de pe perete. E o hartă multicoloră. Nu are nicio logică pentru mine. Metrourile merg toate în direcții diferite. În nord sau sud sau est sau vest. Mă uit în jur, dar nu-l văd pe Nino. Nu știu încotro s-o apuc.

– AAAAAAAAAAAAAAAAAARGH, zic.

Cineva o să moară.

Îmi clocotește sângele în vine.

La stânga sau la dreapta? N-am idee. Nino (câinele) latră din geantă. Simte cum crește tensiunea. Animalele au simțul ăsta. O ia razna complet acolo. Sare ca bezmeticul. Deschid fermoarul genții și-i zic:

– SHHH.

– HAM. HAM. HAM. HAM.

Scot cuțitul și-l țin strâns. Trag fermoarul la loc și cobor în fugă scările

(am luat-o pe cele din stânga, dar am ales la întâmplare). Ajung la capăt, sar pe peron și alunec către marginea lui. Taman când ajung la metrou, ușile se închid cu un fâșâit, și acesta se îndepărtează. *La naiba*. Peronul e pustiu. Sunt singură cuc. Clatin din cap și nu-mi vine să cred. Se vede treaba că mi-a scăpat printre degete.

Stau în picioare, gâfâind și transpirând.

În cazul ăsta, va trebui să iau următorul metrou. Va sosi altul din clipă-n clipă. Mă uit la afișele zdrențuite și la zidăria neagră, netencuită. Mă dor ochii de la lumina mult prea puternică în întunericul ăsta, răspândită de șirurile de becuri. Suntem la o sută de metri sub pământ. E o atmosferă apocaliptică. Peronul începe să se umple curând. Stau la marginea dalelor. Ascund cuțitul sub braț și nu-mi dezlipesc ochii de tunel. Haide, haide, haide.

Simt pe gât o palmă aspră. Sunt pe cale să țip, dar rămân fără aer. Un braț îmi cuprinde ferm talia și cuțitul îmi cade pe șinele metalice.

Oh, Doamne, e! e!

Îmi șoptește la ureche. Un șuierat și o respirație prea fierbinte.

– Șșșș.

Nu mă pot întoarce. Nu-mi pot mișca deloc capul. Îi simt mirosul jachetei din piele. Simt căldura dogoritoare pe care o emană pieptul său. Corpul lui, zvelt și încordat ca sârma ghimpată, e strâns lipit de spatele meu. Îi simt bătăile inimii, BU-BUM, BU-BUM. Îi simt respirația grea. Se aude zumzetul gros al unui metrou care se apropie. Peronul tremură. DUMNEZEULE! O să mă arunce în fața trenului. Mă zbat din răsputeri, dar nu-mi pot mișca un deget măcar. M-a prins într-o strânsoare de menghină.

– O să teucidă, zice Beth.

Mă trec toate apele, mi se încețoșează privirea, iar mintea mea e un haos. Partea din față a trenului țâșnește din întuneric, gonind afară din beznă. Zgomot. Curent puternic. Nu pot să vorbesc sau să respir.

– O să te facă terci.

Mă ține atârnată dincolo de marginea peronului, pendulându-mă în calea metroului.

– Te rog. Te rog, vreau să-l implor. Nu, vreau să zbir.

Deschid gura, dar nu scot niciun sunet. Dau din picioare. Inima îmi bate să-mi spargă pieptul. Viața mi se derulează în fața ochilor.

Trei metri, doi metri, un metru distanță...

Ridic privirea și îl văd pe conductor; ochii i s-au albit, căscați de groază. Asta e. Am *murit*. Închid ochii și-mi țin respirația...

Beth îmi râde la ureche.

HUUUUUUUȘ.

Mă trage înapoi în ultimul moment. Trenul a trecut la câțiva centimetri de mine. Mă lovește în față o pală de aer stătut. Îmi intră un pic de praf în ochi. Măiculiță, a fost *cât pe ce*. Simt gustul prafului și al sării din transpirația și lacrimile care-mi curg acum șiroaie. Mă prăbușesc pe podea și hohotesc, hohotesc, hohotesc, hohotesc. Îmi șterg ochii și mă uit în jur. Dar Nino a șters-o.

Oamenii se holbează la mine și se strâng în jurul meu.

– *Tutto bene?*

– *Stai bene?* mă întrebă.

– Sunt bine. M-am împiedicat.

Încerc să mă ridic. Cineva mă ajută. Mă uit mânioasă la mulțimea care se strânge. Pricep mesajul și îmi dau pace. Îmi simt inima în gât. Bum, bum, ca atunci când faci sex în grup. N-am fost în viața mea atât de speriată. Încă trei centimetri, și aș fi fost făcută pesto. Fiecare centimetru contează.

– *De ce ți-a dat drumul?* zice Beth. *Ar fi trebuit să te lase să cazi.*

– De unde dracu' să știu? O, și mulțam pentru sprijinul moral.

Până să îmi vin eu în fire, metrourl a și plecat, iar peronul s-a golit. Nu mai e nimeni aici în afară de mine. Asta e. S-a dus. Sunt complet singură. Singură cu un teckel...

Ce urmărește Nino? Mai întâi, borfașul, iar acum asta. Panarama aia joacă murdar. Fără doar și poate. Am crezut că, cine știe, dacă m-ar vedea în carne și oase, și-ar da seama ce greșeală a făcut. Că s-ar întoarce la mine cu coada între picioare – „Oh, scumpa mea, mi-a fost dor de tine” (mă rog, cu coada sau cu șarpele din pantaloni). Dar nu dă niciun semn cum că și-ar cere iertare. Nici urmă de rușine sau remușcare. Jur pe Dumnezeu că data viitoare când îl văd e gata. Odihnească-se în pace!

Găsesc o bancă la capătul peronului și mă așez, tremurând. Istovită. Cum țin așa geanta lângă piept, în lateral, simt că e caldă. Mă lovește un damf grețos.

– NINO? CE DRACU'? BĂGA-MI-AȘ.

Dachshundul s-a căcat.

Ies la suprafață din întunericul stației de metrou, clipind și ferindu-mi ochii de soarele Romei. Telefonul mă anunță printr-un semnal sonor că am primit un alt mesaj. Îl caut în geanta mea nouă. E un pic lipicios, dar e în regulă. Îl șterg de tricou.

„MĂ URMĂREȘTI CU UN CUȚIT LA TINE? MAI ÎNCEARCĂ ASTA O DATĂ ȘI EȘTI MOARTĂ”, zice mesajul. „ÎMI PLACE NOUA TA FREZĂ SEXY”.

Trastevere, Roma, Italia

Îmi arunc geanta cea nouă într-un tufiș. Să-l ia dracu' pe Nino. Futu-i, futu-i. Ce greșos! *Pe bune?* Două mii de euro, din noua colecție Prada. Nici trei ore de când am cumpărat-o. Mut telefoanele, inelul pentru penis, portofelul, prezervativele, trusa de machiaj și ceasul cu cuc într-una din celelalte geți noi. Ce bine că am cumpărat câteva de rezervă! La cum merg lucrurile acum, o să arunc una pe zi.

Trag câinele de lesă și merg nervoasă pe străzile orașului. Ce dracu' făcea fostul meu psihopat? De ce nu m-a omorât când a avut ocazia? Traversez piața, îndreptându-mă către apartament și mă opresc ca să mă uit mai bine. E femeia aia, stăpâna câinelui, stă la terasa cafenelei. Bea vin alb dintr-un pahar mare și mănâncă niște chipsuri. Îl zărește pe Nino, iar acesta o vede la rândul lui. Câinele o ia razna.

– HAM. HAM. HAM. HAM.

Merg glonț către ea.

– Ia-l. Ia-l odată. Poți să-l iei înapoi, îi zic. Mi-a distrus geanta Prada nouă.

Dau drumul lesei, iar Nino fuge spre ea.

Ea țipă de bucurie.

– Nino, *amore*.

Mă furișez către străduța îngustă pe care locuiesc. Nu pot sta aici. Nu acum.

Intru pe ușa ce duce către apartamentul meu și urc cele cinci etaje, târându-mă. Nu mă simt în siguranță. Nu fără un câine de pază. Se prea poate ca *stronzo*-ul ăla să mă fi urmărit. Pun pariu că știe unde locuiesc. Poate că el a fost, *totuși*, aseară, stând la pândă pe scara de incendiu și uitându-se la mine cum mă masturbam cu periuța de dinți. Mi-a dat „Super Like”, nemernicul. Îmi împachetez hainele noi, cele două geți noi, ceasul cu cuc și restul lucrurilor și îmi fac bagajul. Cobor tropăind cele cinci etaje și sun la Airbnb.

∴

Îmi găsesc un apartament nou, unul cu două camere, în Trastevere. E *tot* la etajul cinci. Un chilipir la șapte miare. Seamănă mai mult cu o galerie de artă decât cu un apartament. Pereții sunt tapetați cu tablouri și fotografii. Pe rafturi sunt statui și sculpturi. Oriîncotro te-ai uita, dai peste un obiect de artă: modernă, abstractă, impresionistă. Tabloul ăla chiar

arată ca unul de Warhol. O conservă de supă de tomate Campbell. Verific, dar nu e un original. E doar o copie, așadar, cui îi pasă?

Mă întorc și verific ușa, să fie încuiată. Trag lanțul. O încui de două ori. O verific a doua oară. Mă uit prin vizor, dar nu e nimeni afară. Îmi trec mâna prin păr. Trag adânc aer în piept și expir. Mă simt, în sfârșit, în siguranță. Așa și-așa. *Aproape*. Îmi studiez mâna; încă îmi tremură necontrolat. Trebuie să beau ceva. Ceva al naibii de tare. Un pahar de whisky sau de votcă, sau poate de coniac. Un Blow Job. Un Flaming Lamborghini. Ceva care să-mi ia gândul de la neghiobul ăla. Sunt cu nervii la pământ. Sunt irascibilă, ca maică-mea. Nu-mi vine să cred că a trebuit să mă mut.

Trag toate jaluzelele, apoi draperiile și închid obloanele, în eventualitatea că mă spionează prin geamuri și devin ținta pistolului său mare. Mă duc în bucătăria deschisă. E plină de plante, care dau pe-afară din ghivece de mari ce sunt, și de flori. Parc-aș fi într-o pădure tropicală, o grădină luxuriantă de interior. Îmi găsesc un alt cuțit. E singurul de pe aici, dar măcar e mai mare decât celălalt. Aș zice că are la vreo treizeci de centimetri, ca și cuțitul din scena dușului din filmul *Psycho*.

Mă așez pe un scaun comod din camera de zi. Țin cuțitul în poală. E din oțel inoxidabil. Mânerul e din plastic negru. Are tăișul ascuțit, zimțat. Ar trebui să fie bun. Dar asta am crezut și data trecută, și cuțitul ăla a căzut pe șinele metroului. Nino e atât de puternic. Ar fi putut să măucidă. N-am pic de forță. Nici rezistență. Nicio mișcare letală. A fost *noroc* chior că l-am omorât pe tipul ăla în România. Și nu mă pot baza pe *noroc*. Trebuie să mă antrenez. Să mă antrenez *din greu*.

Mă întind pe podea și fac o flotare. Două exerciții pentru abdomen. O săritură. O fandare. O să-mi intru în formă. O să fac o tabără de antrenament. Mă mai țin câteva zile de exerciții dintr-astea, și-o să fiu Serena Williams. Numai să vezi.

Bun. Ajunge pentru moment. Mă întind după țigări. Acum, că am lucrat la condiția mea fizică, e timpul să mă concentrez pe strategie. Să fiu isteată. Mă las pe spate în scaun și iau telefonul. Intru pe YouTube și caut clipul „Cinci tehnici folositoare pentru autoapărare”. Mda, mda, mda, bine, m-am prins. Trebuie să mă feresc. Trebuie să parez. Mă uit de vreo trei sau patru ori și apoi îl închid.

Pornesc televizorul și dau la știri. Trebuie să știu ce se întâmplă. Ancheta a mai făcut progrese în cazul soră-mii? O mai caută polițaii pe sora mea geamănă? Alvina Knightly e tot moartă? Mut de pe un canal pe altul. Au mai apărut probe? Au mai apărut piste noi? Pe ecran, apare o înregistrare cu un polițist. O scenă de haos de pe un drum. Seamănă cu

autostrada din afara Romei, dar s-ar putea să mă înșel. Toate autostrăzile arată la fel. Sunt lungi, gri și cu un milion de mașini. Ar putea să fie de oriunde.

Știrile sunt în italiană, desigur, așa că nu înțeleg o iotă. Dar acum scena se schimbă, și la TV apare Salvatore. Salvatore, amantul soră-mii, sculptorul sexy din vecini. Ăla de acolo e chipul lui. Și aia e o poză cu vila lui. Apoi e difuzată o imagine cu mașina lui. Portbagajul BMW-ului e larg deschis. E mărită imaginea cu interiorul acestuia. Tresar, dar e gol. Acolo am azvârlit cadavrul lui Ambrogio. Salvo m-a ajutat să scap de el săptămâna trecută, când l-am ucis. L-am urcat cu mașina până la marginea prăpastiei și i-am făcut vânt în mare.

Oh, băga-mi-aș. Acum arată o poză cu Ambrogio. (Oh, frate, e sexy. Aproape c-am și uitat. O versiune italiană a lui Chris Hemsworth. Un Thor ceva mai bronzat și mai suplu.) Au găsit un fir de păr în portbagaj? Știu oare că a fost acolo? Imaginea se mărește și arată în prim-plan scaunul pasagerului. Beth s-a plimbat în mașina lui Salvo în noaptea în care am omorât-o. Îmi amintesc. Doar ce s-a întâmplat săptămâna trecută. Ședea chiar acolo. Au găsit vreo unghie a ei? Vreo bucată de piele? Vreo geană falsă? Vreun strop de sânge? E posibil oare ca ADN-ul ei să mă scoată pe mine vinovată de moartea lui Ambrogio?

Este afișată pe ecran o altă poză cu Salvatore, în care arată dur, încruntat, fioros. Numele lui e scris cu litere de-o șchioapă: „SALVATORE BOTTARO”. Ha. Pe el îl bănuiesc de uciderea mea? Îl suspectează că l-a ucis pe Ambrogio? Pun pariu că da. Asta-i perfect. Salvatore e dat în urmărire (ce păcat însă că e mort). Acum apare o poză cu mine pe ecran. Tot aia de la nunta lui Beth: ciorapi plasă argintii, rochie mini conică, păr ciufulit. Îmi las părul să-mi cadă peste față și mă ghemuiesc în scaunul comod. Îmi rod unghia de la degetul mare până la carne. Îmi dă un pic sângele.

Caut după știri pe telefonul cu cartelă. Intru pe BBC World. Derulez știrile europene. Poate-o fi apărut vreuna nouă? Scriu „Elizabeth Caruso” în câmpul de căutare. Cea mai citită știre e cea de ultimă oră. Mă mut pe marginea scaunului și îmi mușc buza de jos.

„Poliția din Taormina, Italia, e în căutarea lui Salvatore Bottaro, în vârstă de treizeci și unu de ani, care are legătură cu uciderea cetățenei britanice Alvina Knightly. Domnul Bottaro a dispărut din data de 28 august și ar putea fi înarmat și periculos. De asemenea, este căutat și în legătură cu presupusa crimă a vecinului său, Ambrogio Caruso, cumnatul domnișoarei Knightly. Cetățenii sunt avertizați să nu-l abordeze dacă îl văd, ci să sune de urgență la poliție sau să ia legătura cu secția locală de

poliție, în cazul în care presupusul făptuitor a părăsit țara”.

Nu mă pot abține. Izbucnesc în răs. Înarmat și periculos? *Salvatore*? Cred că glumești. Era un *artist*. Un suflet sensibil. Aștia habar n-au despre ce vorbesc. Mă uit cu atenție la poza cu *Salvatore* afișată de BBC. Da, era sexy și avea un corp mișto – și avea o aventură cu soră-mea geamănă –, dar criminal? Nu prea cred.

Închid știrile. Nu trebuie să-mi mai fac griji. Sunt pe o pistă greșită. Am scăpat basma curată. Dacă polițiștii mai vor încă să discute cu Beth, asta e mai degrabă ca să afle și părerea ei despre toată tărășenia asta. Vor să audă varianta ei – *a mea* – cu privire la cele întâmplate. Mai degrabă sunt martor, nu *suspectă*.

Verific Tinderul din nou, dar nu am primit nimic de la Nino. Trebuie să găesc o altă cale prin care să-i dau de urmă... Gândește-te, Alvina. Gândește-te.

M-am plictisit de Tinder, așa că intru pe Bristlr: „Le face cunoștință bărboșilor cu persoanele care vor să le mângâie bărbile”. Am citit despre asta într-o revistă și sunt dornică să explorez un fetiș nou.

Ai barbă? DA/NU.

Nu.

Ce cauți: BĂRBAȚI/FEMEI/PE ORICINE.

Bărbați.

Afișare persoane cu barbă pe o rază de 200 de kilometri.

Mă uit la poze. Toți bărbații au barbă. Presupun că asta e și ideea. Poți să dai bărbilor un calificativ între zero și cinci stele, să spui „Asta nu-i barbă” sau să selectezi „Sari peste barba asta”. Trec de la o poză la alta încontinuu până când încep să mă doară degetele, și degetul mare, căruia i-am ros unghia, sângerează.

Dar nu vreau o nenorocită de barbă...

Vreau o mustață în formă de potcoavă.

∴

– Bună. Vreau să-mi fac un tatuaj.

– Desigur. Urmează-mă, te rog.

Femeia din salon e înaltă și frumoasă. Are tatuate stele pe spate și pe gât. Își ține părul vopsit albastru prins într-o eșarfă ciudățică, mișto, cu imprimeu cu craniu. O urmez prin salonul de tatuaje. Miroase a transpirație. Pe pereți sunt înșirate poze cu clienți, desene în stilou și cerneală, modele noi. Cineva și-a tatuat pe abdomen o replică excelentă a chipului lui O.J. Simpson. Trebuie să fie vreun fan înrăit. Sunt câteva fotografii cu penisuri, pe care e desenată Britney Spears, precum și o selecție ceva mai bizară: portrete în mărime naturală ale Prințesei Anne,

Ozzy Osbourne și Donald Trump sunt tatuate pe pieptul și pe spatele unor indivizi. Ellie Goulding mă privește de pe coapsa epilată a unui tip. (Ce se întâmplă când îi crește părul la loc? O să devină o doamnă cu barbă. N-am văzut vreuna *dintr-alea* pe Bristlr. Asta ar fi într-adevăr o raritate...)

– Cine-i aia? întreb.

Arăt cu degetul către un tatuaj color de pe spatele cuiva.

E o femeie cu un zâmbet larg, purpuriu, cu un breton tăiat drept, blond și ochi turcoaz. Arată sexy în sutienul de dantelă. Ar putea fi iubita cuiva.

– Ah, zâmbește ea. E Cicciolina. E foarte cunoscută în Italia. Mă rog, numele ei de scenă e Cicciolina.

– Nume de scenă? Cine e? Vreo cântăreață?

– Nu, nu, e politician.

– Ah. Bun. Înțeleg.

– A fost membru în Parlament în anii nouăzeci. Dar, înainte de asta, a fost actriță de filme porno.

– Actriță de filme porno?

– Îhî. A jucat într-o grămadă de filme porno.

Mă uit din nou la femeia din poză.

– Are niște sâni imenși.

– Voi aveți în țara voastră actori mai neconvenționali care să fi ajuns la putere?

Mă gândesc la Michael Gove și la Boris Johnson.

– Nu cred, însă presupun că nu se știe niciodată.

(Ăsta nu e un film pe care vreau să-l văd. Sper să nu-l găsesc pe YouPorn.)

– Așadar, ce tatuaj ți-ai dori? mă întrebă.

Ridică aparatul de tatuat și zâmbește.

– Mă gândeam să-mi tatuez pe fund „MORI, NINO”. Cu litere mari de tipar. Cu un negru intens?

– Bine. De ce nu?

– Perfect.

– E o alegere excelentă.

– Nu, zău?

– Oh da, multă lume vrea asta.

Mă întind pe burtă, pe patul micuț, și îmi dau jos pantalonii.

– Serios? „Mori Nino”? întreb.

– Sigur, primim multe astfel de cereri. „Mori, Dory”, „Mori, Marlin”, „Mori, Mr Ray” ... ai fi surprinsă, îmi zice. Acum, stai nemișcată. Nu te va durea acul.

Se aude un sunet asemănător unui țipăt ascuțit când îl pornește: parc-

ar fi o bormașină.

Bâzz.

– Au.

– Nu te mai mișca. Trebuie să stai locului.

– Oh, Dumnezeule, doare foarte tare.

– N-am început încă.

– *Ce fricoasă*, zice Beth.

– Ai niște votcă sau ketamină?

Se întoarce și scoțoțește printr-un sertar. Scoate o sticlă de vin roșu, pe jumătate plină.

– Bea niște Valpolicella.

O deschide. E o sticlă cu dop înfiletat.

Trag o dușcă direct din sticlă. Vinul are gust de medicamente și de prune. Mai beau un pic și mă pregătesc, strângând din pumni. Ea pornește din nou aparatul.

Bâzz.

– Au. AU.

– N-am terminat de tatuat nici măcar „M”-ul.

– Nu. E-n regulă. Te poți opri acolo.

– Vrei să ai tatuată pe cur doar litera „M”?

– Mda, e perfect. E taman pe gustul meu. „M” de la „motan”. Îmi plac motanii.

Mă ridic, mă dau jos de pe pat și mă duc la oglindă. Mă întorc și mă uit la fundul meu. „M”-ul e roșu, nefinisat, așa cum zace acum pe fesa mea stângă.

– *Pe bune că arată al dracului de penibil*, o aud pe soră-mea vorbindu-mi în cap.

– OK. Fie. Dă-mi vinul înapoi. Poți să tatuezi restul literelor. Dar cu *fii blândă*.

Cine sunt dubioșii ăia care preferă plăcere și durere? Se dau în vânt după cătușe. Sado-maso. (Nu sunt vreo Anastasia Steele. I-aș zice lui Christian să plimbe ursul.) Cum devin fetele alea dependente de piercinguri? Să-și acopere toată pielea cu tatuaje? Nici gând să mi se întâmple mie așa ceva. Aș fi cea mai stângace masochistă din lume. Prefer să *produc durere*.

– *Și grăbește-te*, îi zic. Termină rapid.

Mă prind cu mâinile de marginea patului și îmi înfig unghiile în saltea. Se aude un bâzâit când e pornit aparatul de tatuat: ca o freză de dentist, incontrollabilă.

Bâzz.

- Au.
- Vrei să mă opresc?
- Nu, continuă.

Mai beau din vin. Dau afară pe nas o parte din el. Ochii îmi lăcrimează și mă înțeapă.

Bâzz.

– Au.

Bâzz.

– Au.

(Așa o ținem un timp.)

Parcă aș fi înjunghiată de Omuleții de sub casă, de elfi sau de liliputani. De o armată de oameni minusculi și furioși, fiecare înarmat cu câte un cuțit ascuțit. Mi-ar plăcea la nebunie să-l leg fedeleș pe Nino și să-i tatuez „LĂBAR” pe față, apoi să-i tatuez fiecare părticică a pielii cu mii de puncte fără niciun sens. Da. Da, ar fi distractiv. Am inventat un nou tip de tortură. Ar trebui să sun la un avocat, s-o brevetez și să o duc la *Dragons’ Den*. (Lui Deborah i-ar plăcea asta la nebunie.) Aș putea să lucrez la Guantanamo Bay.

– Gata, mă anunță, parcă după o veșnicie. Uite. Ce zici?

Sar jos de pe pat și mă uit în oglindă.

Tatuajul zice „MORI, NEMO”.

„Nino” nu se scrie așa, dar ai fost *pe-aproape*. În rest, arată beton.

12.

Sunt foarte încântată de noul meu tatuaj. Nu vreau să mă întorc în apartament și să stau degeaba. Îmi aranjez părul, mă machiez și ies în oraș. Clubul se numește Radio Londra. E într-un buncăr subteran vechi. Trotuarul de deasupra lui zumzăie de parcă ar trece un tren. Simt energia dinăuntru. Femeii cu bici și zgardă îi vine foarte mișto stilul dominatrix: pantaloni din latex cu fese decupate. Cizme până la genunchi, cu tocuri de cînșpe centimetri. Intru pe ușă și mă izbesc în față aburi fierbinți și sudoare. Aerul vibrează. Basul se aude tare, nu mai știi de tine. DJ-ul pune tech house atât de tare, încât mă dor urechile. Parcă sunt pocnită în față din nou și din nou și din nou. Ritmul muzicii îmi pătrunde în oase și mi învăluie mintea. Închid ochii și o simt, devin una cu ea. Mă las purtată de melodie. Mă golesc de gânduri, de poze, de Nino, de Beth, nimic nu mai rămâne. Vreau să uit de toate, vreau să mă amorțesc, să mă scap de

toate, să mă fac praf.

Doi tipi se sărută lângă ușă. Îmi lipesc trupul de plasa neagră, fină a boxei. Mi se ridică părul de pe ceafă. Ritmul basului îmi palpită în fiecare fibră a corpului. Mă trec fiori pe șina spinării. Clitorisul mă furnică și mă doare.

Luminile stroboscopice strălucesc și sunt, pentru o clipă, orbită ca de un fulger. Apoi văd oamenii dansând, mișcându-se în stop-cadru, alb, apoi negru și din nou alb: sărutându-se, strigând, râzând în exploziile intermitente de lumină. O femeie de lângă mine înghite o pilulă de ecstasy; poartă chiloți galbeni și jambiere verzi, în nuanțe fosforescente. Un bărbat costumat în vârcolac o ia pe sus, sprijinind-o pe umeri. Tunurile de fum suflă cu putere gheață carbonică, și pot simți gust de cretă și de zahăr pudră. Trupuri fierbinți, piele lipicioasă, Davidoff Hot Water; mă strecor prin mulțimea forfotind, de trupuri contorsionate, și mă îndrept către bar.

Un tip e îmbrăcat într-o rochie strâmtă fuchsia. Cred că e din latex. E machiat prea strident și poartă un colier *choker* cu ținte. Simt că mă coc în hainele astea din piele. Podeaua e lipicioasă de la băuturile vărsate. Găsesc un loc la bar. Zăresc dozatoarele argintii și niște șiruri de sticle cu băuturi spirtoase: Smirnoff, Bacardi, Jack Daniel's, Baileys, Cointreau și sambuca. Barmanul e drăguț, însă nu mă dă pe spate. Pe o scară de la unu la zece, e cam de șase jumate. Îmi face cu ochiul. Nu-i răspund la gest. Citesc meniul: Sex on the Beach, Porn Star Martini... oricum, am jurat că am terminat-o cu bărbății. Au trecut trei zile sau patru? *Ménage à Trois*, Slippery Nipple. Sincer, deocamdată nu le duc dorul. De-abia am băgat de seamă. Screaming Orgasm, Sloe Comfortable Screw. Sunt nehotărâtă, nu știu ce să comand. Cred că o să-mi iau un shot și gata.

În partea opusă a barului e îmbulzeală. Oameni care strigă. Țipete. Dacă s-a iscat vreo încăierare, vreau să văd și eu. N-aș rata un asemenea spectacol. Îmi croiesc drum împingându-mă în ceilalți și mă grăbesc într-acolo. O femeie și un bărbat se bat. Se pare că femeia câștigă. Îi îndoiaie tipului brațul la spate; ăsta mai că scâncește. Îi sucește încheietura și-l împinge în jos peste genunchi până îl pune cu capul pe podea.

Peste mulțime se așterne tăcerea.

Îi privim cu toții.

E mișto.

— Linge-o, îi ordonă femeia.

Bărbatul se supune.

Începe să lingă podeaua murdară.

Îiîh, ce scârbos! Arată dezgustător. Gândește-te numai la toată mizeria

de pe toți pantofii ăia. Căcat de câine. Noroi. E. coli. Listeria. O podea murdară dintr-un club plin de lume. Nu se aplică nici măcar regula de trei secunde. Mă uit în altă parte. E scabros. Îl lasă pe bărbat să se ridice în cele din urmă. Imediat ce se eliberează, acesta o ia la fugă, ținându-se strâns de umărul distrus.

Femeia zâmbește. E frumușică.

Se îndreaptă prin mulțime către bar, într-un ropot de aplauze. Uau. A fost mișto. Un scurt moment drăguț, dar l-a învățat minte o dată pentru totdeauna. Mă întreb cu ce i-o fi greșit tipul ăla. Trebuie să fi fost ceva destul de nasol. Aș vrea să știu și eu să mă bat așa. Trebuie să exerseze mai mult.

Mă duc și eu la bar și mă strecorez înapoi în locul de unde am plecat. Iau meniul de băuturi și mă întorc la lecturatul lui. Atunci o observ pe femeia respectivă lângă mine și – nu mă pot abține – casc ochii.

– Hei, îmi zice femeia.

Dumnezeule, e *uimitoare*.

E incredibil de sexy. Așa, de-aproape, seamănă cu Rihanna. Mă holbez la fața ei. Stă chiar în fața mea, apăsându-mi coapsa cu genunchiul. (E foarte mare înghesuială aici. De-abia ai loc.)

Poartă ochelari stil Aviator rotunzi și fumurii, cu margini argintii. Pe lateralele ramei e vizibilă sigla „Bulgari”. Îmi pot vedea reflexia în lentile. Apoi îi observ buzele. Nu știu de ce, însă mă atrag. Sunt fermecătoare. Mă hipnotizează. Sunt rotunde, pline, cu o vagă tentă de luciuri, și au forma unui boboc de trandafir. Le atinge ușor cu paiul, sorbind dintr-un lichid ce seamănă cu apa minerală, sau poate e votcă tonic. Orice ar fi, vreau și eu. Vreau să arăt ca ea.

Își lipește corpul de al meu ca să ajungă mai aproape de bar. S-a dat cu o apă de toaletă unisex: o urmă de Calvin Klein One. Are părul lung până la talie, îi cade pe spate precum un cearșaf negru din satin, ce strălucește precum ecranul unui iPhone. Își pune mâinile pe teighea și se joacă cu un inel subțire din argint. Îl poartă pe degetul mare – nu e verighetă, deci, nu cred că e măritată. Are unghiile scurte, îngrijite, nedate cu oă. În urechea stângă, are douăzeci de cercei. În dreapta, n-are niciunul.

– Bună, eu sunt Rain¹¹, îmi spune.

– *Rain?* o întreb.

– Exact. Nu-ți place?

Închid ochii și oftez. Îmi aduc aminte cum îmi șiroia ploaia pe față când l-am ucis pe individul ăla în România. A fost atât de revigorant să-i

¹¹ Ploaie (în limba engleză).

simt răcoarea pe pielea încinsă. Îmi amintesc senzația care m-a cuprins ultima oară când am avut orgasm, când am plutit liberă precum ploaia.

– Nu, îmi place ploaia. Ai un nume mișto. E o prescurtare?

– De la ce?

– Nu știu. Mă încrunt. De la *Rainbow*¹²?

VAl. *Alvie, oprește-te odată.*

– Nu. E doar Rain, de la *ploaie*.

– E un nume minunat, îi răspund.

– Ai un accent adorabil. Ești *englezoaică*? mă întrebă.

– Da. Nu. Poate, îi răspund.

Mi se pare că are accent american, deși s-ar putea să fie canadian. Trebuie să strigăm ca să ne auzim de muzică. De fapt, ne citim pe buze. Sau poate că mă holbez la gura ei? Ard de dorință s-o sărut.

Poftim?

Ceva la ea mă atrage într-un mod irezistibil...

– Numele meu e Beyoncé, îi zic.

– Pot să-ți fac cinste cu ceva de băut?

Își ia ochelarii de la ochi și și-i împinge în sus, pe creștetul capului, scoțând la iveală cei mai azurii ochi pe care i-am văzut. Înghit în sec. Nu e fardată deloc. N-are nevoie. Vreau să-i ating fața.

– Beau ce bei și tu, îi zic.

Nu mi-a mai cumpărat niciodată o fată de băut.

– Două votca tonic, îi cere barmanului. *Grazie, Marco.*

– Prego.

Se uită la mine și-mi face cu ochiul. *Din nou.* Poate e doar un tic?

Sunt invidioasă. *Cum de-l cunoaște pe tipul ăsta? Se culcă cu barmanul?*

– Așadar...

Rain își scoate jacheta de blugi și o împătorește pe teighea. E îmbrăcată cu un tricou simplu cu guler în V. Prin materialul alb și subțire din bumbac i se văd piercingurile din sfârcuri.

Îmi dau și eu jacheta jos. S-a făcut dintr-odată mult prea cald.

Îmi zâmbeste, așa că îi zâmbesc și eu. Strungăreață dintre cei doi dinți din față îi conferă un aer franțuzesc. Drace, ce drăguț! E incredibil de sexy. Îți dai seama că, dacă ar fi bărbat, n-ar mai scăpa de mine.

– Mi-au plăcut mișcărilor tale de mai-nainte, când te-ai bătut, îi zic. A fost mișto rău.

– Ah, da? Aș putea să te învăț și pe tine, dacă vrei.

Încuviințez din cap.

– Ar fi minunat. Mă antrenez să devin un guru al artelor marțiale... ce

¹² Curcubeu (în limba engleză).

ți-a făcut tipul ăla?

- M-a ciupit de fund, îmi răspunde. Vii des pe-aici? Mă uit la Rain. De ce îi pasă? Mă privește, clipind lent.
- Eu... ei bine...

Nu-mi găsesc cuvintele. Are niște buze senzuale. Am mai zis asta?

Tipul ne pune pe teighea băuturile. Sorb îndelung prin pai. Băutura e amară. Acidă. Conține cel puțin două shoturi de votcă. Mi-aș fi dorit să aibă trei sau patru.

– Mai zi-mi o dată, ce m-ai întrebat?

– Vii des pe-aici?

O, asta-i ușoară.

– E prima oară când vin aici, de fapt. Sunt în vacanță. *Într-un fel*

– Și cu ce-ți ocupi timpul când nu stai prin baruri?

Mângâie pereții paharului în sus și-n jos, ștergând condensul de pe ei. Ce-i pasă? Flirtează cu mine? Sau e doar prietenoasă?

– Ca să-ți spun drept, slujba mea e strict secretă. N-am voie să vorbesc despre ea.

Aș face bine să nu-i zic prea multe. Sunt sub acoperire.

– Interesant, îmi răspunde. Te pomenești că ești implicată în mafie? Foarte mulți indivizi din mafie dau târcoale pe aici. Își fac veacul în localul ăsta.

Nu spun nimic.

Rain își așază mâna peste a mea și rămâne așa. CE DRACU'? Îmi mângâie degetul cu degetul ei; e lung și subțire, ca de pianist (cuvântul ăsta sună un pic ca „penis”). Înghit în sec. Mă întind după alune. Mi le îndes în gură.

Rain soarbe o înghițitură prin paiul negru. Se joacă cu gheața din pahar, lovind-o de pereții acestuia. Sunetul e incredibil de sexy. Se uită la mine printre gene. Mă privește lung. Intens.

Cucu, se aude ceasul.

– Ce-a fost asta?

– Ah, nimic. E doar ceasul meu.

Deschid geanta și i-l arăt.

– O, ce drăguț. Îmi place.

– Și tu cu ce te ocupi? Îi întorc întrebarea, doar ca să spun ceva.

– Lucrez în vânzări.

– Foarte tare. Ce fel de vânzări?

– O, asta-i strict secret.

Bine, în regulă.

Își atinge abdomenul lucrat, plat. O fi având vreo mâncărime? Tricoul i

se ridică și lasă să se vadă un cercel în buric. O linie subțire din argint, cu două bile pe ea. Mă întreb unde altundeva mai are piercinguri.

Mă întind după alune și îmi înfig cu putere dinții în ele, închipuindu-mi că sunt ouăle lui Nino.

Își aplică pe buze un strat scânteietor de luciu; sunt foarte sclipitoare.

Îmi ling sarea de pe degete.

– Și de unde ești, Beyoncé?

Sunt mai în siguranță dacă rămân în anonim. Nu știu nimic despre ea. Ar putea foarte bine să fie polițistă. Sub acoperire.

– A, din Archway, îi zic.

Băga-mi-aș.

– Nu știu unde vine asta.

Ce noroc!

– Tu de unde ești?

– Chicago.

– Ah. Știu unde e.

Mai ronțai niște alune. Sorb din băutură. Gheața s-a topit între timp. Sorb prelung, cu zgomot, lichidul rămas pe fundul paharului. Aș mai bea unul. Rain își pune mâna în jurul taliei mele. Ochii de cobalt îi sclipesc înflăcărați. (Flacăra de la bricheta mea Zippo e albastră.)

– Chiar îmi place ce-au făcut cu alunele astea; sunt coapte și au pus doar un pic de *wasabi*...

Rain se apleacă înspre mine și își mușcă buza de jos. Îi simt respirația caldă pe obraz. Își pune mâna pe ceafa mea și mă trage înspre ea.

– Vrei să mergem la mine? mă întrebă. Aș putea să te învăț câteva dintre mișcărilor alea.

E doar o noapte... o să-l găsesc mâine pe Nino...

– De ce nu? Să mergem.

13.

Stăm pe bancheta din spate a taxiului, un Prins argintiu. Șoferul se uită curios la noi în oglinda retrovizoare. Ticălos pervers ce e, o să facă accident! Nu e atent la drum.

– Hei. Vezi pe unde mergi, idiotule.

Știu că așa aș vorbi eu, dar Rain a fost cea care a strigat.

De la radio, se aude niște rap italianesc. Recunosc unele cuvinte: *fica*, *cazzo*, *vaffanculo*. Îmi vine să fredonez, dar Rain e călare pe mine, are o

mână pe tricoul meu din piele și limba introdusă adânc în gura mea.

N-am băgat până acum de seamă că are piercing în limbă. *Dumnezeule, cât e de sexy!* Tipa asta e incredibilă. Îi explorez cu limba piercingul argintiu: înapoi, înainte și de jur-împrejur. E fin, și rotund, și micuț, și perfect. Ea are gust de votcă și lămâi. Cred că mă îndrăgostesc. Inspir adânc și mă las pe spate. E prima oară când am sărutat o fată, dar e ca în melodia aia a lui Katy Perry. Știi ce, chiar mi-a plăcut.

Rain se uită în ochii mei și zâmbește. Are pupilele dilatate. Aruncă guma de mestecat pe geam și se apleacă înapoi să mă sărute. Îi simt buzele moi pe ale mele. Își strecoară limba înăuntru. Îi mângâi părul; e plăcut la atingere, mătăsos. Ador gustul ei. Ador cum miroase. E atât de diferită de Nino... sărută mai bine, e o persoană mai bună (deși asta nu e atât de dificil: el e un dobitoc).

Apoi Rain se retrage. Își lasă fața în jos, către sânii mei. Inspir brusc. Trupul mi se face ca un arc. Îmi desface nasturii de la haină.

Îi vorbesc în păr.

— Deci, o să avem nevoie de vreun dildo?

Taci, Alvie, nu mai bate câmpii.

— Nu. N-avem nevoie. O să vezi.

Îmi dă jos sutienul și îmi ia sfârțul în gură. Îi simt buzele calde pe piele. Închid ochii și oftez. Îmi las capul pe tetieră. Își trece mâna peste coapsă și și-o strecoară la mine în pantaloni. *Futu-i, ce bine e!* Îi mângâi spatele. Îi simt pielea fină, talia micuță.

— Ai un corp uimitor, îi zic.

— Și tu, îmi răspunde.

Sunt udă. Clitorisul meu e încins și-mi pulsează. Libidoul meu ajunge la cote maxime. Degetele îi alunecă înăuntru chiloților mei.

— Ajungem, zice taximetristul.

∴

Mă uit la Rain cum toarnă două degete dintr-un lichid verde-deschis. Pe eticheta de pe sticlă scrie *La Fée Absinthe Parisienne*. Ia o lingură argintie pentru absint și un cub de zahăr brun, toarnă băutura peste el și o flambează. Se simte miros de sulf ars. De anason dulce. Zahărul se caramelizează de la flacăra aurie. Odată topit, picură, picură, picură din lingură în pahar. Adaugă un strop de apă. Câteva cuburi de gheață. Mă uit la ea cum amestecă. Îi privesc încheietura subțire. Degetele lungulețe. Îmi întinde băutura și ciocnim paharele.

Iau o înghițitură. E tare. Delicioasă. Mă uit în jur prin cameră. Lumina e difuză. Rain a aprins niște lumânări care împrăștie o lumină caldă, chihlimbarie. Încăperea miroase a Rain și a condimente exotice. Năucitor,

îmbătător. Pe unul dintre pereți e un poster înrămat cu Brigitte Bardot, pozând goală. În vase, sunt orhidee roz și albe. Toate florile seamănă cu niște vagine.

Rain pornește combina muzicală. Pune un cântec italianesc. Interpretează o femeie cu o voce puternică.

– Uau! Cine e? o întreb. N-o cunosc.

– Elisa, îmi răspunde Rain. „Epure Sentire”. E melodia mea preferată.

Dau pe gât restul absintului.

– Și a mea.

– Vino-ncoace, îmi zice Rain, aplecându-se înspre mine.

Salteaua scârțâie când ne întindem pe ea. Mă privește adânc în ochi, și mă înfioară, de parcă mă trece un șoc electric. Ia o înghițitură de absint și mă sărută sub bărbie. Îmi plimbă un cub de gheață pe gât, până la ceafă. Îl simt cum mi se topește pe piele. Nu-mi dau seama dacă e fierbinte sau rece; știu însă că e o senzație incredibilă. Stropii de apă rece se scurg ușor. Mi se întăresc sfârcurile. Îi trag corpul către mine. Vreau s-o facem până la capăt. Vreau să-i gust orgasmul.

Dau să o sărut pe gură. Gheața s-a topit complet. Limba ei e înghețată, misterioasă, stranie. Inima mea bate să-mi spargă pieptul. Respir sacadat. E o experiență absolut inedită.

– Vreau să te aud cum țipi de plăcere, Beyoncé.

– Da, futu-i, îi zic. Și eu vreau să te aud.

O tachinez, jucându-mă cu materialul elastic din bumbac al tricoului ei alb, subțire. Vreau să o văd dezbrăcată. Sunt atât de excitată. Rain își dă jos tricoul.

O, *uau!* Am avut dreptate în privința piercingurilor. Are niște sâni micuți și perfecți, ale căror sfârcuri sunt străpunse de două lamele metalice. Areolele sunt pigmentate. Pielea ei e ciocolatie. Mă aplec înspre ea și îi sărut sânii, luând una din liniile metalice în gură. Îmi plimb limba în jurul ei și o sug. Îmi trage capul către ea. Geme. Nu-mi vine să cred că fac asta, însă știi ceva? E mișto. Du-te dracului, Nino. Crăpi de ciudă. N-o să stau să-mi plâng de milă.

Rain își trece degetele peste pielea mea atât de lin, încât atingerea lor îmi creează senzația unei ploi scurte de vară. Mă dezbracă de haina din piele și o aruncă pe podea. Stăm întinse una lângă cealaltă. O aud cum respiră. Repede, sacadat. Am simțurile ascuțite. Sunt cât se poate de trează. De parcă aș fi tras pe nas prea multă cocaină. Îi sărut umărul gol. Apoi îi ling gâtul. Are gust de Swizzles Love Hearts.

Mă apucă de fese. Nu mai am răbdare. Îi caut fermoarul blugilor ruptei. Bâjbâi după nasturi. Mă întreb dacă e epilată complet. Sau Hawaiian? Îi

desfac rapid blugii și îi trag jos – îi smulg practic de pe ea. Are un tatuaj cu o orhidee de-a lungul marginii bikinilor. E micuț, roz, perfect, la dracu'. E mai drăguț decât al meu. Întind mâna și îl ating ușor – îi mângâi petalele gingașe –, apoi o îndrept încetișor către pizda ei.

– Mmm, o aud pe Rain.

Își afundă capul în pernă. Văd cum își arcuiește spatele.

Păr negru. Ceva argintiu. Are un alt piercing în clitoris? Mă uit mai de aproape.

– Dumnezeule! *E epocal*.

Îl ating cu vârful degetului. E mărunț. Sclipește. E lucios. O sărut pe pizdă; are un gust diferit. Acid. Ling și nu mă satur. Mă gândesc la scoicile pe care le-am mâncat pe iahtul lui Ambrogio. Trupul i se arcuiește și se unduiește pe pat precum valurile.

– Mmm, scoate ea sunete de plăcere.

Împing degetele adânc înăuntru, îi caut punctul G. Geme, apoi trupul îi e cuprins de un tremurat. Mă uit la ea cum are orgasm.

Rain se ridică în capul oaselor și mă privește, însă eu un pot face altceva decât să mă holbez la ea. Îmi desface fermoarul de la pantalonii din piele și mi-i dă jos încet, zăbovind dinadins la fiecare picior. Sfinte Sisoe! S-au încins lucrurile¹³.

– Stai, îmi spune. Nu te mișca.

Coboară din pat și merge către o comodă.

– Unde pleci? Întoarce-te, îi zic.

Acum, ce mai face?

Rain scoate la iveală o pereche de mănuși. Sunt negre și lucioase. Și le trage pe mâini. Îi ajung până la coate. Latex.

Se urcă înapoi în pat. În afară de mănuși, e goală pușcă.

Mă privește fix în ochi.

Întinde mâna și îmi mângâie obrazul. Simt mănușa rece pe obraz, aidoma stropilor de ploaie. Am senzația că-mi ia foc fața. Închid ochii. Am impresia că se învâрте camera cu mine. De parcă aș fi tras ceva pe nas. Fiecare fibră a corpului meu e alertă. Rain coboară între picioarele mele.

– Îți place așa? mă întrebă.

Îmi mângâie ușor abdomenul. Buzele ei moi îmi sărută apăsat pizda. Mă uit în jos și văd cum i se revarsă părul lung, negru peste umerii goi. Gem de plăcere. Plutesc. Un alt geamăt. Ceva tare – piercingul din limbă? – îmi apasă pe clitoris.

– O, Dumnezeule! O, da, îi zic.

¹³ În original, „This sex is on fire”, aluzie la piesa celor de la Kings of Leon, „Sex on Fire”.

Îmi provoacă plăcere doar cu vârfurile, după care își împinge degetele adânc în mine.

– Îți place așa, iubito? îmi zice.

– Nu te opri. Să nu dea dracu' să te oprești.

Îmi linge păsărică de jos în sus, mișcându-și limba în toate direcțiile. Își mai înfinge un deget. Sau ce dracu'? *Degetul mare?* Și, o, Dumnezeule, mi-a găsit punctul G. Gem întruna. Îmi pierd mințile. Sunt în al nouălea cer. Nu mai gândesc, nu mai respir, nu mai văd nimic. Îi simt degetele adânc în mine și mă împing în jos, tot mai în jos. Așternuturile se strâng sub mine. O prind de păr.

– Nino. Nino. Fute-mă, îi zic.

Am orgasm, unul după altul.

– Nino. Nino. Nino.

Rain își aprinde țigara electronică cu aromă de cireșe și îmi suflă în față aburul. Trag pilota peste mine, sunt goală, lipicioasă.

– Cine dracu' e Nino? mă întrebă.

∴

– Dar nu ziceai c-o să mă înveți niște scheme mișto?

– Nu zău? la de-aici, îmi zice.

Îmi face vânt, cu putere, în hol și cad grămadă, lovindu-mă de ușa de la intrare.

– Mda, nu-i rău, îi răspund. Pot să-mi iau hainele?

Mă îmbrac și ies val-vârtej din apartament, trântind ușa în urma mea.

BUF.

Dumnezeule, *americanii ăștia*. Repede le mai sare țandăra, lua-i-ar dracu'!

14.

Forul Roman, Roma, Italia

Îmi împresor brațele în jurul trupului și mă țin strâns, dârdâind chiar dacă sunt îmbrăcată. De ce-a trebuit să mă alunge? Cui îi pasă că i-am uitat numele? E trei dimineața. Încotro se presupune că trebuie s-o apuc? Cum să ajung acasă? Mă uit îndelung la strada întunecată, pustie. Nu tu taximetru. Nu tu tramvai. Nu tu autobuz. Minunat. Va trebui să *merg pe jos*. Cât de departe e apartamentul meu? Mă uit în jur după un punct de reper cunoscut, dar nu zăresc nimic.

Oricum, ce nume tâmpit! Să fim serioși, cum dracu' să te cheme *Rain*? Ce, e vreo hipiotă New Age? Personificarea precipitațiilor? N-are nicio logică. O iau într-o direcție la întâmplare. Încolo e sudul sau vestul? Merg, clătînându-mă, pe strada pustie, scotocind prin geantă după telefon. Intru pe Google Maps. Trebuie să tastez de zece ori adresa (am băut destul de mult absint), dar îmi arată, în cele din urmă, traseul, îmi va lua o oră. Pun pariu că mâine-seară o să iasă în oraș și-o să agațe o altă englezoaică... *O, slăbiciune Ți-e numele femeie!*¹⁴ Nino. Rain. Rain. Nino. A fost doar o scăpare. Ambele nume sunt formate din câte patru litere.

Simt un strop de ploaie pe frunte și apoi începe să toarne cu găleata. PLEOSC. PLEOSC. PLEOSC. PLEOSC. Băga-mi-aș picioarele. Pe bune? Plouă torențial. Mda, mulțam, Dumnezeu. Nici că se putea mai bine. De parcă ar vrea Ea să sublinieze ceva. Fug să mă adăpostesc sub un copac. N-am umbrelă. Stau în ploaia asta rece. Rain. Bineînțeles, cum altfel?

*Rain, haide, pleacă,
Întoarce-te altă dată...
Sau nu. Nu-mi pasă.*¹⁵

Am o nevoie stringentă la baie. Ar fi trebuit să mă duc mai devreme, când eram în apartamentul lui Rain. Dar acum e prea târziu. Nu mă mai întorc acolo. Oricum, nu știu unde e. Totul e cufundat în întuneric și necunoscut, iar acum capătă o culoare verde.

Îmi place absintul. E prima oară când îl încerc. Mă simt ca Mr Soft. Trotuarul se transformă într-o bezea moale, pe care dansez *moonwalk*. Sus pe zid e un semn. Mă apropiu plutind de el, dar nu pot să deslușesc ce scrie. Închid un ochi și întorc capul într-o parte: „VIORI ȘI VIRGINE”, sau „VIADUCTUL VIRGINIA”, sau „VIA DELLE VERGINI”. Pe altul scrie „ALERGIE LA VIETRI”, sau „TREVOR GALLAGHER”, sau „GALERIA TREVI”. Pe altul, „FORMICA”, sau „CURTEA FERMEI”, sau „FARMACIA”. Probabil.

Strada e străjuită de vitrinele magazinelor închise, peste care sunt trase obloane din plastic. Se întinde la nesfârșit. Chiar am nevoie la baie, *neapărat*. Nu pot să fug. Vezica mea e prea plină. Mi-e cald și am amețit.

Nu trebuie să bei decât trei shoturi, însă cred că eu am băut douăzeci.

Plutesc sus, tot mai sus, cotesc pe o stradă și dau peste ceva mare, alb. Mi se taie respirația. O, uau! Ce e aia? Niște stâlpi impunători cu lămpi micițe din sticlă iluminează o oază. Mă frec la ochi. Visez? E o fântână din marmură. Cai înaripați. Și un zeu. Cine e? Neptun? Sau

¹⁴ *Hamlet*, actul I, scena 2.

¹⁵ Primele două versuri sunt dintr-un cântecel de leagăn pentru copii, din limba engleză.

Triton? Un rege al sirenelor. Faldurile robei lui par să fâlfâie în vânt. Stânci maiestuoase. Barbă deasă. Un car din scoici de mare. Tronează deasupra unei mări turcoaz magice, strălucitoare.

În spatele lui e o clădire impunătoare din marmură. Șiruri nesfârșite de balcoane. Coloane corintiene, care se înalță cât vezi cu ochii. La orizont, răsare soarele: primii zori ai zilei străpung noaptea argintie. Fațada cu nimfele ei dansatoare se trezește la viață, superbă în lumina aurie.

Îmi așez geanta pe marginea fântânii și pășesc în ea. Apa e rece și albastră, iar eu mă scufund în marea strălucitoare. Lichidul îmi învăluie în vârtejuri tot corpul. Plonjez și gust din apa dulce. Se amestecă cu lemnul-dulce, acel verde ciudat și amărui. Pe jos e plin de sute de monede aurii și argintii care sclipesc. Iau trei și mi le vâr în buzunar. Ies la suprafață ca să iau o gură de aer și mă ridic din apă. Dintr-odată, fântânile pornesc. Apa țâșnește cu putere în torente și în șiroaie înspumate. (Chiar trebuie să mă piș. O s-o fac în apă.) Stau sub o cascadă și îmi dau părul pe spate. Sunt o zeiță. Un star de cinema. Anita Eckberg în *La Dolce Vita*. Mă abandonez zeilor.

Mă simt mai bine acum că m-am ușurat.

— *FUORI DALLA FONTANA.*

Aud o voce. Vocea unui bărbat. E *Dumnezeu* cel care strigă? strigă la mine?

— Hei, tu. Ieși din fântână.

Mă șterg la ochi și mă uit în jur.

— Amenda e cinci sute de euro.

Un polițist îmi face semn cu mâna. Mă ridic în picioare rapid, sar afară din fântână și o rup la fugă pe stradă, udă leoarcă.

Ajutor. Ajutor. Polițaiul ăla o să mă omoare. E pe urmele mele. Știe ce-am făcut. Trebuie să scap de-aici. Să fug departe. S-a terminat. *Crimele. S-a zis cu mine.*

Cotesc pe o stradă, apoi pe alta. Fug până nu mă mai țin picioarele, până simt că-mi explodează inima. Nu mai pot respira. Acum m-am rătăcit.

Unde mă aflu?

E un soi de templu. Mă uit în jur, dar nici urmă de polițai. Ce bine, cred că mi-a pierdut urma. E întuneric, îmi încordez auzul: aud țipetele unor animale care se luptă și geamătul prelung, înfundat al unei pisici. După ceasul meu cu cuc, e abia patru dimineața. Nu mai sunt în stare să fac un pas măcar. Mă dor cumplit picioarele. De ce n-am chemat un taxi când m-a dat afară Rain din apartament? Zici că sunt pe altă lume. Nu gândesc limpede. Trebuie să fie de la tot absintul ăla.

Sunt obosită, udă flească, și dârdâi. Din hainele mele picură apă. Încotro să o iau? Ce e coloana aia? Ce e arcul ăla masiv? Calc pe nisip și pe pietriș. Accesez din nou Google Maps, dar nu înțeleg cum e îndreptat ecranul. Eu sunt punctulețul ăla albastru? Mijesc ochii în lumina care devine brusc orbitoare și încerc să-mi dau seama unde sunt. Pietre. Ruine. Blocuri din marmură. Mozaicuri. Proiectoare. Umbre.

Uf.

Ce plonjează așa? Ția sunt *lilieci*?

Mă împiedic de un soi de coloană. Se clatină puțin, apoi se răstoarnă.

POC.

BUF.

CĂCAT.

La contactul cu solul, se sparge în două, apoi se mai rostogolește puțin. Dă-o dracului. Părea foarte veche. Nu era *de neînlocuit*. Urc în fugă treptele măcinate. Încerc să-mi verific din nou telefonul, dar mi-a murit bateria și nu-l pot folosi. Nu mă mai pot ajuta de Google Maps. Sunt pe cont propriu.

Găsesc un zid și mă așez pe marginea lui, legănându-mi picioarele. Îmi iau capul în mâini. De ce mă mai chinui? Ce sper să obțin?

Tata m-a părăsit, Nino m-a părăsit. Și acum Rain m-a aruncat afară din apartament. Sora mea geamănă complota să măucidă. Maică-mea părea fericită că am murit. Dumnezeuule, dacă mă auzi, spune-mi, cu ce am greșit. N-am vrut nimic altceva în toată viața asta decât să fiu acceptată, sau ceva de genul ăsta. Iubire? Iubirea a fost mereu intangibilă, o chestie rezervată pentru alții. Pentru Beth sau pentru copiii populari de la școală. Pentru personajele din povești. Pentru oamenii „normali”, care arătau bine. Pentru câinele bunicii.

— De ce nu și pentru mine? strig către cer.

Nu-mi răspunde nimeni.

Nimeni nu știe că am dispărut. Nimănui nu-i pasă că am plecat. Singurul motiv pentru care vor să mă găsească maică-mea și polițaii e pentru că mă cred altcineva. Privesc în jos printre picioare. E o distanță destul de mare până jos... Ar băga oare cineva de seamă dacă aş sări? I-ar păsa cuiva?

*Când vin restriștile, nu vin în chip/ De singuratec iscoade, ci-n legiuni.*¹⁶

Nu-mi trece prin minte niciun motiv pentru care să merite să trăiesc.

---

¹⁶ *Hamlet*, actul IV, scena 5

ZIUA A PATRA: CĂLUGĂRIȚA

SĂPTĂMÂNA TRECUTĂ

Vineri, 28 august 2015

Taormina, Sicilia

Veioza de pe noptiera lui Beth aruncă o lumină caldă, roșiatică. Chipul lui Nino e luminat pe jumătate, cealaltă parte fiind în umbră. Mă aplec și îl sărut pe gură. Îi simt gustul limbii și al buzelor. Ne contopim. Stau întinsă pe pat alături de el, trupul meu topindu-se într-al lui. Simt căldura emanată de pielea lui, de parcă ar fi zămislit din flăcări. E extrem de erotic să fiu în patul soră-mii. Patul pe care-l împărțea cu Ambrogio. Săptămâna trecută, dormeau în el, dar acum sunt morți amândoi. Închid ochii și inspir mirosul lui Nino, iar el își trece mâinile prin părul meu.

Aud o bufniță în grădină. Prevestește ceva bun sau rău? Hm. Nu-mi mai amintesc.

– Știi, zice Nino, ridicându-se în capul oaselor și privind-mă fix în ochi. De obicei, nu-mi plac englezii.

Își aprinde un Marlboro roșu, apoi îmi întinde țigara.

– De ce? îl întreb. Trag un fum din țigară. Ce treabă ai cu englezii? De mine îți place.

– Tatăl meu a fost ucis de un englez.

– O. Înțeleg. Nasol.

– Enzo îl chema.

Să vezi acu'. Unde-i vioara? E timpul pentru o poveste lacrimogenă.

Îi înfig țigara la loc, între buze.

– Aveam paispe ani când a murit.

– Cred că și tatăl meu e mort, îi zic, dar nu știu...

Clatină din cap și se uită la mine.

– *Eu știu, îmi spune. Am văzut.*

Are ochii larg deschiși. Arată înspăimântat. Speriat. O să-i povestesc despre tatăl *meu* mai târziu.

– Tatăl meu a fost tras pe sfoară de un englez. Riscase totul pentru afacerea asta. O afacere cu o operă de artă. A dracului de mare. Urma să ne schimbe viața pentru totdeauna. Era mai bine decât dacă am fi câștigat la loto. Trage nervos din țigară, apoi se întoarce pe-o parte și

privește în podea. Era șansa noastră să plecăm de pe insula asta, să o luăm de la zero în America. Eu, mama, cele trei surori mai mici ale mele. Îmi aduc aminte că, într-o seară, tatăl meu a venit acasă și a sărutat-o pe mama. Mă privește fix în ochi. Are privirea înflăcărată. Nu-i mai văzusem să se sărute așa. Mi-a rămas întipărit în minte...

Mă întreb dacă-mi va mai face sex oral. A depășit orice închipuire.

— Găsise cumpărător pentru un tablou furat: o pictură a Răstignirii, de Antonello da Messina.

Se uită la mine. Mă uit și eu la el, fără nicio expresie pe chip.

— Nu știu cine e, îi spun. Cunosc doar pictorii englezi.

— Da Messina a fost un artist sicilian din perioada Renașterii. El a adus tehnica picturii în ulei în Italia. A avut o influență foarte mare.

Încuviințez din cap.

— Se pare că a fost un tip serios. Presupun că a fost un tablou scump.

Nino stinge țigara, strivind-o, de parcă ar fi englezul de care povestește.

— Cumpărătorul a luat tabloul și a fugit. L-a lăsat pe tatăl meu cu un glonț în umăr. Fără tablou, fără bani, fără *niente*...

Mi-a plăcut când m-a futut în cur; a fost o revelație.

— În ziua următoare l-am găsit...

— Pe cine-ai găsit și unde?

— ... spânzurat de lămâiul din fundul grădinii.

— O, Dumnezeule! Ce aiurea! îi zic.

— Își legase cureaua din piele de gât. Avea erecție, la dracu'.

— Poftim?

— Abia murise, zice Nino. Abia se sinucisese. Dacă-ș fi ajuns doar cu câteva minute mai repede, l-aș fi putut salva. Aș fi putut să...

— Nu e vina ta, îi spun.

Îi masez gâtul. E încordat.

— A trebuit să am grijă de surorile mai mici. Mama mea avea inima frântă. Așa că am intrat în afacerea familiei, La Cosa Nostra.

Trag aer în piept, șocată.

— Aveai *paișpe* ani când ai început să ucizi?

Simt un junghi de invidie. La vârsta aia, eu omoram doar veverițe. Veverițe și Tamagotchiuri.

Mă privește și parcă pe umerii lui poartă întreaga lume.

— *Sì*. *Paișpe*, îmi spune. Eram eu și Domenico. El avea doar *unșpe* ani.

Îmi încolăcesc brațele în jurul gâtului său și îmi așez capul pe pieptul lui.

— Îmi pare atât de rău, Nino.

– Nu e vina ta, Betta. Nino întinde mâna și îmi cuprinde bărbia în palme. Degetele lui calde îmi mângâie obrazul. N-am mai spus nimănui asta...

Inspir mirosul pielii lui. Închid ochii. Aud cum îi bate inima. Nu m-am mai simțit vreodată atât de aproape de vreun alt om. Vreau să-i spun lucruri care dor. Vreau să împărtășesc acest moment. Vreau să-i spun totul. Despre tatăl *meu* și cum a plecat. Lucrurile nasoale, pe care le ții ascunse. Vreau să-i spun numele meu adevărat... dar nu vreau să-l pierd.

15.

Joi, 3 septembrie 2015
Trastevere, Roma, Italia

Răsărit. Cer roz. Păsările de-abia s-au trezit. Deasupra capului meu, e un nor mare, negru de grauri care se învârt în spirală cu un murmur asurzitor. Sunt păsări peste tot, la dracu'. La mine în față și în păr. Sunt captivă într-un film de Hitchcock.

CÂR. CÂR. CÂR. CÂR. CÂR.

Sunetul seamănă cu vocea maică-mii – înfiorătoare, ca de vrăjitoare; umple aerul răcoros al dimineții. E cu mult mai groaznic decât orice alt sunet pe care l-am auzit până acum. E puternic, strident și amenințător.

– Valea. Hai. Cară-te.

Halal mod de a te trezi! *Pe bune*. Nu-i de răs. Gem și-mi iau picioarele de pe zid, legănându-le în gol. Mă ridic și mă întind. Mă dor toate oasele. A fost cel mai prost somn din viața mea. Brațul mi-a amorțit de la poziția în care am stat întinsă. Îmi furnică de parcă e străpuns de ace. Cine doarme pe *ziduri*? Ce-oi fi avut în cap? E mai rău decât atunci când mi s-a rupt filmul, în mijlocul unui sens giratoriu.

– *Ai atins un nou nivel în procesul de luare a deciziilor proaste. Felicitări, Alvie! Bravo!*

Bine, Beth are dreptate de data asta. Nu e cel mai strălucit moment al meu. Dar de ce nu m-a salvat cineva? Ca pe Prințesa Ana din *Vacanță la Roma*. Mă rog. Cine are nevoie de un erou? O să mă salvez singură. „O femeie are nevoie de un bărbat așa cum un pește are nevoie de o bicicletă”. Gloria Steinem a spus asta.

Mă uit peste zid, de cealaltă parte a lui. E o distanță de douăzeci de metri în gol. O! Ți-a de jos trebuie să fie Forul Roman. Pe pământul

acoperit cu nisip sunt presărate pietre, coloane și bucăți de marmură. Am avut un noroc chior că nu m-am rostogolit. Aș fi căzut și aș fi murit. O pată de Alvie/gem de căpșune. Știu că aseară îmi doream să mor, însă așa aș fi făcut mizerie multă.

Îi cer cuiva să îmi dea indicații ca să ajung în Trastevere. Îmi găsesc apartamentul în cele din urmă. Urc scările și mă îndrept către dormitor. Îmi pun telefonul la încărcat. Am un apel ratat de la un număr necunoscut. Niciun mesaj nou. Niciun SMS. Nu pot accesa Tinder ca să-l găsesc pe Nino. Nu pot folosi aplicația aia de localizare. Se prea poate să fi plecat din oraș. Nu se întrevede nicio rază de speranță.

– *Așa că o să te dai bătută pur și simplu?* mă întreabă Beth.

– Nu mă dau bătută. Nici vorbă. Niciodată.

Trebuie să existe o altă cale. Suntem în 2015. Îmi evaluez riscurile și pornesc telefonul soră-mii.

Ding.

Am primit un e-mail nou de la maică-mea, dar n-am chef să-l citesc.

Caut prin agenda telefonică a soră-mii. Nu știu de ce, dar sper că poate mă va ajuta cineva. Anna, Bianca, Caria, Domenico...

Domenico? De ce-mi sună cunoscut numele ăsta? Sunt convinsă că l-am mai auzit. Să fie cineva din Taormina? Domenico? Domenico? Ah, îmi amintesc acum: l-am cunoscut săptămâna trecută. Era prietenul lui Nino. Un alt asasin de-ai lui Ambrogio. Dar de ce avea Beth numărul lui Domenico? Și-o trăgea și cu el? Îiîh, sper că nu. Era al dracului de necioplit. Mai degrabă un om din epoca preistorică decât un bărbat. Parcă-l și văd în pădurea aia înfricoșătoare. El era cel cu betoniera și cu rabla aia de camionetă. A turnat ciment peste sora mea geamănă. Un tip simpatic. O bomboană de om. Probabil că nu mai e amic cu Nino, având în vedere că Nino a fugit din Taormina. Mă îndoiesc că s-au despărțit în termeni buni. Sunt destul de convinsă că e furios. Nino a lăsat haos în urma lui, un preot ucis și o vilă făcută scrum. A distrus un tablou în valoare de treizeci de milioane de dolari (dacă întreabă cineva, Nino e vinovatul, nu eu). Pun pariu că Domenico avea și el partea lui din tabloul ăla. Erau cu toții în cârdășie cu Ambrogio. Ne-au tras-o în stil mare. Pun pariu că Domenico e la fel de furios ca mine.

Apoi îmi vine o idee nebunească.

O să-l sun. Da. E o idee strălucită. Două capete sunt mai bune decât unul. E dur. E nemilos. E rău. E perfect. O să-l vânam pe Nino împreună. Vom fi prieteni la cataramă.

Accesez numărul lui Domenico și îl apelez.

– *Mda, zice Beth, sună-l pe Domenico. E un scump. Foarte de treabă. O*

să fie în al nouălea cer că primește un semn de la tine. Pun pariu că i-a fost dor de vocea ta.

Anulez apelul. Înjur în barbă. Curvă sarcastică. Dar dacă are dreptate? Dacă Domenico mă vrea și pe mine moartă? Știe c-am fost complicele lui Nino? Dacă îl sun și îi spun unde sunt, o să pună doi mafioți pe urmele mele? Lucrurile ar putea degenera și mai mult. S-ar duce totul de râpă.

Dar ce altceva să fac? Am ajuns la capătul puterilor. Am avut noroc că niciuna dintre păsările alea nu s-a găinățat pe mine, dar norocul meu se oprește aici, ca să fiu sinceră. Nu e o zi prea promițătoare. Știi ce? Îmi încerc norocul. Îl voi suna.

Țârrr, țârrr, țârrr.

– *Pronto*, răspunde Domenico.

Cine crede Domenico că sunt? Sunt Alvie sau Beth? Sunt *Nino*?

– *Pronto*, zice Domenico *din nou*.

Are o voce profundă, gravă. Răgușită, de zici că are amigdalită.

Băga-mi-aș. Nu știi ce să spun.

Închide, așa că îl sun înapoi. Îmi tremură mâinile, îmi transpiră palmele...

Țârrr, țârrr, țârrr, țârrr.

Domenico ne-a ajutat s-o îngropăm pe „Alvina”, așa că trebuie să mă prefac că sunt Beth. Polițaii sunt convinși că au găsit trupul lui Alvie, așa că are logică. Dar dacă e supărat și pe mine? Adică pe *Beth*?

– *Sì. PRONTO*, zice Domenico.

Cred că își cam pierde cumpătul.

Înghit. În sec. Bine. Hai să-ncerc...

– Sunt eu, soția lui Ambrogio...

– Elizabeth? UNDE-I NINO?

∴

Plăcile de marmură aruncă umbre lungulețe pe iarba neîngrijită.

Soarele apune pe cerul roșiatic. Mă uit cu atenție la piatra funerară.

„În acest mormânt odihnesc rămășițele pământești ale unui TÂNĂR POET ENGLEZ”, scrie pe piatră. „Aici își doarme somnul de veci cel al cărui nume a fost scris în apă. 24 februarie 1821”.

Oftez și înfig lingurița în cutia cu înghețată de fistic.

Dacă aș fi moartă, aș putea fi eu acolo. Sunt poetă engleză.

Avea doar douăzeci și cinci de ani când a murit. Cât am eu acum. Mă uit la toate reușitele de până atunci: „Odă la o urnă grecească”, „Endymion”, „When I have fears...”, „Toamna”, „Bright star...” Știu, nu-mi fac iluzii. Keats a fost un poet mai bun decât mine. Haikuurile mele au potențial, e adevărat. Sunt uimită că îmi dau totuși silința. Cea mai

măreață formă de artă de care e capabilă generația mea e să se cace, după care să facă o poză și să o pună pe Instagram. Unele haikuuri de-ale mele sunt aproape geniale; fără urmă de îndoială. Dar n-ar trebui să mă compar cu Keats. El a fost un maestru. A fost unic. *Un pic* mai bun decât mine.

Cimitirul e plin cu statui înfățișând îngeri și purtând sculpturi ale unor femei înfășurate în robe. Unele morminte sunt vechi de o sută de ani. E frumos. Și înfricoșător. Moartea chiar e *peste tot*. E dedesubt, ca să n-o poți vedea. Dacă sapi jumate de metru, dai peste sicrie, viermi și oseminte.

Am neglijat lirica în ultima vreme. Am fost atât de ocupată cu toate crimele astea. La asta mă pricep de-adevăratelea. Presupun că ar trebui să mă concentrez pe asta. O să-mi dau silința. Se poate să fi fost Keats un poet mai talentat, însă eu sunt mult mai pricepută la moarte. „Alvie Knightly: Criminală”. Uau, ce romantic sună! Asta vreau să scrie pe monumentul meu funerar. Plus niște versuri de TayTay.

Termin de mâncat înghețata și ling apoi cutia. Arunc lingurița din plastic pe mormânt. N-am flori la mine. Lingurița roz e destul de drăguță. O buchiță de neon lăsată la soare. Singura culoare printre atâtea nuanțe de verde, maro, gri și negru.

O să mă concentrez pe comitere de crime. O să-mi fac o carieră din asta. Caut „Dark Web”¹⁷ pe Google, pe telefon, dar nu e atât de ușor. Trebuie să descarc ceva denumit Tor. Durează vreo două minute. Când îl accesez, trebuie să caut. Scriu „Asasin de angajat”. Sunt sute, ba nu, *mii* de asasini cu contract, care își oferă serviciile. Nu ai nevoie decât de o pagină web și de un program, astfel încât oamenii să poată plăti. N-am nevoie de un „șef”. N-am nevoie de un *partener*. Pot să lucrez ca freelancer, pentru mine însămi. Va trebui să fiu plătită într-o monedă numită bitcoin, dar nu mă deranjează. Intru pe câteva site-uri de asasini. Unul dintre ei se oferă să-ți „lichideze” fostul, dar care mai e farmecul? Nu, o s-o fac de una singură. E cu mult mai satisfăcător. Mă concentrez să fiu precum Emmeline Pankhurst sau Mary Wollstonecraft. Sunt o femeie independentă. Ai auzit, Nino? Numai să vezi.

Suma medie încasată pentru un singur asasinat e în jur de 10.000 de dolari. Mda, nu e rău. (Aș face-o gratis. Aș face-o pentru adrenalină.) Pe un site, indivizii se laudă că fac mereu ca morțile victimelor lor să pară sinucideri. Ha ha. Nici vorbă. Eu n-aș face asta. Nu încape discuție. Simbolul meu o să fie altul. O semnătură, ca alea făcute cu spray graffiti.

---

¹⁷ Sintagma desemnează niște site-uri web care există pe o rețea încriptată și nu pot fi accesate folosind un motor de căutare obișnuit sau browsere tradiționale.

Vreau ca lumea să mă recunoască. Nu vreau să fiu *anonimă*. Ce rost mai are atunci? Nu mă vor prinde niciodată – îmi voi lua toate măsurile ca să n-o facă –, dar voi rămâne în istorie. Mi se va duce vestea. Voi apărea în documentarele despre criminali. Voi fi subiectul cărților de beletristică. Bun, ce semnătură ar fi mișto? Ceva care să mă facă să ies în evidență? Poate o față zâmbitoare desenată cu ruj pe pieptul victimelor? Sau poate o să le vopsesc unghiile în verde limetă. Nimeni nu s-ar mai gândi la așa ceva...

Mai intru pe câteva pagini (toate sunt cu „*asasini*”, nu și cu „*asasine*”). Din câte văd, pe toate apare un model cu chipul cenzurat, pozând cu un pistol. Unele dintre ele au și condiții: „*exclus copii*”, „*exclus politicieni*”. În afară de asta, totul e permis. Ah, Dumnezeuule! De-abia aștept să încep. O să fie ATÂT DE DISTRACTIV. O să-mi creez o pagină superdichisită pe Wordpress, sau ceva de genu’. Apoi o să-mi scriu CV-ul și o să-l încarc, după care voi aștepta să-mi sune telefonul.

Curriculum vitae

Nume: domnișoara Alvena Knightly

Nume: doamna Elizabeth Knightly Caruso

Nume: urmează să fie confirmat

E-mail: trimiteți-mi un tweet la @Alvinaknightly69

Sunt o ucigașă deosebit de motivată și de talentată, în căutarea unui rol care să o consacre drept asasină profesionistă (cam ca Angelina Jolie în *Domnul și doamna Smith*).

Calificări:

- Niciuna

Experiență:

- Mi-am ucis sora geamănă
  - I-am ciomăgit soțul până l-am omorât (autoapărare)
  - Am ucis cu sânge rece un preot foarte bătrân și enervant
  - Am despicat pește la un restaurant japonez ieftin, care servea sushi
  - Am împușcat doi-trei câțiva asasini ai mafiei
  - Reprezentant de vânzări anunțuri publicitare
  - Am masacrat un borfaș
  - Am făcut trei zile de practică, vara asta, cu un asasin experimentat din Cosa Nostra
- N-a fost de părere că sunt foarte talentată.

A fost de părere că sunt o ucigașă înăscută.

Hobby-uri:

- Le trimit tweeturi lui Channing, Taylor și Miley
- DI Dick (vibratorul de treizeci de centimetri)
- Cocaină, speed, iarbă, hașiș, ketamină, ecstasy, MDMA
- Martini, Pinot Grigio, *grappa*, WKD Blue, Bloody Mary, Malibu, gin (fie sec sau cu tonic. Nu-mi pasă ce fel de tonic, însă în niciun caz dietetic), votcă Absolut, Smirnoff, Grey Goose (dacă e la reducere la Tesco)
- Vizionez o gamă largă de filme porno internaționale
- Scriu haikuuri

Abilități:

- Vorbesc engleză ~~destul de bine foarte bine~~ al dracului de excepțional
- Nivel începător italiană (înjurături învățate ~~din filmele porno menționate mai sus~~ învățate din cultura și limba bogată cât timp am trăit în Sicilia)
- Știu săucid
- Cunosc 326 de poziții sexuale diferite

Recomandări:

- Giannino Maria Brusca (Nino). Adresă: habar n-am (Dacă-l găsiți, spuneți-i că vin după el.)

Ding.

E telefonul meu de ocazie. Deschid mesajul.

O, e de la Domenico.

JOS, scrie.

16.

Fluviul Tibru, Roma, Italia

O gorilă nervoasă sau un urs grizzly căruia i-a sărit țandăra? Un zombie turbat, înfometat, mâncător de oameni? Domenico arată de parcă ar fi desprins din cele mai negre coșmaruri posibile cu ucigași. I se citește *răutatea* pe chip. Nasul lui rupt arată ca un rât. Nouăzeci de kile de răutate fioroasă, postate la intrarea în apartamentul meu. Și nu e singur.

A venit cu încă doi tipi duri, cu care nu te pui. Nu mă așteptam la asta. Dintr-odată, îmi trece prin cap că s-ar putea să fi venit și Nino... fac un pas în spate.

— Elizabeth? zice Domenico. Arăți... altfel.

Mă strânge puternic în brațe de îmi frânge câteva coaste. Nu uita, Alvie, ești *Beth*. Te crede soția șefului său mort. Ar fi bine să fac mai mult pe proasta și să-mi domolesc pofta de sânge.

— Am venit de îndată ce-am aflat că *stronzo*-ul ăla-i aici, îmi zice. Ai idee de câte căcaturi a trebuit să mă ocup de când a plecat din oraș? Băieții lui Don Russo sunt pe urmele mele. Nino l-a ucis pe Franco Motisi.

— O, nu, e îngrozitor, îi răspund. O zi nasoală la birou.

Domenico clatină din capul lui de mistreț.

— Ei sunt Riccardo și Giuseppe.

Face un gest cu mâna către ei.

Zici că sunt Rosencrantz și Guildenstern, atât doar că ăia sunt morți.

Riccardo e înalt și foarte zvelt, are părul ras și se uită ciudat, sașiu. Giuseppe e scund și foarte gras. Fie e în luna a noua de sarcină și urmează să nască gemeni, fie are burta umflată de bere; pe cât e de înalt, pe atât e de lat. Pe tâmpla stângă, are o cicatrice în formă de glonț (cineva a ratat ținta la mustață, evident). Miroase a păstramă de vită. Îi lipsesc vreo doi dinți. Mă holbez la ei, după care observ sacoșele. Nu s-au sfiit să vină cu bagaje după ei. Trei valize burdușite. O cutie pentru vioară. Una pentru pălării. Ce-i cu toate astea? Vreun circ ambulant? Au de gând să rămână peste noapte?

Îi las să intre și își pun cutiile chiar în holul de la intrare.

Apoi Domenico mă prinde de braț.

— Hei, ce faci?

— Ai dispărut. Tu și *stronzo*-ul ăla. Iar Ambrogio e mort. Vreau să știu ce dracu' se petrece. Vino cu mine, îmi zice.

— Unde mergem?

— La plimbare.

— Hei. Ia-ți mâna de pe mine. Dă-mi drumul.

Îmi dă un brânci în stradă și trântește ușa în urma lui. Riccardo mă prinde de celălalt braț; mă bagă în sperieți. Mă smucesc și încerc să scap din strânsoare, dar n-are niciun rost. Ei sunt *trei*, iar eu, *singură*. N-am la îndemână cuțitul pentru carne, e în geanta Prada. Futu-i, ce idee proastă am avut. Ar fi trebuit să ascult de Beth. Riccardo și Domenico îmi țin strâns brațele la spate și mă forțează să traversez strada și să cobor niște scări, până la fluviu. Mergem pe malul Tibrului până ajungem la un pod vechi.

– Acum îmi dați drumul?

Nu-mi răspunde nimeni.

Stăm sub pod. E întuneric și mizerabil. Apa e neagră și, din câte-mi dau seama, adâncă. Simt un miros de umezeală. Ceva putred. Cred că de la cadavre și pești morți. Îmi vine să vărs, dar mă abțin. Mă va arunca în apă. Asta este. Sfârșit.

Domenico se caută pe sub haină și văd un pistol imens. Mâna îi alunecă pe lângă el, mai departe. Eu nu-mi dezlipesc ochii de la pistol. Patul acestuia avea gravate pe el inițialele „D.O.M.”, din aur. Sunt ale lui. Frate, ce armă fioroasă! Exact ce-mi trebuie. Aș vrea s-o fur pe asta, însă nu prea cred că am șanse. Domenico scoate o tabacheră din alamă. Cum vine asta? *Ultimul trabuc*? La dracu'. Iau unul. Îi mângâi carapacea fină, dură din tutun. Îi inspir aroma argiloasă: miroase a pământ îmbibat cu apă de ploaie. De-abia aștept să-l aprind. Domenico scapără un băț de chibrit lung. Mă aplec și aprind trabucul. Plimb fumul prin gură. Aș putea foarte bine să mă bucur de el.

– Deci, l-ai văzut? mă întrebă Domenico.

Mă întrebă de Nino. Asta-i bine. Înseamnă că el nu e *aici*.

– Da.

Încuviințez.

– L-am văzut.

– *Tu* de ce-l urmărești? mă chestionează.

– Banii... a furat banii, îi răspund. Pentru tabloul de Caravaggio.

Domenico clatină din cap.

– Nenorocitul ăla de tablou. Și nemernicul ăla. L-ai lăsat să scape?

– Era în Piața Spaniei ieri. L-am pierdut urma la metrou.

– *Minchia*, răcnește Domenico.

Nu mă slăbește din priviri.

Sper că vrea doar să *pălăvrăgim*. Pot să fac asta. Nimeni nu va fi rănit. Însă e un loc ciudat să ne punem reciproc la curent cu ultimele noutăți. Și n-am nicio cale de scăpare. Ceilalți doi tipi stau și cască gura la noi fără să sufle o vorbă. N-aș prea zice că se petrece cine știe ce în tărtăcuțele lor. Dar s-ar putea să mă înșel. N-ar trebui să judec. Ar putea fi niște experți în fizică cuantică, care lucrează cu jumătate de normă pentru mafie.

Domenico se uită la Giuseppe și îi face apoi semn cu capul către geanta mea. Giuseppe înșfacă geanta Prada și o golește pe jos.

– Ai grijă cu ea. E nouă, îi atrag atenția.

Geanta cade în noroi. Pielea e acoperită cu rahat și mizerie. Toate obiectele se varsă din ea și se rostogolesc aiurea. Riccardo pune ochii pe

ceasul meu cu cuc. (Nu știe că în interiorul lui sunt bani.) Giuseppe se apleacă și ridică cuțitul meu. I-l dă lui Domenico.

— Ce-i asta? întrebă Domenico.

Întoarce cuțitul pe-o parte și pe alta, uitându-se cu atenție la lama zimțată. Își plimbă degetul mare de-a lungul tăișului, apoi îl aruncă în râu. Face pleosc și dispare. S-a mai dus o armă...

Domenico vede telefonul lui Nino. Se apleacă și îl ridică.

Îl recunoaște.

— Pot... pot să explic.

Îi șterge carcasa de praf.

— Îl urmăream cu ajutorul unei aplicații.

Fac o pauză să-i dau ocazia să înțeleagă ce idee genială am avut.

— Dar și-a trimis apoi telefonul în România cu o târfă de două parale. Am reușit să recuperez telefonul... însă Nino nu era acolo.

Mafioții se uită unul la altul și izbucnesc apoi într-un hohot isteric de râs.

— Și-a trimis telefonul...? zice Domenico. Și-a trimis telefonul în *România*?

— Nu e amuzant, la dracu'.

Riccardo și Giuseppe se țin amândoi de burtă și leșină de râs.

— Tăceți dracului din gură. Nu e deloc amuzant.

Trag cu nesaț din trabuc. Tușesc. Tușesc. (O, acum mi-am amintit. Ca Bill Clinton când a fumat iarbă, nu trebuie să trag în piept.)

Cele două matahale își șterg ochii de lacrimi și încearcă să se oprească din râs.

— Pentru mine nu e deloc amuzant. L-am pierdut, le zic.

Mă bucur că se distrează.

— Nu te cred, îmi zice Domenico.

— Ei bine, e adevărat, îi răspund. Pot să-mi iau geanta înapoi?

Nu-mi răspunde nimeni. Îmi bag la loc în ea toate chestiile murdare. Câh, geanta mea e mizerabilă. Deja e ridicol. Acum mi-a mai rămas una singură. Of, de ce le-am cumpărat pe toate crem?

Domenico își îndreaptă din nou atenția către telefonul mobil al lui Nino. Apasă pe ecran.

— N-o să poți vedea nimic. L-a blocat cu un cod PIN.

Domenico introduce un cod din patru cifre.

— Cum ai reușit?

— Am lucrat împreună douăzeci de ani. Nu crezi că-i știu ziua de naștere? mă întrebă.

— O, când e? Așa, de curiozitate.

– Pe cinci septembrie.

– Mișto.

O, cade sâmbătă, nu-i așa? (Nu că mi-ar păsa. Nu-i cumpăr cadou.)

Domenico se uită în telefonul lui Nino.

– Și-a șters istoricul apelurilor și toate mesajele... dar nu și lista cu contacte, zice el. Si. Si. Cunosc persoana asta. E aici, în Roma.

Întoarce telefonul către mine ca să-mi arate detaliile de contact ale cuiva.

– Dynamite, îmi zice.

– Ce nume tare!

Aș fi vrut să mă fi gândit prima la el. Cred c-o să-l fur.

– Sunt oamenii noștri de legătură din Trastevere.

– Așadar... zic eu. Nino ar putea fi cu ei?

Domenico se uită la cei doi zdrahoni și le face un semn din cap. Mă prind *din nou* de brațe.

– Hei, nu în fluviu, le zic.

Mă cară de acolo de sub pod către un gard ruginit.

– Ce se-ntâ...? Unde mă duceți?

Scap trabucul pe jos.

Domenico vine imediat în urma noastră. Îmi șuieră ceva la ureche.

– Dacă descopăr că lucrezi cu el, s-a zis cu tine. Ai priceput?

Mafioții mă prind de ceafă și îmi înfig capul între barele din fier.

– Au. Ce? De ce? Futu-i. Nu. Nu. Nu. Nu lucrez cu el. Jur. Dați-mi drumul. SCOATEȚI-MĂ DE AICI.

Strâng în palme barele. Fața mea e îndesată fix în gaură. Încerc să-mi scot capul de-acolo, dar nu pot de urechi, așa că sunt complet blocată. Am capul prins între bare.

CĂCAT FUTU-I CĂCAT FUTU-I CĂCAT.

Aud pașii mafioților cum se îndepărtează încetul cu încetul.

– Întoarceți-vă. Întoarceți-vă. Vă pot ajuta, îi strig, îi aud cum râd.

Merită să încerc.

– Nino mă place. S-a îndrăgostit...

Liniște. Nimic. Au plecat.

17.

Încerc din nou să-mi eliberez capul, însă aud cum îmi *pocnesc* cartilajele din urechi.

– AU.

Ce dracu' ? Nu e deloc corect. O să mi se facă și mie urechile conopidă, ca la un jucător cotonogit de rugby. Nu-mi vine să cred. Nu mă pot mișca. Ce mă fac? Respiră, Alvina, respiră, respiră. Dacă ți-a *intrat* capul în gaura asta înseamnă că o să poată și să *iasă*. E fizică elementară. O lege universală. Haide, Alvie. EȘTI STĂPÂNĂ PE SITUAȚIE, FATO. Trag din nou: DOARE. Asta nu va funcționa niciodată. Îmi sprijin bărbia pe zidul de jos și mă smiorcăi un pic.

Beth râde ca o isterică la mine în cap. Se distrează de nu mai poate.

Încerc să-mi scot capul smucindu-l, dar cumva am impresia că se lățește. A rămas îndesat bine de tot. Încep să mă panichez. Dacă mă prinde Nino aici? Sunt o țintă ușoară. Numai bună de luat în vizor. Trebuie să scap. N-am timp de pierdut. Am nevoie de un soi de lubrifiant. Ce bine-ar fi dacă aș avea niște K-Y Jelly... și-mi amintesc. La mine în geantă. Am sticluța de Durex Play aia pentru situații de urgență, pe care am cumpărat-o de la farmacie. Numai de-aș putea să ajung la... îi prind mânerile cu degetele de la picioare și o ridic cu cel drept. O ridic la nivelul mâinii. Caut înăuntru și dau peste sticluță. Da. Da. Trebuie să funcționeze. E una dintre ideile mele strălucite. Storc multă soluție în palme și mă frec apoi peste tot pe urechi. E umedă și alunecoasă. E *perfectă*. Inspir adânc – *unu, doi, trei* – și îmi trag capul înapoi printre bare.

Da. Sunt liberă. În sfârșit.

Cad epuizată pe jos și îmi trag sufletul. Apoi se întâmplă ceva ciudat. O senzație fierbinte. Futu-i, mi-au luat foc urechile. De ce dracu' mă ard urechile?

Frige. Frige. Frige. Frige. Ce se petrece? Mi le acopăr cu palmele. Am nevoie de niște gheață. Am nevoie de apă. Dau fuga la fluviu, mă las în genunchi și îmi stropesc cu apă urechile care îmi frig. Zăresc pe jos tubul cu lubrifiant: e Durex Play Warming. Ah. Da. Am uitat. Nu e *fierbinte*, ci îți dă doar o senzație *de căldură*. Voi fi bine.

Mă întind pe jos și mă frec la ochi. Dar eu nu sunt *Beth*; nu voi *plânge*. Chiar dacă sunt flească de apă împutită... sunt totuși liberă și sunt Alvina Knightly. Îmi revin cât ai zice pește, la dracu'. N-am nevoie de ajutorul nimănui, cu atât mai mult al indivizilor ăloră preistorici. O să-l găsesc pe Dynamite de una singură. Dar înainte de asta, am nevoie de o mașină.

Urc scările înapoi către stradă și studiez drumul. Un taximetru? Un autobuz? Un elicopter? Nimic. Am nevoie de propria mașină. Dar nu de la o firmă de închirieri. Nu le dau celor de la Enterprise datele personale. Oricum n-am permis de conducere. Nu mi-ar închiria mașină nici în ruptul

capului. Trebuie să-mi pierd urma înainte ca tipii ăia să se întoarcă. Nu cred că urechile mele ar mai putea îndura încă o dată așa ceva.

Cotesc pe o stradă liniștită. Un tip obez stă lângă mașina lui. Portiera Fiatului său Cinquecento stă deschisă. E vopsită într-un albastru-deschis drăguț. E cea mai micuță mașină pe care am văzut-o vreodată. Arată ca o găleată veche de vopsea. Probabil că e din anii cincizeci sau șaiszeci, cu capotă curbată, bară de protecție argintie și faruri bulbucate, ca de insectă. Aud cum îi toarce motorul. O vreau. E a *mea*. Omul se apleacă să-și ia un ziar de la aparatul de pe stradă. Apoi se întoarce la mașină.

— Iau eu asta, îi zic, fugind înspre el.

Îl smulg ziarul din mâini. Apoi îl împing din calea mea și mă urc rapid în mașină. Arunc ziarul pe bancheta din spate. Mă asigur că ușile sunt încuiate.

— Nu. *Aspetta. Aspetta*, zice.

Îi văd fața la baza geamului. Apucă mânerul și trage de portieră.

— Îmi pare rău, am nevoie de ea. Mi *dispiace*.

Dumnezeule, e cât o cutie de sardine. E chiar mai mică decât pare. Ating plafonul cu capul. A fost făcută pentru un copil? Pentru un elf? Cum dracu' a încăput *ăsta* aici? Burta lui e în dreptul ochilor mei. Văd cum îi atârnă un colac generos de grăsime peste cureaua de la pantaloni. Aerul din habitacul mașinii e stătut și miroase a mucegai. Duhoarea celor câteva decenii de șofat îmi umple nările și îmi provoacă greață. Scaunul e numai cocoloașe și defect pe deasupra. Șezutul e tare. Un arc îmi intră în fund. Omul și-a lipit acum fața roșie de geamul din dreapta. Încerc să plec de pe loc, însă omor motorul.

El bate tare în plafon.

— *Esci dalla mia macchina*.

— Dispari. Ia-ți alta.

Răsucesc cheia în contact. Motorul se îneacă și trepidează, dar nu pornește. Cred că-ți bați joc de mine. Ce glumă proastă! De ce dintre toate milioanele de mașini...? E cea mai rea mașină din lume cu care să fugi. Mai fac o încercare, călcând pedala de accelerație până la podea. Fiatul geme, se îneacă, dar nu pornește. Frate, e antică. Defectă. O să mai încerc o singură dată. Calc pedala de accelerație până la fund. Răsucesc cheia în contact. Pornește în cele din urmă. *În sfârșit*, la dracu'. Virez, cobor de pe trotuar și accelerez. Omul se ține în continuare de portieră. Îl târăsc după mine pe carosabil cum trăgea doamna aia dachshundul după ea. O, Doamne, dă-i drumul odată.

— Ți-o înapoiez după ce termin, îi promit.

Bag maneta de viteze într-a doua. Motorul huruie furios, dar mașina nu

pare să meargă mai repede. E ca și cum aș încerca să merg pe un șoricel cu arc. Conduc cu douăzeci și trei de kilometri pe oră. Pe jos m-aș fi mișcat mai rapid. Inima îmi bate mai repede decât se mișcă mașina asta. În cele din urmă, omul zbiară „AAAH” și dă drumul portierei. Aleargă împleticindu-se după mine o vreme, scuturând brațele și strigând „TORNA INDIETRO”. Mă uit în oglinda retrovizoare și văd cum silueta lui se face din ce în ce mai mică, până dispare. Gâfâie, și pufăie, și scutură pumnul. E uimitor până și faptul că a încercat să fugă; nu pare deloc în formă.

Încotro mă duc? Poate înapoi la clubul ăla? Rain a zis că oameni din mafie își fac veacul pe-acolo. Mă întorc și mă interesez. Cu siguranță, îl cunoaște cineva pe Dynamite acolo, nu?

Iau ziarul de pe bancheta din spate în timp ce mă târâi pe o stradă secundară prăfuită și încep să-l frunzăresc. Verific știrile să văd dacă au apărut noutăți cu privire la cazul soră-mii. Mă uit după „Alvina Knightly” sau „Elizabeth Caruso”. Citesc titlurile, dar nu găsesc nimic. Studiez pozele, însă nu sunt cu mine. Azvârl ziarul înapoi în spate. Îmi ridic privirea către drum.

Oh, ia te uită, ce-i aia?

Un gladiator pe un Segway. Merge pe drum cu vreo cinci kilometri pe oră. Băga-mi-aș. Tipul ăsta e sexy. E cumva Russell Crowe? Nu, nu e el. Piept dezgolit, pectorali bine definiți, bronz ciocolatiu de la soarele estival. Poartă pe cap un coif argintiu cu o pană roșie aprins. Scutul și sabia îi strălucesc în soare. Are abdomenul extrem de bine lucrat. Fustă din piele. O pelerină moale, mișto. Baretele sandalelor de modă veche îi cuprind pulpele picioarelor, bronzate și musculoase. Dumnezeule, ador bărbații italieni, în special romanii din antichitate. Mă uit la fundul lui. Știu, știu. Am jurat să nu mai am de-a face cu bărbați. Dar aș face o excepție în cazul lui. Vreau să-l iau cu mine acasă și să-l țin pe post de sclav sexual. L-aș lega de pat și... nu, nu, nu. Nu pot să fac asta. Uită-te la el cât e; m-ar costa o avere să-l hrănesc. Gladiatorul cotește pe o altă stradă. Întorc capul și mă uit la fundul perfect cum se îndepărtează. Fusta scurtă de-abia îi acoperă organele genitale; îi flutură în vânt. Aș putea măcar să mă duc după el?

Nu. *Dynamite*.

Ridic privirea și zăresc o călugăriță. De unde dracu' a mai răsărit și asta? Dumnezeule, zici că e Piccadilly Circus aici. Încearcă să traverseze. Claxonez, însă tot în calea mea e. E în mijlocul străzii, mergând încet și pășind ezitant. E gârbovită. Se sprijină într-un baston. Seamănă un pic cu Maica Teresa, însă e îmbrăcată complet în negru, la fel ca Darth Vader, Marilyn Manson sau Simon Cowell. E mișto. Îmi place cum arată. Deschid

geamul și strig:

– Mișcă. Dă-te din calea mea. Nu încetinesc. Nu acum. Nu pot. Mi-a luat atât de mult să accelerez. Am patruzeci de kilometri la oră; încă puțin și... pot s-o bag într-a treia. Mișcă, n-auzi.

Claxonez și încerc să o feresc.

POC. TROSC.

– Băga-mi-aș.

18.

Nu e vina mea. A apărut de nicăieri. Parcă își dorea să moară.

Ridic privirea și mă uit în oglinda retrovizoare. O văd zăcând pe jos. E împrăștiată în mijlocul drumului ca o pasăre lovită. Băga-mi-aș. Băga-mi-aș. Nu ăsta era planul. Nu pot să o las acolo, totuși. Dacă e rănită? *Cu siguranță* e rănită. O, futu-i, dac-am omorât-o? Știu că vreau să devin o asasină. Dar nu așa. Nu acum.

Ar trebui să plec, însă e posibil să mă fi văzut. Dacă are memorie vizuală și își amintește chipul meu sau plăcuța de înmatriculare? Oh, frate, asta-mi mai lipsea. Cel puțin, nu e mașina mea.

Mă uit cu atenție pe stradă. Nu mai e nimeni aici. Frânez brusc.

Las Fiatul cu motorul pornit, huruind. Deschid portiera, dau năvală afară și alerg înspre călugăriță. Mă uit la ea și văd că pieptul i se ridică și îi coboară. Bun. Trăiește. Mă aplec și îi cercetez chipul. E bătrână; în jur optzeci și cinci de ani? Pielea de pe obraji îi e ridată și flască. Fină ca mătasea Crêpe de Chine. Miroase a haine curate. Însă acum vălul îi e șifonat și murdar de la căzătură. Sângerează în laterala capului și un firicel i se prelinge în jos, pe gât. Băga-mi-aș n-am vrut s-o lovesc. Ce mă fac? Deschide ochii și se uită la mine. Sunt albastru-deschis, la fel că ai lui Rain. Îi cuprind bărbia în palmă. Genele îi flutură și mă privește intens. Trăim pentru o clipă un soi de moment intim...

– O, frate, îmi pare rău, îi zic.

Geme – un geamăt aproape imperceptibil – și spune ceva în italiană, cu voce stinsă. Mă uit din nou către ambele capete ale străzii. Nu e nimeni, însă cât o să mai fie așa? Va trebui să mă grăbesc. Nu vreau să mă vadă cineva. E doar o chestiune de timp până când maniacii ăia vor fi din nou pe urmele mele. Sau Nino. Sau nenorocita de poliție.

Mă uit la trupul ei întins cu fața în jos. Veșmântul ei lung, negru are pe el urme de cauciucuri. Acum văd că are ochii închiși. Pare cam *turtită*. Îi

iau în mână încheietura ca să îi verific pulsul; brațul ei e fragil și ușor. Pare atât de împăcată, zăcând acolo...

Deodată, inspiră. Tot trupul îi e cuprins de spasme și se ridică în capul oaselor.

— AAAH, zbier. CE DRACU' SE PETRECE?

Sar ca arsă, mă împiedic de ea și mă prăvălesc pe caldarâm.

Bun, deci sigur nu e moartă.

— Haide, ridică-te, îi zic călugăriței. Nu poți rămâne aici. Hai cu mine.

Întinde mâinile înspre gâtul meu de parcă ar fi vreun zombie catolic malefic. Cu degetele reci mă strânge de gât.

— *Demone*, zice ea. *Demone*.

Are strânsoarea slabă și mă eliberez ușor.

— UF. Dă-mi drumul. Dă-te de pe mine.

Îmi petrec mâinile pe după brațele ei și încerc s-o ridic.

— Haide, ridică-te. Urcă în mașină.

O târăsc până la Fiat, gâfâind, răsuflând din greu, transpirând și înjurând. Pe asfalt se vede o dâră de sânge. Arată ca vopseaua proaspătă. Nu pot să fac nimic în privința asta. Poate va ploua și se va șterge dâra? Va fi bine. Voi fi în regulă. Fuga-fuguța. Haide, la treabă, Alvie. N-ai timp de pierdut aiurea. În orice clipă poate apărea cineva. Deschid portiera și o împing înăuntru.

— *Ospedale*, zice.

— *Ospedale? Ce-i asta? Spital?*

Trântesc portiera din dreapta.

Am nevoie de-o țigară, la dracu'. Sau de o tărie, ca să mă liniștesc. Înghit ultimul calmant pe care l-am primit după ce mi-am făcut operație la nas. Mă trântesc în Cinquecento și-mi aprind un Marlboro Light. Inspir adânc. În regulă. E mai bine. Țigara îmi atârnă în colțul gurii cât timp bag într-a-ntâia. Motorul geme precum călugărița care stă acum pleoștită pe scaunul pasagerului. Fiatul antic se zgâlțâie și se smucește, iar eu mă izbesc cu capul de plafon. Roțile patinează și scârțâie. Buf. Buf. Buf. Buf. Pe piatra cubică. Îmi doresc ca sutienul ăsta să-mi fi oferit mai mult sprijin. Nu e conceput pentru un asemenea teren accidentat.

Prind douăzeci de kilometri la oră în douăzeci de secunde. E ridicol. Dacă aș fi avut o mașină *ca lumea*, n-ar fi trebuit să mă confrunt cu așa ceva. Un Maserati sau un Ferrari. Fără prostii dintr-astea. Încerc să bag într-a treia. Pinioanele cârâie. Apăs pedala de ambreiaj până la fund și împing schimbătorul de viteze într-a treia. De ce n-am furat una cu cutie automată? O, frate, e greu de tot.

Țin volanul strâns în mâini și simt cum îmi picură broboane de sudoare

pe sprâncene. Asud abundent.

Călugărița geme. Are sânge pe veșmânt și în păr. Sângerează peste tot pe scaunul pasagerului. Arată ca un abator. Nu mai am cum să înapoiez mașina acum. Asta e, amice.

Gonesc pe stradă cu treizeci și cinci de kilometri pe oră. Mă uit în jur după martori... dar gladiatorul a plecat. Atunci, o văd ieșind pe o poartă. Oh, Dumnezeu! Oare visez? O *altă* călugăriță e acolo, chiar la colțul ăla, la dracu'. Incredibil. *Plouă* cu călugărițe. Mai sunt multe? Pe un semn de pe ziduri scrie *Convento*. Ah. O mănăstire. Mă gândesc că are sens.

– „Du-te la mănăstire... du-te la mănăstire”¹⁸, zic.

Sper că n-a văzut nimic. Sunt sigură că n-a fost acolo mai devreme. Va trebui s-o las acum. N-o pot răpi și pe ea.

::

– *Ospedale*, îmi zice din nou.

– Nu te pot duce la spital. Îmi vor vedea fața. Îmi vor vedea mașina. Vor ști că eu ți-am făcut asta.

Băga-mi-aș. Ce mă fac?

Geme.

– Lasă-mă să mă gândesc.

– *Bravo, Alvie*, îmi zice soră-mea geamănă. *Mai întâi un preot, acum o călugăriță. Ai atins un nou nivel al josniciei.*

La dracu', are dreptate. Nu vreau s-o omor. Nu vreau să moară. A fost doar un accident. Locul nepotrivit. Femeia nepotrivită. Momentul nepotrivit.

– Bine. Bine. *Ospedale*, îi zic.

Călugărița nu-mi răspunde.

Mă enervează la culme. Îmi pierd vremea cu ea. Eu sunt într-o misiune. *Chiar* că a-ntrecut orice limită.

Zăresc un semn pe marginea drumului pe care scrie *Ospedale San Giovanni*.

– Vezi semnul ăla? Ce noroc! E ziua ta norocoasă.

Mă ignoră, din nou.

O s-o... o s-o las acolo. Și apoi o să-mi iau tălpășița. Cât de repede o să pot în rabla asta. O iau la dreapta și urmez indicatoarele. Trag la bordură. Dacă o rostogolesc afară din mașină și o las undeva în apropierea intrării principale, cineva o s-o găsească numaidecât. Se va pune pe picioare cât ai clipi.

Caut în geantă după pălăria lui Nino. Îmi trag pălăria fedora peste față. Nu e cea mai bună soluție, dar e mai bine decât nimic. Bun, hai s-o facem.

¹⁸ *Hamlet*, actul III, scena 1.

Mă uit la călugăriță. E foarte palidă. Capul îi atârnă pe scaun și are gura deschisă.

Oh.

Ochii i s-au rostogolit în orbite.

Mă uit la pieptul ei.

Nu se mișcă.

Oh, Dumnezeule!

Nu acum.

Nu *asta*.

Îi trag o palmă. Zdravănă.

— Haide. Trezește-te.

Încerc să aud dacă respiră.

Futu-i.

De ce mi se întâmplă *mie*?

Acum *chiar* c-a murit.

Simt un gol în stomac. Mi s-a pus un nod în gât. Ce-am făcut? Cum de s-a întâmplat așa ceva?

Taci din gură, Alvie. Descurcă-te. Nu vrei să fii o mafioată? *Asasină*, la dracu'?

Mi-e greață. Nu cred că pot s-o fac. Beth avea dreptate, sunt jalnică. Va trebui să mă duc la psiholog pentru treaba asta. Va trebui s-o sun pe Lorraine, psihologa de la școală.

Se va întoarce să mă tortureze. Fiecare călugăriță va avea chipul ei. O voi vedea în vise.

Calc accelerația la podea, roțile scârțâie și intru cu Fiatul pe artera aglomerată. Capul călugăriței se clatină întruna lângă mine, precum capetele câinilor de jucărie care se bălângăne. Ce-o să fac cu ea acum? Tot rahatul ăsta mă ține pe loc. Mă îndurerează. Mă stânjenește. Nu mai am timp. Trebuie să găsesc Radio Londra. Trebuie să ajung la Dynamite înaintea lui Domenico. Dar acum trebuie să scap de cadavrul ăsta. Totul a mers prost.

Conduc până las orașul departe în urma mea. Soarele apune la orizont. Cerul are o culoare sângerie. Valul de adrenalină dispare. Conduc fără oprire. Nu trebuie să mă ia somnul, chiar dacă sunt obosită, atât de obosită de toate căcaturile astea. Mă holbez la drum și clipesc des. Îmi înăbuș un căscat somnoros. Răsare luna. Și stelele. Pleoapele îmi sunt grele și slabe. Mă gândesc să le proptesc cu scobitori, cu chibrituri sau cu ace de cusut, cu orice, ca să nu se închidă. Dar n-am niciun obiect de genul ăsta și se închid singure. Drumul e lung, drept, nesfârșit. Pot vedea înaintea mea apa de smoală a mării. Nu mă opresc până nu ajung la mal.

Poate că din apă va ieși Nino, ca unul dintre tipii ăia din *Ex on the Beach*. Vom trage o ceartă pasională, strigând unul la celălalt, după care ne vom împăca. Toată răfuiala asta se va sfârși. O să-mi dea banii înapoi. „Alvie”, o să-mi spună (îmi va ști numele), „mi-a fost dor de tine. Îmi pare atât de rău...” Vom face dragoste atunci și acolo, pe nisip. Pe un prosop, ca să nu ne usture. Ochii mi se închid din nou, și îmi cade capul pe volan.

Ding.

Un mesaj nou. Îmi verific telefonul. E Nino. Ce mai vrea acum?

– VREI SĂ FACEM SEX LA TELEFON?

Aș cam vrea.

– NU, NU VORBESC CU TINE.

Apăs pe „trimite”.

Hm. Ce ciudat! Parc-ar fi știut că mă gândeam la el. Visând la o partidă de sex ca de împăcare. Posibil să avem o legătură la nivel cerebral? Sau poate l-or fi ars și pe el urechile?

Casc. Trebuie să opresc mașina. Mă frec la ochi și caut din priviri un loc unde să o parchez. Drumul e străjuit de pini impunători. Am pătruns în adâncul pădurii. Minunat. M-am rătăcit. Cum dracu' am ajuns aici? Pare bântuită. O tăcere de mormânt. De fapt, e perfectă pentru mine. Pare un loc potrivit să ascund un cadavru.

Trag ușor de volan și intru cu mașina în trunchiul unui copac. Mașina face BUF – iar parbrizul se crapă. Apoi adorm.

ZIUA A CINCEA: TÂRFA

ACUM ȘAPTESPREZECE ANI

Vineri, 19 iunie 1998

Școala primară St. Basil

Lower Staughter, Gloucestershire

— Alvina, răspunde te rog la întrebare.

Mă foiesc pe scaunul plin cu cocoloașe. Materialul șezutului e zgrunțuros și mă zgârie pe coapse, pe sub fustă. „Psihologa” mă studiază de după mapa din plastic. N-o plac și nici ea nu mă place. Pretinde să-i spun „Lorraine”. Geamul e deschis, dar tot e cald. Cu cât urci mai mult în clădirea asta, cu atât se face mai cald. Asta știu de la „fizică”. Acum e vară și ăsta e un „val de căldură”. Dar noi suntem la parter. Pe terenul de joacă văd niște copii care se zbenguie. Aș vrea să fiu și eu acolo. Să dau cu mingea de fotbal în profesori. Mă uit la pantofii mei, la pielea neagră, scâlciată, și la marginile pline cu noroi de pe câmp. Una din tălpi mai are și acum un fir de iarbă prins în pământul de pe ea. Îmi legăn picioarele. Am o julitură pe un genunchi, începe să se ia coaja, și marginile sunt rozalii. N-am vrut să-mi pun niciun plasure tâmpit. Nu sunt o *papă-lapte*, ca Beth.

— Nu vreau să vorbesc cu tine, îi zic, șuierând de parcă aș scuipa pene. Vreau să mă duc acasă.

— Abia ai ajuns aici, îmi replică psihologa. Hai să încercăm cu o altă întrebare. Își bagă între dinți capătul stiloului ros. Știi de ce te afli aici?

O străpung cu privirea. La asta mă pricep cel mai *bine*. O privire care îți dă fiori. Îmi îngustez ochii. Mă uit fioros la ea prin breton.

— Mașina, mă răstesc. Asta trebuie să fie. Adulții o iau mereu razna când e vorba de incendii. N-am fost eu. N-am făcut-o eu. Nu i-am dat eu foc.

Știu că nu e *adevărat*, dar merită să-mi încerc norocul. E în regulă să minți uneori. Adică în fiecare zi. „Minciuni nevinovate”, așa li se spune. Sunt mișto. Te scot din necazuri.

— Alvina, directorul a zis că te-a văzut când ai făcut-o.

— N-am fost eu, Beth a fost.

Ridică o sprânceană. N-am s-o conving cu asta. Beth e preferata

profesorilor, o lingușitoare. Micuța Domnișoară Perfectiune.

– Bine. Fie. Și ce dac-am făcut-o? Asta a fost, oricum, săptămâna trecută.

Aproape am și uitat.

Nu văd ce e așa mare scofală. Era o rablă veche și ruginită, de pe care se lua vopseaua și care avea o formă urâtă. Arăta de parcă o construiseră un copil de patru ani. Nu-i va simți nimeni lipsa. Acum poate să-și cumpere una nouă, drăguță.

Psihologa oftează. Miroase a supă, chestia aia vâscoasă, pe care o servesc la cantină. N-am încredere în aia, n-am încredere în ea și nu mănânc nimic verde.

– Hai s-o luăm de la început, îmi propune.

Scot un mârâit ca de pisică nervoasă. O să stăm aici toată ziua. O să pierd *Round the Twist* la televizor. Trebuie să-mi plănuiesc evadarea. Vreau să mă ridic și să fug, să ies din școală și să nu mă mai întorc vreodată. Aș putea oare să mă duc pe terenul de joacă din parc și să trăiesc acolo?

– Directorul mi-a spus ce i-ai cerut...

– Nu i-am cerut *nimic*.

– A zis că i-ai cerut să se căsătorească cu mama ta. De-aia i-ai incendiat mașina?

Aud un vâjâit ascuțit: din ce în ce în ce MAI TARE. Parcă ar decola un avion la mine-n cap. Strâng ochii și-mi acopăr urechile. Dar zgomotul nu dispare...

– Alvina?

Încă pot să-i aud vocea. Parcă e mai îndepărtată. Mai stinsă. Sună de parcă ar striga sub apă. Îmi place să-mi țin respirația uneori și să stau cât pot de mult pe fundul piscinei. Apa e rece și te simți atât de singură. Parcă ești în spațiu. Deschid ochii și scutur capul. Încă aud sunetul bâzâindu-mi în urechi.

– Erai supărată pe director fiindcă n-a vrut să se căsătorească cu mama ta?

– Nici mama n-a vrut să se mărite cu el.

Uf. E așa un demon de director, fix ca în emisiunea aia de pe CBBC. L-am crezut de treabă, dar nu e. M-am înșelat. E ca toți ceilalți. Ca îngrijitorul. Ca grădinarul. Ca tatăl vitreg al lui Jenny Anthony...

– E totul bine acasă? Ți-e dor de tatăl tău?

Trag cu unghia pojghițele uscate care s-au format la marginea noii coji de la genunchi. Smulg o bucată și simt înțepătura. Apare o picătură lucioasă de sânge.

– Hai să ne întoarcem la ziua de educație fizică, îmi zice.

– Nu vreau să vorbesc despre *aia*.

Sar în picioare. Strâng pumnii. Aud cum îmi duduie inima în urechi. Mi-e prea cald în puloverul din lână. Îl prind în jurul taliei. Leg mânecile într-un nod strâns.

– Stai jos, te rog. Ia un biscuit, îmi zice.

Deschide capacul unei cutii metalice de pe măsuța de cafea. Îmi oferă un biscuit digestiv. În sfârșit. Sunt lihnită. Chiar mă întrebam ce e înăuntru. Mă gândeam că *s-ar putea* să fie biscuiți. Iau trei și mă așez la loc. Ea pune capacul la loc, ca să nu mai pot lua alții. Își împinge ochelarii la loc pe nas și mai face o încercare.

– Poți să-mi spui ce s-a întâmplat la cursa părinților?

Regula era un copil, un adult, iar mama și Beth au alergat împreună. Mă uit la ceasul agățat de peretele cu ușa. Minutarul se târâie de zici că e îmbibat în lipici.

– Bine, haide să vorbim despre altceva... Răsfoiește hârtiile din mapă. Am primit o plângere. De la Mandy Simms. Mi-a zis că i-ai atacat tatăl. Îți amintești să-i fi spart nasul tatălui ei?

– ERA ÎMBRĂCAT CA UN CLOVN.

(Și nici el n-a vrut să se căsătorească cu mama mea.)

Notează ceva.

– Pot să plec? M-am plictisit, îi spun.

Limbile ceasului tot nu s-au clintit.

– Ce s-a întâmplat azi la ora de lucru manual?

Mă holbez la un afiș de pe perete. E o reclamă pentru ceva ce se numește „Linia copilului”. Fata din poză pare tristă. Dar nu are cum să fie mai tristă decât mine. E indicat un număr la care trebuie să suni: 0800 ceva. Ce s-ar întâmpla dac-aș suna? M-ar salva cineva? Dar nu pot să sun, oricum. N-am voie să folosesc telefonul și n-am douăzeci de pence.

Psihologa vorbește cu mine.

– Trebuia să faceți felicitări de Ziua Tatălui...

Sar în picioare și răstorn măsuța de cafea. Cutia cu biscuiți și ceașca ei se-ntorc cu susul în jos. În zgomotul asurzitor, o aud pe psihologă cum zice: „Ce mama mă-sii?” E toată plină de ceai.

O tulesc înspre geam, sar pe el și am scăpat.

„Mama mă-sii”? Ce-nseamnă asta? E vreo înjurătură nouă? Îmi place. O s-o rețin.

Aterizez jos și mă lovesc cu fața de beton. Rana de la genunchi mi se redeschide. Un firicel de sânge se prelinge în jos, către șosetă; bumbacul se înroșește. Îmi șterg de fustă palmele pline de praf, apoi o zbughesc

către poartă. O împing la o parte și dusă sunt. Fug cât mă țin picioarele, trec pe lângă copiii care merg de mână cu tații lor la înghețată sau să bată mingea în parc. Poate merg să vadă un film? E vineri seară. Ocazia ideală să-ți petreci timpul cu tata.

Încetinesc și mă opresc. Nu știu încotro mă duc. Nu vreau să mă duc acasă și s-o văd pe Beth sau pe mama. Stau în mijlocul drumului, iar inima îmi bubuie în piept. Încotro s-o iau acum? O iau pe-o stradă către parc. Fug înspre cel mai înalt copac și mă cațăr în el. Mă ascund printre frunze. Voi rămâne aici până se întunecă.

Scrijelesc cu unghia în scoarța copacului „ALVIE”. Apoi scrijelesc „LA DRACU”. Îmi sprijin capul de trunchi și închid ochii. În noaptea aceea dorm în copac și visez că-l găsesc pe tata.

19.

Vineri, 4 septembrie 2015
Ostia, Roma, Italia

Mă trezesc în mașină, la marginea unei păduri, cu fruntea lipită de volan. Încerc să mă ridic, însă apăs pe claxon.

TTTTTTTTTTTTTTTTTTTTT.

Ce caut într-o pădure? Îmi amintesc acea dată când am dormit într-un copac. N-aveam decât opt sau nouă ani. Aproape că uitasem de asta. Mă trezisem înțepenită, frigul îmi pătrunsese în oase, și aveam frunze în păr și furnici în chiloți. E incredibil că n-am căzut din copac. Maică-mea a făcut crize în ziua următoare. N-am mai văzut-o niciodată atât de furioasă ca atunci. Nu era supărată că nu venisem acasă, ci fiindcă mă întorsesem.

Călugărița stă inertă pe scaunul din dreapta. Are fața lipită de bord. O împung cu degetul, însă nu se clintește. E rece. Nu respiră. E tot moartă. Chiar n-am vrut s-o omor. Acum ce-o să fac cu cadavrul ei? Ea a fost un accident. O greșeală. Mă simt destul de prost. Aproape *vinovată*. E ca atunci când am mâncat zece Pop-Tarts cu ciocolată dintr-odată, pe vremea când locuiam în Archway. N-ar fi trebuit să fac aia. O împing pe spate în scaun, îi închid ochii și o mângâi pe față.

— Chiar îmi pare rău, îi zic. Asta n-a făcut nicicum parte din plan. Dacă te face să te simți mai bine, să știi că nu va trebui să-ți petreci timpul cu soră-mea în rai.

Nu-mi răspunde.

Am gura uscată și mă ustură în gât. Simt o senzație de arsură pe umeri și pe ceafă, de parcă mi-ar sfârâi pielea. Soarele e sus pe cer, iar razele lui străpung geamul, amplificate, intensificate. Dumnezeu, e cumplit de cald! Pielea parcă stă să-mi ia foc. Seamănă cu episodul cu Durex Play... cred că am dormit prea mult la soare. Ce oră e? Douășpe? Verific ceasul cu cuc (care merge tot aiurea). Îmi studiez rapid corpul din cap până-n picioare. N-am nicio fractură. Nu mă doare nimic (în afară de nas, care e încă un pic sensibil. Îl admir în oglindă: sexy). Pipăi crăpătura din parbrizul spart. E întinsă pe sticlă precum o pânză de păianjen. Nu cred că am avut o viteză îndeajuns de mare încât să fi provocat pagube serioase. A fost mai degrabă o tamponare decât un accident. Dar mașina e înfiptă într-un unghi ciudat, fiind înclinată înspre partea din față la patrușcinci de grade. Îmi dă senzația că-mi pierd echilibrul, că sufăr de rău de mare. Trebuie să ies de aici.

Ce e căcatul ăsta? O călugăriță? O pădure? Totuși ce dracu' caut aici? Sunt înconjurată de crengi și de frunze. De copaci și de tufișuri. De flori sălbatice: De un miros argilos și de praf. De descompunere. ăsta nu e centrul Romei. Cât de mult am condus? Până la Umbria? Până-n *Toscana*? Răsucesc cheia în contact și încerc să dau în marșarier...

Dar nu pornește. Mișto. Mirific. Nici cinci minute n-au trecut de când am mașina asta, și am și radiat-o. Verific nivelul combustibilului, însă rezervorul nu e gol. Poate că s-a supra-încălzit motorul. S-a topit metalul la soare. Nu-i cine știe ce pierdere. Oricum era veche de când lumea, se târa cu ultimele puteri. După cum arată interiorul șters și învechit – volan din plastic de culoarea untului, scaune bej din piele, ceasuri de bord argintii, o oglindă micuță, vitezometru micuț, rotund, retro –, chestia asta are cincizeci de ani. Încerc să deschid portiera șoferului, dar e blocată de un copac. Mă aplec peste călugărița moartă și încerc să deschid portiera pasagerului. Nici aia nu vrea să se clintească. Dumnezeu, sunt blocată înăuntru. Sunt captivă, ca un hamster sau ca un peștișor de aur. Stau îmbufnată în mașina care fierbe; se încinge ca un bordel din Hanoi.

Ce dracu' mai e și asta?

Mă târăsc peste scaune până ajung în portbagaj. Dau peste un fel de recipient din metal. Îl ridic, îl scutur un pic și îl miros. E benzină. Sau, poate, motorină. Îl arunc înapoi în portbagaj. Lichidul se agită în interiorul recipientului. Mă uit în jur după vreun mâner, dar nu am cum să deschid portbagajul pe dinăuntru. Gâfâi, transpir și înjur până când, dintr-odată, mă uit în sus. Zăresc o trapă. Ha, ce noroc pe mine! Simt cum îmi alunecă în jos pe gât o broboană de sudoare. O deschid. Aer proaspăt. Trebuie să

beau o votcă sau o tărie, în orice caz. Mă ofilesc ca o floare în ghiveci. Mă strecor în sus prin deschizătură. O boare răcoroasă îmi trece prin părul umed. Da. Da. În sfârșit, sunt liberă. Acum știu cum s-a simțit Mandela în 1990.

Mă clatin, sprijinindu-mă pe mâini și pe picioare, pe acoperișul fierbinte, și mă gândesc la pisici și la Tennessee Williams. Apoi sar de pe plafon pe pământ și mă uit la mașină. Are o dâră de sânge pe bara de protecție. Ups. Încerc s-o șterg.

Aud o voce baritonală de bărbat și tresar.

— *Ciao, come stai?*

Preț de o clipă, mi se pare că e Nino. Dar nu e vocea lui. E doar un tip oarecare.

— Ah. Ciao, îi zic.

Mă întorc înspre el. Dar nu e un bărbat; e o femeie. Cred. Sunt confuză.

— *Tutto bene?* mă întrebă.

O măsur din priviri: palme mari, bărbie bine definită, mărul lui Adam, păr tuns scurt, înaltă. E lată în spate, ca un bărbat. Poartă sutien și o fustă scurtă, roz. E pe tocuri (nepotrivită alegere pentru a umbla prin pădure.) E machiată prea strident. Uuu, îmi plac cerceii ei sclipitori. Mă întreb de unde și i-a cumpărat. S-a dichisit cam mult pentru o plimbare prin pădure. S-o fi rătăcit și ea, ca mine?

— Ăăă, oh. Nu știu italiană, îi zic.

Ea ce caută aici?

— Nicio problemă, draguțo, îmi răspunde. Cauți ceva anume, suflețel?

— Nu. Nu chiar. Nu, îi răspund.

În afară de votcă. Și de Nino...

— De fapt, mașina mea nu vrea să pornească. Te pricepi la mecanică?

— Nu stai de vorbă cu cine trebuie.

Mă mai privește puțin în ochi, apoi ridică din umeri.

— *Ciao*. Să ai o zi bună!

Se întoarce cu spatele la mine și se îndepărtează, scuturând din fund în fusta strămtă, roz și afundându-se cu tocurile în noroi.

— Hei, nu, stai. Întoarce-te, îi zic.

Femeia se plimbă pe marginea drumului. Apoi se oprește și privește în gol, înspre locul unde ar trebui să înceapă asfaltul. De ce așteaptă acolo, pe marginea drumului? Nu e acolo nicio stație de autobuz sau ceva genul ăsta. În ce loc ciudat a ales să-și petreacă vremea! Sau poate face autostopul? Arunc o privire către Fiatul distrus. Știi ceva? O să fac și eu autostopul.

Ah, nu, m-am prins. E prostituată.

Sunt pe cale să mă îndrept într-acolo și să mă alătur femeii, când mă opresc.

O, băga-mi-aș. Călugărița!

Nu vreau să-i găsească polițaii cadavrul. Ampretele mele sunt pe toată caroseria. Bara de protecție e toată mânjită de sânge. Nu vreau ca moarta aia să se întoarcă să mă bântuie (mi-a ajuns că am pățit-o cu soră-mea geamănă). Se poate ca proprietarul mașinii să-mi fi reținut semnalmentele și să le fi dat polițaiilor o descriere detaliată a mea? Dacă cealaltă călugăriță mi-a văzut fața și a desenat o schiță deloc flatantă? Nu, nu există decât o singură soluție. Trebuie să fac scrum conserva aia de mașină. Trebuie să mă descotorosesc de călugărița aia într-un cuptor de cenușă, fum și foc. Bag mâna în geanta Prada și scormonesc după bricheta Zippo mov: prezervative, ruj, telefonul lui Nino, ceasul cu cuc, inelul pentru penis, bricheta... mă întorc la mașină. Urc repede înapoi pe plafon – pielea de pe genunchi mă frige rău – și mă las în jos prin trapă. Iau canistra din portbagaj și mă cațăr înapoi pe plafon. Îmi încordez la maximum mușchii abdomenului.

Îmi amintesc ultima oară când am incendiat o mașină, cea a directorului de la fosta mea școală. Încă simt pe față căldura dogoritoare. Parcă simt și acum mirosul de fum toxic. Privind retrospectiv, a luat decizia corectă de a nu se fi căsătorit cu maică-mea. Dar tot mi-a făcut plăcere să-i distrug mașina. A fost un antrenament perfect. Deschid canistra și inhalez mirosul. Mă ustură ochii. Perfect, ar trebui să fie de ajuns. Arunc o privire către femeia de mai devreme, dar nu e atentă. Se află la cel puțin o sută de metri distanță de-aici.

Torn niște benzină prin trapă, în Cinquecento. GÂL, GÂL, GÂL, GÂL. Chestia asta pute de nu poți să respiri. Torn și peste călugăriță, pe vâl, pe păr și pe veșmântul lung, negru.

— Îmi pare atât de rău, îi zic.

Mă întreb dacă o să mă ierte vreodată. Bineînțeles că o va face; doar e creștină. Iertarea e esențială în creștinism.

Scutur canistra ca să pice și ultimii stropi, apoi o arunc în mașină. Mă aplec să iau o creangă ruptă și aprind o frunză cu bricheta Zippo. Mai aprind încă una. Plus o crenguță. Apoi mai dau foc la câteva frunze și crenguțe. Sunt foarte uscate. Sunt cuprinse de flăcări fierbinți, roșii și portocalii. Mirosul mi-e cunoscut. Focul îmi pârlăște sprâncenele. Arunc creanga în mașină, apoi sar jos și mă îndepărtez în pas alergător. Benzina se aprinde ȘUIERÂND, iar Fiatul ruginit e cuprins de flăcări. Mă las pe vine și trag cu ochiul prin geam. Scaunele ard binișor. Focul s-a întins de-a lungul spătarelor, arzând pielea crăpată. Flăcările se înalță până la plafon

și înghit tot interiorul mașinii. Adio, Fiat. Adio, călugăriță. *Minunat*. Acum chiar că trebuie să beau ceva. Un milkshake de ciocolată cu Baileys, Kahlúa sau un Long Island Iced Tea tare.

Fumul gros, negru, urât emană o duhoare toxică de cauciuc ars. Se aud trosnituri, pocnituri și șuierături, îl inspir și mă înec.

Mă îndrept către femeie.

– Hei, hei tu, îi zic.

Întoarce privirea înspre mine. Zărește Fiatul.

– Ți-a luat foc mașina.

– Știu.

Se uită absentă la șosea. E dată cu rimel auriu. Prea mult ruj. Îmi plac genele ei cu diamante; arată genial. Zăresc, într-un luminiș, un cort micuț, pentru două persoane, dintr-ăla modern, cu acoperiș jos. Ancorat cu frânghii. Are ușă mov. Ne aflăm chiar lângă o șosea cu două benzi pe sens. Ce loc ciudat să-ți instalezi cortul!

– Ai idee de unde mi-aș putea lua ceva de băut?

– Cucu, zice ceasul meu.

Femeia clatină din cap.

– Nu.

– Un pahar de votcă sau vreun bar?

– Nu e nimic prin preajmă.

Un vâjâit anunță o mașină ce se apropie. O Lancia trage la marginea drumului. Din ea coboară un bărbat de vârstă mijlocie. Nu se deosebește prin ceva anume, nici prea înalt, nici prea scund, nici gras, nici slab. Mă uit cum îl abordează femeia, dând din fundul micuț. Cei doi se îndreaptă către cort.

Simt mirosul de fum emanat de Fiatul care arde. Aud cum trosnește și sfârâie. Are gust de crematoriu. Prin aer plutesc fulgi micuți de cenușă care se aștern precum zăpada pe asfaltul încins. Flăcările se întind către copaci. Aș putea să privesc ore-n șir scena aceasta, însă nu pot să stau aici toată ziua (chiar dacă incendiul arată minunat). Am treburi de rezolvat. Am de ucis oameni. Trebuie să mă întorc în Roma. Trebuie să-l caut pe Dynamite. *Acum*. Înainte să o facă Domenico. Voi ajunge prima la Nino.

Îmi verific telefonul. N-am internet. Nici semnal, la dracu'. Nu pot să-mi chem un taxi. Nu pot să o iau pe jos de aici. Oare ar putea să mă ia tipul ăla după ce – știi tu – termină treaba?

Mă întorc și privesc incendiul din pădure; Fiatul a dispărut, mistuit de flacăra uriașă. Au luat foc zece sau douăzeci de copaci. Călugărița va fi făcută scrum. Mă uit la cort cum se zgâlțâie. S-ar putea să mai dureze un

pic. Fac semn cu mâna să mă ia cineva cu mașina și studiez șoseaua. Un Maserati. Un Prins. Un SEAT. Un alt Fiat. Simt căldura focului care se întinde. Îmi înțepă pielea arsă de soare.

O iau înainte pe drum, îndepărtându-mă de cuptorul încins. Aiurez; în fața ochilor mi se arată un mojito cu rom: o felie de lămâie, niște mentă, zahăr brun, umbreluță din hârtie... flutur din mână, însă nu oprește nimeni. Trec cu toții în viteză pe lângă mine, ignorându-mă. Se aude un BUF când o creangă cu frunze portocalii, cuprinse de flăcări, se prăbușește la pământ. Arunc o privire înspre cort. Încă se zgâlțâie și se leagănă. Incendiul e doar la câțiva metri distanță. Flutur din mână.

Într-un sfârșit, se apropie o Mazda azurie. Șoferul e un tip tânăr. Oprește și coboară geamul.

— *Quanto?* mă întrebă.

— Ah. În engleză?

— Cât face un supt și-un futai? mă întrebă.

— Du-te dracului. Nu sunt curvă. Deși m-ai dat pe spate cu engleza ta.

Mă poți lua cu mașina? Până-n Trastevere?

Saltă geamul la loc, apoi demarează.

— Hei? Unde pleci? strig după el.

S-ar putea ca toată treaba asta să dureze ceva.

Se apropie o Alfa Romeo. De data asta, o să mă urc în ea. Flutur din mână. Scutur tot brațul, de zici că sunt o moară de vânt (eu una nu m-aș lua la ocazie). Mașina încetinește și se oprește. Alerg spre ea. La volan e o femeie de vârstă mijlocie. Are ochii căscați de groază.

Arată cu degetul către incendiul sălbatic.

— *Mamma mia. Un fuoco?* întrebă ea.

Mă uit către cort.

— O, Doamne! Stați o clipă.

Flăcările cuprind încetul cu încetul frânghiile cortului.

De ce trebuie să fac eu *totul*? Ția doi vor fi arși de vii.

O iau la goană prin pădure, înspre cort. Mă ard la glezne. Tușesc, tușesc, tușesc împresurată de flăcări.

— Hei. Ieșiți afară. Ieșiți afară, le zic. Desfac fermoarul cortului și smulg ușa la o parte. Mă ard la degetul mic. Trebuie să ieșiți de-aici.

Cei doi sunt în pielea goală și, evident, și-o trag. O zbughesc afară prin deschizătură. Fugim departe de incendiu și ajungem la șosea.

Femeia din Alfa Romeo se holbează la noi, rămânând mască. Ah. (Cred că tustrei compunem un tablou foarte insolit. Eu sunt singura care nu e goală pușcă, ceea ce e destul de neobișnuit pentru mine.) Ambalează motorul și demarează, îndepărtându-se. Super. *Uite cum îmi scapă ocazia*

asta.

E ultima oară când mai fac un gest amabil față de cineva. Nino avea dreptate: *nu e pentru mine*. Chiar nu știu ce m-a apucat. S-ar putea să fiu încă în stare de șoc.

Mă uit la cei doi. Sunt în curul gol: două scule tari și o pereche de țâțe.

— Mă puteți duce până-n Roma?

Cel fără țâțe îmi răspunde:

— Da. Merge șchiopătând către mașina lui Lancia, parcată la marginea șoselei, un pic mai încolo. Când deschide portbagajul, mă uit la fesele lui; sunt moi ca aluatul de pizza. Scoate de acolo o geantă, după care trânteste capota de la portbagaj. Își acoperă organele cu geanta. Îmi zice: Poți să mă aștepti în mașină.

Deschid portiera și mă urc în mașină. E drăguță, spațioasă. Model nou-nouț. O urmăresc pe prostituată cu privirea, cum se îndepărtează în curul gol pe marginea șoselei. Mă întreb încotro se duce acum. O fi având vreun amic pe undeva, care să-i poată împrumuta niște haine? Celălalt tip intră în pădure și dispare printre copaci. Îl privesc din spatele geamului pasagerului. S-a dus acolo să se schimbe? Mă uit după chei să văd dacă sunt în contact: la naiba, nici urmă de ele. Asta e, va trebui să aștept.

Flăcările se împânzesc acum cu repeziciune. Mai privesc focul câteva minute, după care zăresc un preot care iese dintr-un tufiș cuprins de flăcări. Pe moment, am impresia că am halucinații. Țâța e... țâța e *Moise*? E îmbrăcat în sutană și în cămașă clericală; veșmântul lung, negru îi ajunge până la pământ. Trece prin flăcări și se îndreaptă către mașină, deschide portiera și se urcă.

— Ești preot?

— Da.

Nu-mi vine să cred. *A/t* preot. A trebuit deja să omor unul săptămâna trecută...

— Ce e? Care-i problema? mă întrebă.

— Nimic, doar că... oh, las-o baltă.

Pornește motorul și se angajează în trafic.

— Haide, îmi zice. Nu fi naivă. Crezi că preoților nu le plac târfele transsexuale? Suntem în 2015.

— Ah. Da. Desigur, mă gândesc...

— Preoții sunt cei mai numeroși clienți ai lor.

Rulăm cu viteză pe șoseaua străjuită de pini și intrăm în centrul Romei. Pesemne că și eu am parcurs cândva, azi-noapte, tot drumul ăsta, însă nu-mi amintesc. Cred că eram pe jumătate adormită.

— Mulțam, îmi zice, că mi-ai salvat viața.

– Mda, mă rog.

Nu știe că eu sunt vinovată de incendiu. Cred că e mai bine așa.

Privesc în gol, pe geam, la ruinele antice: cărămizi vechi, brune, și vile romane. Pe un semn de circulație scrie „*Ostia Antica*”. Parcă toate drumurile duceau la Roma, nu?

– Așadar, zice preotul, ai venit aici în interes de serviciu sau în concediu?

– Ambele, îi răspund. Nici pentru una, nici pentru alta, de fapt.

N-am niciun chef să dau explicații. E mult prea complicat.

– Ți-a plăcut până acum?

– Nu. Nu prea, îi răspund.

– Ai mai fost până acum în Italia?

Oftez. Mirific. Are chef de stat la taclale. Vrea să ne împrietenim. Hai mai bine să fim prieteni prin corespondență.

– Am mai fost în Pompeii, Milano, Taormina.

Probabil n-ar fi trebuit să aduc vorba de Taormina...

– Ce frumos! Îmi place Sicilia la nebunie. Și pe unde te-ai plimbat în Roma?

Îmi înăbuș un căscat. Aș vrea să tacă din gură. Vreau să mă odihnesc un pic.

– Fontana di Trevi, Piazza di Spagna, fluviul Tibru...

– Trebuie *neapărat* să vizitezi Vaticanul. E cel mai frumos loc din Roma.

– Nu e *în* Roma, îi răspund. E un oraș-stat înconjurat *de* Roma.

Ai zice că un preot catolic ar trebui să știe măcar atâta lucru.

– Mă duc acum într-acolo; te duc și pe tine, îmi zice. Abia m-am îmbrăcat în hainele de lucru.

Înaintăm pe străzile prăfuite. Mă străduiesc să adorm, însă preotului nu-i tace gura o clipă. Ajungem, după foarte mult timp, la Vatican.

– Aici lucrez eu, îmi zice preotul. Acea e Bazilica Sfântul Petru. Va fi aglomerat azi. Am ajuns la țănc pentru slujbă.

Oftez și mă dau jos din mașină. N-am vrut nicicum să vin aici, gândul meu era să mă duc în Trastevere. Sute de oameni intră într-o piață. În mijlocul ei se află un obelisc. Îl recunosc din *Îngeri și demoni*; aici a fost elicopterul. Mi-a plăcut când a explodat cerul. A fost o scenă mișto.

Apasă pe cheie, iar luminile clipește o dată, semn că Lancia e încuiată.

– Nu vei spune nimănui despre asta?

Mă privește fix în ochi și își mușcă buza de jos.

– Cui să spun? *Papei*?

Nici măcar nu știi cum îl cheamă.

Încuviințează. Pare ușurat. Convins. Eliberează un oftat.

– De vreme ce mi-ai salvat viața, îmi spune. O să-ți fac o favoare.

– Ah da? îi răspund. Ce anume? *Să mă salvezi?* Nu vreau să fiu botezată...

– Te strecor pe furiș înăuntru, fără să stai la coadă. Trebuie să vezi Sfântul Petru.

– Nu. E-n regulă. Serios. Sunt evreică.

– E musai, insist.

20.

Bazilica Sfântul Petru, Vatican

Ne îndreptăm agale către un loc numit Piața Sfântul Petru. Îmi fac selfie-ul de rigoare, însă nu-mi stă gândul la asta. Piața e rotundă, circulară. Bine, nu e chiar o piață (e un cerc). Pavajul din piatră cubică e brăzdat de linii lungi, drepte, geometrice. La un capăt al pieței se află o biserică imensă, ostentativă. E cea mai mare biserică pe care am văzut-o vreodată. E o „bazilică”. Domul e înalt, lat și rotund și se înalță impunător asupra a tot ce-l înconjoară. De-a lungul bordurii de sus a fațadei se află zeci de statui în mărime naturală. Să fie de-ale sfinților sau de-ale papilor slăviți? Nu-mi dau seama de-aici de jos. Îl urmez pe preot și traversăm piața, îndreptându-ne către Sfântul Petru.

Sunt epuizată după o noapte în care am dormit prost în mașina aia pentru Oompa Loompa. Mă ustură pielea în locul unde m-a ars soarele. Sunt deshidratată. Am ucis o *călugăriță* din greșeală. N-am progresat deloc în acțiunea de a-l găsi pe Nino. Toată treaba asta s-a dus de râpă. Mă uit la toți oamenii din jur. Peste tot, numai turiști. Eu ce caut aici? Îmi vine să mă întind pe jos și să-mi smulg ochii din orbite. Vreau să mă târăsc într-un colț și să mor. Dar piața asta nu are niciun colț, pentru că e în formă de cerc.

O călugăriță cu înfățișare prietenoasă trece pe lângă noi. Nu e aceeași cu cele de dinainte (nici cea moartă, evident, nici cealaltă, de la mănăstire). Îmi zâmbește fără vreun motiv anume. Care-i problema ei? Ce dorește? De ce e atât de *bucuroasă*?

...poți/ *Zâmbi și iar zâmbi și fi mișel!*¹⁹

Am învățat asta pe pielea mea de la Nino.

¹⁹ *Hamlet*, actul I, scena 5.

Îl urmez pe preot și urcăm un șir de trepte, apoi intrăm pe o ușă imensă, din bronz.

— O să-ți placă la nebunie, mă asigură.

Bazilica Sfântul Petru se umple de oameni. Miroase a tămâie și a turiști, iar pe mesele din metal ard mii de lumânări dispuse în șiruri ordonate. Aerul e răcoros și umed, iar eu tremur. Aș vrea să am o pelerină, ca preotul ăla. Pelerinele sunt foarte *la modă* anotimpul ăsta în Roma. Probabil că e vreo tendință nouă, populară. Ridic privirea către omul care se află la altar. Cine e? *Papa*? Și el e îmbrăcat în sutană și în niște robe lungi, unduitoare, ca Gandalf. Trebuia să-mi fi cumpărat alaltăieri, de la Prada, o pelerină din piele. Va trebui să mă întorc curând și să cumpăr una. Oricum, am nevoie de o geantă nouă.

— Ei, cum ți se pare? Magnific?

— Mda. *Shalom. Mazel tov.*

Întind gâtul și mă holbez la tavan. De sus se pogoară în coloane raze năucitoare de lumină de un alb imaculat. Totul e poleit cu aur și strălucește. Zăresc sculpturi întruchipând heruvimi și pe Iisus. Mă orbește ceva din spatele altarului: un soare măreț, auriu. Biserica enormă e ticsită de sute, ba nu, de mii de oameni care forfotesc. *Papa* (?) ține slujba în italiană. Sau poate că în latină. Habar n-am.

— Să nu uiți de micul nostru secret, zice preotul. Dumnezeu fie cu tine.

Ciao.

Îmi face vesel cu mâna, apoi se îndepărtează pe culoar.

Mă prăbușesc pe cea mai apropiată bancă. Îmi sprijin capul în mâini. Of, Dumnezeule, ce situație de căcat! Când a luat-o totul razna? Situația părea atât de promițătoare săptămâna trecută. Fugeam cu noul meu iubit sexy, care seamănă izbitor cu Brad Pitt și care se prea poate să fi fost sufletul meu pereche (și ce dacă nu-mi știa numele). Eram stăpânii lumii, îmi găsisem adevărata chemare. Slujba mea de vis. Reușiserăm să scăpăm de mafie și să ne ascundem la hotelul Ritz. Aveam diamante și un Lamborghini, și o valiză doldora de bani. Dar acum totul s-a dus pe apa sâmbetei, și cu ce-am rămas?

— *Mă ai pe mine*, îmi zice Beth.

Pe bune, Alvie, revino-ți. Adună-te.

Gata cu rahaturile astea. Absint? Târfe? Incendii forestiere, la dracu'? *E o prostie.*²⁰ *Trebuie să te pui pe treabă, fato. Răzbunare. Nino. Hai, concentrează-te. Puțină disciplină.* O să mă duc să-l caut pe *Dynamite* ăsta. E cea mai sigură cale ca să ajung la Nino. Dar cum? Nu e un nume adevărat. Nu pot să-l caut într-un registru sau într-o carte de telefoane. Și

²⁰ *Hamlet*, actul V, scena 2.

nu are rost să mă duc acum la Radio Londra, fiindcă nu e deschis. Va trebui să fur telefonul lui Nino de la Domenico. Dacă pun mâna pe telefonul ăla, aflu numărul lui Dynamite și stabilesc o întâlnire. Ușor de zis, mai greu de făcut. Dar o voi face. Trebuie să o fac. Se impune. Oare aş putea să-i fur pistolul lui Domenico? În timp ce-i şterpelesc telefonul mobil. Și apoi mă duc să pun mâna pe stronzul ăla. Da, da. Așa o să fac. O să mă pun pe picioare.

Dar dacă Dynamite e o diversiune? O pistă falsă? Atunci, cum am să-l găesc pe Nino? Și cum voi fura de la un mafiot cu două gărzi de corp, la dracu'? Nu, e ridicol. Încep să mă descurajez. *De la o vreme... mi-a pierit toată veselia...*²¹ *E atât de nedrept. De ce mi se întâmplă mie asta?* Mi se pare că alerg după cai verzi pe pereți. Fug pe o bandă de alergare, însă nu reușesc să înaintez.

Studiez mulțimea. Oamenii se roagă, își țin mâinile împreunate și ochii închiși. Stau îngenuncheați pe niște perne roșii din piele, cu capetele plecate. Șușotesc. Știi ceva? Încerc și eu. Trebuie să încep de undeva. Sunt *disperată*. Am nevoie ca Dumnezeu să fie de partea mea numaidecât. Cred că pot să afirm în mod oficial că nu mă pot găsi într-o situație mai proastă decât asta. Ce am de pierdut?

Iau perna micuță din piele, care e agățată de un cui de pe bancă. Îngenunchez, închid ochii și îmi împreunez palmele:

*Dragă Doamne, te
Rog ajută-mă: vreau să-l
Găesc pe Nino.*

Aștept un pic ca rugăciunea să-și facă efectul, apoi deschid un ochi și mă uit în jur.

NINO? CE DRACU'?

El e. Oare a funcționat rugăciunea mea haiku? Nino se roagă, două rânduri mai în față. Îi recunosc ceafa. Întoarce capul într-o parte și – da – el e. (Cred. *Poate*.) Ce naiba caută aici? Ah da, e foarte pios. Are pe spate tatuajul ăla cu Maica Domnului. De bordul mașinii avea lipită o poză cu lisus. Tipul e un catolic fervent. Firește că vine aici când e în oraș. E la mîntea cocoșului.

Îmi croiesc drum cu coatele printre oamenii care se roagă în rând cu mine și alerg pe coridor către Nino. *Mulțam, Dumnezeu, ești foarte tare*. Promit să fiu cuminte de acum încolo. Pe bune. Jur pe roșu. Ajung la capătul rândului unde l-am zărit pe Nino, dar... se pare că a dispărut.

---

²¹ *Hamlet*, actul II, scena 2.

Scrutez mulțimea, căutându-i părul negru, lins, bărbia proeminentă, fața chipeșă, cicatricea lungă, roz de pe obrazul drept...

– NINO. UNDE EȘTI?

Zăresc o jachetă neagră, veche din piele, care își croiește drum către ieșire. Bărbatul se întoarce și se uită peste umăr. Aia e cumva o mustață în formă de potcoavă? Oamenii cască ochii la mine și își țuguiesc buzele dezaprobator. N-ai voie să strigi în biserică. Sau să fugi. Sau să înjuri.

– La dracu’.

Alerg înfierbântată înapoi pe culoarul aglomerat, simt cum îmi curg broboane de sudoare pe sprâncene. Șocul de pe fețele tuturor e vizibil. Papa (?) se oprește din vorbit și se holbează la mine.

Mă învârt ca un derviș în transă extatică.

– AAAAAAAAAAAAAAAAAARGGGGHHHH.

Dau buzna afară pe ușă. Te pomenești că o fi vreun soi de *miracol*? Sunt convinsă că n-a fost aici mai devreme. A apărut ca prin magie. Jur că mă convertesc. *Chiar s-a întâmplat pe bune*. Am avut o revelație. Mă uit atent prin piața circulară de mai jos. Acolo. Lângă fântâna aia? Traversez în goană, în zigzag, piața aglomerată, ca o viespe toamna. Nu-mi vine să cred că mi-a răspuns Dumnezeu la rugăciune. N-ar fi trebuit să mă îndoiesc *vreodată* de El.

Un tip într-o jachetă neagră din piele...

Alerg către el.

Nu e Nino.

Dar... of, frate, unde-a dispărut?

– Nino? Întreb.

Sunt în mijlocul pieței, însă nu-l văd nicăieri. S-a evaporat. A fost acolo în carne și oase? Sau a fost o vedenie născocită de mintea mea din cauza stresului și a lipsei de somn? Era fostul meu iubit? O iau razna?

Scot un țipăt înflorător:

– M-AM SĂTURAT.

O să pun mâna pe el data viitoare. O să pun mâna pe el. O să...

Mă prăbușesc pe dalele din piatră și-mi sprijin capul în mâini.

*Asin ce sunt!*²²

Cucu. Cucu.

– Ești bine, draga mea?

Ridic privirea și dau cu ochii de o călugăriță.

– Ai avut o experiență religioasă?

– Da, da. Sunt în extaz.

– Așa se întâmplă mereu.

²² *Hamlet*, actul II, scena 2.

Trastevere, Roma, Italia

– Cum dracu' ați intrat voi aici?

Mafioții sunt în apartamentul meu. Sunt în sufragerie, jucând cărți și bând bere italienească.

– Ușa era deschisă, Elizabeth.

– Nu, nu era.

Domenico ridică din umeri.

– În fine, zic eu în continuare. *Nu sunt în cârdășie cu Nino.*

Ridică ochii și mă privește furios.

– Uite, îi zic. Și eu îl vreau mort. La fel ca tine. Vezi?

Îi arăt tatuajul de pe fund.

– „Mori, Nemo”? mă întreabă Domenico.

– Da. Păi. E doar o greșeală de ortografie. Suntem în aceeași tabără, îți jur. Arunc o privire prin sufragerie. Doze goale de Nastro Azzurro. O scrumieră plină cu chiștoace de țigară. Din câte se pare, se află aici de ceva vreme. Presupun că pe mine mă așteptau. L-am văzut pe Nino la Vatican.

Domenico se încruntă.

– Ești sigură că era el?

– Da, așa cred. De fapt, nu. Nu sunt sigură. S-ar putea să fi fost el.

Domenico se întoarce la jocul de cărți.

– *Scopa*, zice.

Câștigă.

– Vreau să-l cunosc pe Dynamite ăsta.

La dracu', poate îi facem o vizită împreună.

Domenico încuviințează.

– Sî.

Zăresc o vază cu trandafiri roșii, înalți, pe măsuța de cafea. Sigur nu se aflau acolo până acum. Oh, Dumnezeule. Ce înseamnă asta?

– Domenico, mi-ai cumpărat tu flori?

Domenico se uită la buchetul de trandafiri.

– Nu, de ce-aș fi făcut asta?

– Habar n-am. Mă uit la Riccardo și la Giuseppe. Niște chipuri lipsite de expresie. Nu le-au cumpărat ei. Băga-mi-aș... cred c-a trecut Nino pe aici. Domenico, chiar a fost ușa deschisă?

– Așa am zis.

Verific să văd dacă în vază e vreo felicitare, dar nu găsesc nimic. Trandafiri. Din nou trandafiri *roșii*, fix ca la Ritz.

– Știi asta cu florile. Sunt de la el.

Ah, dragul de el. Ce drăguț din partea lui...

Nu, Alvie, să nu care cumva să cazi în plasă. Ți le-a trimis doar fiindcă se simte vinovat.

Așa și trebuie. Dobitocul.

Sau – și, cunoscându-l, varianta asta e mai plauzibilă – i-a trimis pe post de amenințare? Mă zgâiesc la bobocii purpurii. Țepii de pe tulpini par ascuțiți.

Domenico clatină din capul lui urât.

– De ce ți-ar cumpăra Nino flori?

– Ți-am mai zis. Îi place de... fir-ar să fie, asta înseamnă că știe unde locuiesc. M-a urmărit? Mi-a urmărit telefonul? Dar e imposibil. Dacă mai e încă aici?

Domenico dă restul de bere pe gât și trânteste sticla pe masă. Riccardo și Giuseppe schimbă niște priviri.

– Trebuie să răscolim apartamentul, le zic.

Domenico își scoate pistolul, iar eu îl urmez îndeaproape. Sunt pregătită, gata să fac uz de schema mea ucigașă. O să-i trag un genunchi în boașe. Dăm buzna din sufragerie în dormitor. Mi-ar plăcea să am pistolul lui Domenico. Verificăm bucătăria, baia, cabinetul. Nu e nici în dormitorul pentru oaspeți, nici în vreunul dintre dulapuri. Nu se ascunde nici în pod, nici sub pat. Întoarcem apartamentul cu susul în jos, căutându-l.

– Nu e aici, la dracu’.

– *Minchia*, zice Domenico.

– *Stronzo*, zic și eu.

Domenico se așază la loc. Clatin din cap și oftez. Mă simt complet dezgustătoare. Sunt lipicioasă toată. Miros a fum de la incendiul din pădure și încă mai am Durex Play în păr.

– Mă duc să fac duș, le zic. Apoi mergem.

∴

Intru în sufragerie îmbrăcată în costumul din piele. Sunt spălată, dichisită, gata de treabă. Sunt *plină de energie*. Sunt al dracului de încântată. Mafioții moțăie pe canapea.

Bate cineva la ușă.

O, nu. Cine să fie? Nenorociții de polițai? Nu e Nino, fiindcă el nu bate niciodată.

Domenico ține mâna pe pistol.

– Stați un pic, le zic. Ar putea fi oricine.

Se încordează. Umerii i se ridică. Chipul lui de brută capătă o expresie sumbră. Au venit să mă aresteze pentru c-am ucis-o pe soră-mea? Pentru că l-am ucis pe Ambrogio? Pe tâlharul ăla? Pe călugăriță? Inspir adânc.

– Vin într-o clipă, strig.

Domenico se ascunde, strecurându-se în dormitor. Bună idee.

Îmi netezesc părul. Îmi mușc buza. Încerc să descui încuietoarea dublă. Cheile zornăie, lovindu-se de metal. Îmi tremură mâinile și degetele. Palmele mele sunt leoarcă de transpirație. Ușa se deschide și... dau nas în nas cu maică-mea, care-l cară pe Ernie într-un coșuleț pentru bebeluși.

Rămân cu gura căscată de uimire. *Cum dracu' a ajuns aici? E vreo glumă proastă?* Eu și cu maică-mea ne-am scos mereu ochii una alteia. Ah nu, n-am zis bine... *vreau să-i scot ochii.* E mai rău decât dacă ar fi fost poliția. Aș prefera să mă duc la închisoare.

– *Alvina?* întrebă maică-mea.

Își duce mâinile la gură. Are o expresie răvășită. Arată de parcă ar fi văzut o fantomă și, într-un fel, chiar asta a pățit.

Băga-mi-aș situația ar putea lua o turnură foarte urâtă. Mama e singura care ne poate deosebi. A știut mereu, fără să dea greș. Zici că ne știe după *miros*. Ronnie și Reggie. Jekyll și Hyde. Omul cu masca de fier... ei bine, presupun că asta lămurește atunci situația. Va trebui să fiu Alvie de acum înainte. Maică-mea n-ar putea păstra secretul nici în ruptul capului. I se citește pe față.

– De fapt, acum mi se spune *Beyoncé*, mamă. ăsta e numele pe care l-am folosit în ultima vreme.

– Credeam că ești moartă, îmi răspunde.

Maică-mea are o voce ascuțită. Și accent australian.

Oscilează între *EastEnders*²³ și *Neighbours*²⁴, de parcă nu se poate hotărî asupra originii. Locuiește de zece ani în Oz, acolo unde trăiesc toate creaturile veninoase. Sperasem să rămână acolo pentru totdeauna. Însă n-am eu norocul ăsta, așa că iat-o aici. Își dă jos mănușile din mătase, deget cu deget, după care le împachetează și le pune în buzunar. E îmbrăcată într-un costum purpuriu cu fustă, dres de 15 deni și poartă o pălărie. E genul de vestimentație pe care ar purta-o Theresa May în timp ce ar spune ceva foarte enervant.

– Mamă? Poftim? Dar cum m-ai găsit?

– N-a fost *atât* de greu. Nu ești vreun yeti.

²³ Serial britanic a cărui acțiune se petrece în estul Londrei.

²⁴ Serial australian.

Nu, sunt Monstrul din Loch Ness.

— Credeam... credeam.

Își înăbușă un hohot de plâns.

— Credeam că Beth era în viață.

Îi alunecă o lacrimă pe obraz. O șterge cu degetul.

Mă uit la Ernie cum stă în pătuț; e al meu. Nu vreau să-l aibă ea. Îl ridic și-l iau în brațe.

— Ma ma ma, zice.

— Bună, purcelușule, îi zic și îi mângâi obrăjorul moale, rozaliu și grăsuț. Acum, că a ajuns într-un final înapoi la mine, nu-i voi mai da drumul vreodată. Îl privesc în ochii lui mari și albaștri. Ia spune, mi-ai dus dorul, bebelușule?

Maică-mea mă împinge la o parte și intră în apartament. Simt un damf amărui de Elnett. Mereu folosește prea mult fixativ; capul ei e inflamabil (bine de știut). Coriandru. Chiparoasă. Urme de opoponax. S-a dat cu o adevărată bombă chimică – Dior Poison, insecticidul ei preferat. Așază coșulețul pentru bebeluși pe podea și se uită la dezordinea din noul meu apartament. Zărește bățaușii care stau întinși pe canapea. Apoi se pare că îmi observă pentru prima oară nasul.

— Oh, îmi zice, ridicând o sprânceană. Arăți... ciudat. Te-ai îngrășat?

— Și eu mă bucur să te văd.

Mă învârte într-o piruetă și se uită la fundul meu.

— Ce naiba ai mâncat? Clatină din cap și își țuguie dezaprobat buzele. De câte ori trebuie să-ți repet? Pringles nu fac parte din alimentația de bază.

Ernie regurgitează ușor și apoi scuipează pe mine. Mă șterg cu cămașa.

Riccardo și Giuseppe cască și se întind pe canapeaua de piele. Au fețe soioase, murdare, ghetete, pline de noroi, iar pantalonii de trening cu care sunt îmbrăcați arată ca vai de ei. Maică-mea strâmbă din nas, apoi își încrucișează brațele și așteaptă.

Ce așteaptă?

Nu ne slăbim din priviri.

Domenico iese din dormitor. Clipește și o studiază pe maică-mea de zici că e vreo pasăre exotică. Pasărea Paradisului, te pomenești? O manucode cu pene lucioase sau o astrapia cu coadă panglică? Numai eu știu că e un *albatros*. Un semn rău. Un blestem malefic. Nu trebuie să-i omori.

— Ei bine, n-ai de gând să mă prezinți? mă întreabă mama.

Își dă jos pălăria și mi-o pune în brațe (ce sunt eu, vreo *slujnică*?). E o pălărie din paie cu un bor neobișnuit de lat și cu o eșarfă roz,

pretențioasă legată în jurul ei.

De ce n-am ucis-o în Taormina? Ar fi trebuit să o aștept și să-i fi înfipt un glonț între ochi. Acum o să strice totul. Acum își va dori să vorbească...

— *Signora*, permiteți-mi să mă prezint. Numele meu este Domenico Osvaldo Mauro. Sunt un prieten apropiat al fiicei dumneavoastră. E o plăcere neașteptată să fac cunoștință cu o tânără doamnă atât de fermecătoare. Se întinde și îi ia mâna maică-mii, pe care o sărută delicat. Iertați-mi, vă rog, înfățișarea neglijentă; n-am avut ocazia să mă îmbrac la patru ace.

la stai un pic, tânără? *Pe bune?*

Mi se pare că maică-mea roșește, însă mi-e greu să-mi dau seama din cauza machiajului. Astăzi, chiar că s-a tencuit bine; zici că-i o mască mortuară.

— Domenico, ea e Mavis, mama mea. Mavis, el e Domenico, le zic.

— Mavis? Ce nume frumos! replică Domenico, deopotrivă șocat și surprins.

Sper că glumești.

Maică-mea își retrage mâna.

— Oh? Vă mulțumesc. E franțuzescul pentru *sturz căutător*...

Ăăă, nu. Nu e.

— Mamă. Bun. Mă bucur să te văd. Tot nu mi-ai spus cum m-ai găsit.

— Nu. Nu ți-am spus, așa-i? Trebuie să recunosc că e o situație cât se poate de neobișnuită. Vreau să știu ce se petrece.

Caută din priviri un loc unde să se așeze, și ochii i se opresc asupra unui fotoliu verde-deschis. Șterge praful de pe el și se așază, aranjându-și fusta. Stă picior peste picior și își ridică privirea către mine.

— N-ai de gând să mă servești cu o ceașcă de ceai? Sau cu un pahar de șampanie?

Își înclină capul într-o parte, ca un papagal obraznic.

— N-am ceai. Nici șampanie. Abia m-am mutat aici, îi răspund.

— Ei bine, nu așa îți primești oaspeții. Lumea va crede că ai fost crescută în codru. Mama își curăță o scamă invizibilă de pe jacheta roșie. Mă gândesc că n-ai nici de mâncare. De parcă ar conta că sunt lihnită.

— Așa cum ți-am zis, abia m-am...

— Și nu, nu mă refer la *Pop-Tarts* de căpșune. Habar n-ai în ce condiții infernale am călătorit din Taormina până-aici. De una singură, cu nepotul tău orfan și fără cineva care să mă ajute cu bagajele. Iar acum... iar acum... Arată cu mâna către mine, apoi își acoperă fața cu mâinile. Iar acum, *asta*.

Bănuiesc că se referă la faptul că sunt în viață. E limpede că e dezamăgită de asta.

— Ei bine, nu ți-a *cerut* nimeni să vii, îi zic.

Mă uit la Ernie, care a ațipit la mine în brațe.

— Deci... cum m-ai găsit, mamă?

— Poliția i-a urmărit telefonul surorii tale, evident, îmi răspunde. (Băga-mi-aș n-ar fi trebuit să-l pornesc deloc. Știam eu că e riscant.) Deși nu înțeleg nicicum de ce e telefonul lui Elizabeth la tine... polițiștii vor sosi aici în orice clipă. Trebuie doar să parcheze mașina. Îmi aruncă o privire sfredelitoare. Știi că sora ta e moartă?

O privesc fix și nu scot o vorbă.

Domenico își drege glasul.

— Păi... noi vom pleca, ne zice.

Domenico se îndreaptă către canapea. Cei doi malaci stau răscrăcârați pe ea. Giuseppe are gura căscată și îi curge un firicel de salivă pe barba nerasă. Riccardo stă cu un picior pe fotoliu, celălalt atârându-i pe podeaua sufrageriei. Domenico îi trage un șut în tibie lui Riccardo.

— Băi. *Stronzo. Sveglia.*

Îi trage un dos de palmă peste față lui Giuseppe. Cu tot cu inele și cu încheieturile degetelor.

Cei doi se trezesc și sar în picioare.

— *Che cazzo? Che cazzo?* îl întreabă.

Se freacă la ochi și cască.

— *Polizia*, le răspunde.

Domenico se întoarce înspre maică-mea.

— Mavis, plăcerea a fost de partea mea. Sper că ne vom mai întâlni cândva.

Nenorocitul chiar face o plecăciune în fața ei.

Știam eu că polițaii aveau să mă găsească în cele din urmă. Băga-mi-aș trebuie s-o șterg de-aici. Însă, dacă plec, voi trezi suspiciuni. Dacă mă prind, s-a zis cu mine. Poate că nu doresc decât să-mi pună câteva întrebări? Au impresia că-i pot ajuta la rezolvarea cazului. Nătângii ăia cred că Salvatore e vinovatul. Voi fi bine. Acum, că maică-mea e aici, va trebui să fiu Alvie. Voi juca rolul surorii gemene loiale. Mi-ar fi de ajutor dacă Domenico ar pleca dracului de-aici... nu e nevoie decât de un singur cuvânt nepotrivit. O aluzie. Un indiciu. Ar putea să se ducă totul de răpă din cauza lui.

Cineva bate cu putere în ușa de la intrare. Domenico pălește. Îmi dau ochii peste cap și deschid. Nu-mi pasă. E prea târziu. Pe hol se află doi polițiști. Aceiași doi păcălici pe care i-am întâlnit în Taormina,

Commissario Savastano și Commissario Grasso. Ei au venit la domiciliu când a murit Ambrogio. I-am recunoscut din prima.

– *Buongiorno, signora*, mă salută polițaii.

– *Buongiorno*, zice Domenico.

– *Buongiorno*, zice Riccardo.

– *Buongiorno*, zice Giuseppe.

– *Ciau, ciau, ciau*, le răspund.

– Noi eram pe picior de plecare, zice Domenico. Se întoarce către mafioți. *Andiamo*.

Cei trei se strecoară pe lângă polițiști.

– *Arrivederci*, salută Domenico.

Îi privesc cum se îndepărtează pe hol.

Cei doi polițiști se uită la mine.

– Domnișoara Elizabeth Caruso?

– Nu, e cealaltă, zice maică-mea. Plânge cu sughițuri. Domnilor polițiști, ea e domnișoara Alvina Knightly.

Aceștia mă privesc și se încruntă.

– Și cadavrul din Taormina? Întreabă Savastano.

– *Acela* era al lui Elizabeth Caruso.

Maică-mea e scuturată de un hohot de plâns.

O, Doamne, mai bine-aș fi moartă!

∴

– N-am petrecut decât o noapte în Taormina. Soră-mea m-a scos din minți. (Măcar partea asta e adevărată.) Așa că i-am zis că trebuia să mă întorc în Londra. I-am spus că era ceva legat de serviciu. Știu, știu, n-ar fi trebuit să mint, dar aveam nevoie de un pretext ca să pot să plec. Mă scotea din sărite *în ultimul hal*. Soră-mea era foarte enervantă. Desigur, acum mă simt vinovată. Vorbesc serios. (*Nu chiar*. Era o vacă.) I-am spus că trebuia să mă întorc în Anglia, în schimb, m-am plimbat pe insulă și am vizitat toate obiectivele turistice renumite. Ba chiar am urcat până pe vârful muntelui Etna; priveliștea a fost superbă.

– Unde ați dormit? În ce hoteluri? întreabă Commissario Savastano.

Creionul lui e hotărât să-mi înhațe răspunsul și să-l treacă în carnetelul cu spirală.

– Am dormit sub cerul liber. Vremea a fost plăcută și uscată, așa că nu m-a deranjat.

Maică-mea pufnește dezaprobator. Crede toate balivernele, fără doar și poate. Își aduce aminte când am dormit în copac...

– Și ce ați făcut după aceea?

– Am luat feribotul, pe 30 august, înapoi către continent, după care am

luat trenul către Roma. Am vrut să mă vizitez câte ceva înainte să mă întorc în Anglia. Piazza di Spagna, Vaticanul... vă rog să mă iertați, însă sunt foarte supărată.

Îmi acopăr fața cu palmele. Respir greoi pentru o clipă. Inspir adânc și oftez. Trag cu ochiul pe furiș, printre degete. Ernie se foiește în pătuț. Maică-mea mă țintuiește cu privirea. Polițiștii se află de cealaltă parte a mesei și măzgălesc ceva în carnețele.

– Nu înțeleg un lucru, zice maică-mea, mijind ochii. De ce e la tine telefonul lui Elizabeth?

Îi arunc maică-mii o privire ucigătoare. Nu pare să bage de seamă. Mai că aş crede că s-a înțeles cu polițaii să mă condamne pentru omor. Ah, nu. Stai. Probabil că așa și e.

– Sî, sî. Telefonul va rămâne la noi, intervine Grasso, întinzând mâna. Vă rog frumos, *Signorina* Knightly.

Caut iPhone-ul soră-mii în geanta Prada și îl scot de acolo. L-am pus în palma întinsă. Îmi storc creierii. Ce se găsește în telefonul ăla? Ceva incriminator? Cred că mi-am acoperit destul de bine urmele. Am folosit telefonul cel nou când i-am trimis mesaje lui Nino și când mi-am făcut toate pozele alea în magazinul Prada.

Commissario Savastano ia telefonul și îl sigilează într-o pungă transparentă din plastic.

– Telefonul meu s-a stricat, așa că Beth mi l-a dat pe al ei. Mai era și ea drăguță *uneori*...

Polițiștii încuviințează. Maică-mea se încruntă. Încă nu-i vine să creadă că cea pe care au găsit-o e Beth.

– Dar de ce m-a sunat Beth, când eram în Australia, să-mi spună că tu erai moartă?

Polițiștii se uită nedumeriți unul la celălalt. Futu-i. Are dreptate. De ce-am făcut asta? N-am vrut să las treburi nerezolvate și atunci mi s-a părut că-i o idee bună. Am sunat-o pe maică-mea, dându-mă drept Beth, și i-am spus că Alvie dăduse ortul popii. I-am zis că murise în piscină. Măcar partea aia e adevărată.

Mă fixează trei perechi de ochi. Dintr-odată, mi se face mult prea cald.

– Cred că nu-ți amintești bine, mamă. Pun mâna peste mâna maică-mii. Cobor vocea. Creierul îți joacă *uneori* feste. Îți spune ceea ce *vrei* să crezi atunci când adevărul e mult prea... nasol.

Maică-mea își retrage mâna. Acum plânge, jelește de-a binelea. Poate că de-abia acum a acceptat realitatea. E de-a dreptul isterică, la dracu'. Bun. Arată ca una sărită de pe fix. Vor crede povestea mea.

Aud în cap ecoul hohotului de râs al lui Mr Bubbles.

Commissario Savastano își mângâie barba nerasă și încărunțită.

— Așadar, ați petrecut noaptea din 26 august la vila familiei Caruso?

— Da. Puteți să o întrebați pe Emilia. E dădaca angajată de ei, le zic.

Polițiștii încuviințează. Au interogat-o deja.

— Doar o noapte?

— Da, le răspund.

— Ați observat sau ați auzit ceva suspect cât timp ați stat acolo? Ceva care să vă fi dat de bănuț că sora dumneavoastră se afla în pericol?

— Ăăă, doar o clipă, să mă gândesc... Mă încrunt. Mă prefac că mă gândesc. Că îmi storc creierii. Știu că și-o trăgea cu vecinul de alături — Salvatore, așa cred că îl chema. Credeți că asta ar fi putut avea de-a face cu uciderea ei?

La fix.

A fost genial.

Maică-mea scoate un țipăt strident, de zici că-i un papagal sugrumat.

— Ah da, Salvatore Bottare.

— Da, el e. El e tipul pe care-l căutați, le zic.

— Iar dumneavoastră îl suspectați pe acest vecin, pe *Signor Bottare*, că ar fi vinovat de crima odioasă?

— Oh, da. El e. Pun pariu că el a făcut-o.

Oftează.

— În regulă.

— Tot ce trebuie să faceți acum este să-l găsiți, încerc să arborez un zâmbet triumfător.

Savastano își drege glasul. Bea o gură de apă.

— Aseară a fost găsit trupul neînsuflăit al lui *Signor Bottaro*. A fost descoperit într-o pădure din apropiere de Taormina, destul de aproape de cel al lui Elizabeth. Mă holbez la polițai.

— Iertați-mă, *puteți repeta?*

— Salvatore e mort.

Simt cum mi se scurge tot sângele din obraji. Chiar mă întrebam unde îl îngropaseră Nino și Domenico. Nu e bine ce se întâmplă.

— Ați găsit trupul lui Salvatore?

— Da.

— Mort, într-o pădure?

Beth râde isteric la mine în cap.

— Taci dracului din gură.

— Pardon?

— Ah, nu vorbeam cu tine.

Maică-mea se încruntă. Pe mine mă trec toate apele.

– Avem motive să credem că persoana sau persoanele care v-au ucis sora i-au ucis și pe Ambrogio Caruso și pe Salvatore Bottaro.

– Oh. Chiar așa să fie?

Mă foiesc pe scaun.

– *Signorina* Knightly, mai spuneți-mi ceva: ați auzit vorbindu-se despre un tablou? Despre un Caravaggio? Întrebă Grasso.

Nu-mi iau privirea de la covorul ros. Maică-mea îmi trage un șut în tibie.

– Alvina, domnul polițist ți-a pus o întrebare.

– *Totul se duce de râpă*, îmi zice Beth.

Taci taci taci taci.

– Puteți repeta, vă rog? îi spun.

– Ați auzit vorbindu-se despre un tablou de Caravaggio cât timp ați stat la vilă?

– Nu. Cu siguranță nu. Nici nu știu ce înseamnă asta.

Maică-mea își dă ochii peste cap când mă aude.

– Un *Car-a-vag-gi-o*, îmi zice. Își mută privirea către polițai. N-a promovat la cursul de artă.

Polițiștii se uită unul la altul. Își pun capacele la pixuri și își închid carnețelele.

– Vă mulțumim, ne-ați fost de mare ajutor.

Ridic privirea și încuviințez. Pe față mi se așterne un zâmbet larg.

– Vă stau la dispoziție dacă mai aveți nevoie de ajutor la investigație.

Cu orice aș putea să ajut...

Se ridică. Dăm mâna. Pleacă.

luhu! luhu! Ce *ușor* a fost! Am trecut cu brio peste asta, la dracu'. Sunt o adevărată *profesionistă*. E aproape ca și cum n-aș avea nimic de ascuns. Nu m-am pierdut cu firea. M-am ținut de poveste. Asta a fost o performanță demnă de un Oscar. M-am ținut tare chiar și atunci când mi-au dat vestea halucinantă că i-au găsit cadavrul lui Salvo. De-abia am tresărit.

Maică-mea se îndreaptă către mine și își îngustează privirea.

– Indiferent pe unde treci, lași haos în urma ta.

– Haide, mamă, nu da vina pe mine. A fost momentul nepotrivit, locul nepotrivit. Nimic mai mult.

– Lucrurile sunt mai complicate decât lași tu să se înțeleagă.

Mă aplec să-l iau pe Ernie în brațe și îl gâdil sub bărbie.

– Nu, nu sunt. Nu mai exagera atât. Nu mai face din țânțar armăsar.

∴

Domenico și zdrahonii lui se întorc după plecarea polițiștilor și după ce

maică-mea s-a instalat comod la mine în apartament.

– *Totul e în regulă*, îi zic din vârful buzelor. *Au plecat.*

– Ce-au vrut sticleții ăia? întrebă Domenico.

– Nimic, îi răspund. E-n regulă.

– *Nimic?*

Domenico clatină din cap.

Încui ușa de două ori.

Își drege glasul.

– Hm-hm.

Tresar speriată. E un sunet exploziv, de AK47.

– Doamnelor, aș fi deosebit de onorat să vă scot la cină astă-seară.

Oh, Doamne. Te rog, nu. Îmi dau ochii peste cap.

– Nu e nevoie, Domenico. *Serios.*

Domenico se uită la maică-mea. Maică-mea se uită și ea la el.

– Cunosc un local intim și fermecător, în Piața Navona. E, cum se zice, *romantic*. Priveliștea înspre fântâna magnifică a lui Bernini, Fântâna celor Patru Râuri, este incomparabilă.

– Nu. Nu, *mulțumim*, îi zic.

Îi fac semn din ochi. Îi arunc o *privire*, însă nu se prinde. Sau nu-i pasă. O soarbe pe maică-mea din priviri, de parcă ar fi Marilyn Monroe sau Elena din Troia. Îi h. Maică-mea îl privește și ea lung. Ce se petrece? Domenico se pune într-un genunchi, de zici că e pe cale să o ceară de nevastă.

– Când lumina lunii sărută pieile din marmură ale zeilor celor patru râuri, veți simți prezența Atotputernicului însuși. E – *come si dice?* – divin.

Îi sărută degetele, apoi desenează o stea. Steaua explodează în aer.

– Nu. Nu, și gata. *Nu, și gata*, insist eu.

Maică-mea își trece o buclă imaginară după urechea împodobită cu perle, își coboară privirea – e încălțată cu sandale Ferragamo – și își mușcă buza de jos.

Domenico se apleacă un pic înspre ea și îi vorbește pe un ton intim.

– Mă voi asigura personal ca papilele dumneavoastră gustative să fie răsfățate de cele mai somptuoase delicatături ale Romei: *baccalá* și flori de *zucchini* ușor prăjite în aluat, *saltimbocca di vitello* învelite în *prosciutto* dulce, și *rigatoni carbonara* atât de bune, încât vă vor da lacrimile.

– În niciun caz. Vorbesc serios. *Nu mergem.*

Oh, Dumnezeule mare, cred că *flirtează*. Cât de grețos!

– *Maritozzi* cu frișcă și coji glasate de portocală. *Tiramisu* scăldat în cel mai fin vin de *Marsala*...

– Ei bine, Alvina, eu vreau să merg, îmi zice maică-mea, netezindu-și

fusta și foindu-se pe scaun. Mi-e destul de foame. Și cu asta, basta. Își ia poșeta și e gata de plecare. Mulțumesc, Domenico. Ar fi foarte drăguț.

Domenico îmi aruncă o privire nedumerită. Pot să-i citesc gândurile: *Alvina? Nu e asta numele tău, nu-i așa? Așa o chema pe fata pe care am îngropat-o.*

Îmi dreg glasul.

– Cum rămâne cu Ernie? Doarme. Nu poate să meargă.

Ce bine! Asta le-a distras atenția. Însă pentru câtă vreme? Am încurcat-o.

Ernie doarme în coșuleț. Sforăie molcom. Văd cum i se mișcă ochii pe sub pleoape. E fericit că visează sâni plini cu lapte (sau ce-or fi visând bebelușii; e băiețel, așa că probabil sâni).

Maică-mea se apleacă și îl învelește bine, trăgându-i păturica până sub bărbie.

– Domenico, ce fel de restaurant e cel unde mergem? Ar fi în regulă dacă am lua copilul cu noi?

Domenico se uită la Ernesto, apoi la Riccardo și la Giuseppe. Cei doi au adormit din nou pe canapea. Sunt mai degrabă animale decât oameni. Dorm mult, ca lei.

– *Non si preoccupi, signora*, îi răspunde Domenico, înclinându-se aproape imperceptibil. Va fi o plăcere pentru oamenii mei să aibă grijă de nepotul dumneavoastră. Vă veți putea bucura de o seară relaxantă, fără povara acestor responsabilități. *Stronzi*, latră Domenico.

Mafioții se trezesc.

– Aveți grijă de copil.

Tipii ăștia? Nu. Sper că glumește.

– Oh, zice maică-mea. Ești sigur?

– Mda, intervin eu, *ești sigur?*

Riccardo se ridică și privește bebelușul de parcă nici nu știe la ce se uită. Giuseppe se ridică și se scarpină în cur, apoi se încruntă la Domenico.

– Bineînțeles, zice Domenico. N-ai de ce să te temi, Mavis. Acum, te rog să mă scuzi, mă duc să-mi schimb hainele...

Îl urmez înspre dormitor.

– Cum rămâne cu Dynamite? Îl întreb.

– *Domani*. Mâine. *Un po di pazienza*.

Îmi închide ușa în nas.

::

Domenico iese din dormitor. Mă frec la ochi ca să văd mai bine. E același tip de dinainte? Ucigașul cu sânge rece? Mafiotul ăla prostănac?

Încerc să-mi aduc aminte prima oară când l-am văzut în pădurea aia din Sicilia: stătea în bena unei camionete și fuma un trabuc cubanez. Era îmbrăcat într-o salopetă jerpelită. Avea fața julită. Unghiile murdare. Grăsan și dizgrațios. A turnat ciment peste soră-mea. A spus că frate-su fusese „șpintecat”, lucru care m-a îngrețoșat de tot. Și acum, iată-l într-un costum în trei piese, arătând la fel de dichisit precum Chris Eubank, versiunea albă, sau precum Daniel Craig în *Casino Royale*. La patru ace precum Drake, la dracu'. Are cravată mov cu imprimeu *paisley* și o batistă din mătase, asortată. Pantofii lui sunt atât de lucioși, oglindă, nu alta. De unde naiba a scos pălăria aia *bowler*? Ah, asta se găsea în cutia pentru pălării. (Ce ți-e și cu mafioții și pălăriile lor?)

C-adesea judeci omul după port²⁵, deși mă gândesc că în cazul ăsta portul e înșelător.

Maică-mea icnește când îl vede pe Domenico. Arată de zici că e pe cale să aibă un orgasm.

– *Andiamo*, doamnelor. Să mergem, ne zice, deschizând ușa de la intrare.

22.

Piața Navona, Roma, Italia

Stăm afară, la terasa unui restaurant de modă veche, chiar în mijlocul Pieței Navona. Locul e incredibil. Romantic ca la carte. Suntem eu, Domenico și mama; zici că suntem ăia din Brady Bunch, la dracu'. Parcă mă și văd zicându-i „tată” mafiotului ăstuia nemilos.

Citesc meniul. Prin aerul blând al nopții plutesc arome ademenitoare de *lasagne al forno* și *spaghetti alla puttanesca*. Lumânările pâlپătoare aruncă umbre calde prin piața străveche. Fețele de masă au imprimeuri cadrilate roșii și albe. Ni s-au adus măslina de culoarea smaraldului; bag una în gură și îi mestec pulpa sărată și cărnoasă. Capodopera vestită a lui Bernini se află la doar câțiva metri depărtare. Cerul înstelat e străpuns de un obelisc egiptean impunător. Din fântâni magnifice țâșnește apă înspumată care se revarsă în torente. Îmi aprind o țigară și închid ochii, încerc să pretind că nu mă aflu aici, că sunt în altă parte: *mergând cu mașina cu Nino prin Toscana, într-o cadă cu apă fierbinte cu Nino, la Ritz, în pat cu Nino la mine în apartament...*

²⁵ *Hamlet*, actul I, scena 3.

– Ce obicei împruțit! mă admonestează maică-mea, tușind din cauza fumului ce vine de la țigara mea.

Domenico își stinge trabucul.

Eu îmi aprind o altă țigară.

Ding.

Un mesaj. De la el. Bineînțeles.

– ȚI-AU PLĂCUT FLORILE?

Sunt pe cale să-l șterg, însă... n-o fac.

– AU FOST UN DAR SAU O AMENINȚARE?

Un bărbat care cântă la vioară se apropie de masa noastră micuță. Interpretează melodia aia despre luna care lovește cerul ca aluatul unei pizze mari.

– *Asta-i dragostea...* îngână Domenico, bătând din picior în ritmul muzicii.

Îi dă bărbatului o bancnotă de 500 de euro.

– *Grazie. Grazie*, zice bărbatul.

Face un gest larg cu arcușul și se întoarce către mama.

– *Signora*, nu aveți cumva vreo preferință?

Maică-mea se îndreaptă de spate pe scaun. Se șterge la gură cu un șervețel.

– Oh da, mulțumesc. Care e melodia aia pe care o cântă mereu, știți voi, în filmele a căror acțiune se petrece în Italia?

– „Tu Vuò Fà L’Americano”? o întreb.

– Știți voi, piesa aia pe care o cântă Jude Law în *Talentatul domn Ripley*?

– E „Tu Vuò Fà L’Americano”, îi zic.

– Cam așa sună, zice ea. Mericano, mericano, mericano... ta, la, la, la, la, la, la.

– Ah, zice Domenico. *Sì. Sì.* O știu. „Tu Vuò Fà L’Americano”.

– Da. Aia, confirmă maică-mea.

Băga-mi-aș piciorul, când am zis eu, n-a fost bine, trebuia s-o spună el.

– *Può suonare questa canzone?* Îl întreabă Domenico pe muzicant.

Violonistul începe să cânte; e fix lângă urechea mea.

– *’Mericano, mericano, mericano*, cântă maică-mea din toți răunchii.

Cred că mă ia o durere de cap. Îmi frec tâmplele, apoi iau cuțitul în mână. Îmi trec degetul mare de-a lungul lamei. Pe cine să ucid prima oară? Pe lăutar sau pe afona de maică-mea? Cine să fie, cine să fie, cine să fie...

– Mavis, zice Domenico, aplecându-se peste masă. Spune-mi, rogu-te. Ce-au vrut polițiștii azi? Îmi pare atât de rău că a trebuit să plecăm.

Iau în mână paharul de vin, însă e deja gol. Iau în schimb paharul maică-mii și beau o gură din el.

– Voiau să-i pună niște întrebări fiicei mele. Se afla în Taormina în perioada în care sora ei geamănă a fost ucisă. Spune-mi, Domenico. De cât timp o cunoști pe fiica mea?

Domenico se încruntă și se uită la mine.

– De când a ajuns în Taormina.

– Deci nu de foarte multă vreme.

– Nu.

– Și n-a încercat încă să se culce cu tine?

– Mamă, îi zic.

Cum poate să-l întrebe așa ceva?

Domenico mă privește.

– Nu, încă nu, îi răspunde.

– Te numeri printre cei norocoși, îi spune. Unul care i-a scăpat printre degete...

Scrâșnesc din dinți. Dacă sparg paharul ăsta, aș putea să folosesc un ciob ca să-i tai gâtul.

– Mai vrei vin? întrebă Domenico, turnând vinul roșu în paharul oricum pe jumătate plin al maică-mii.

Îi h, încearcă să o îmbete. Începe să arunce cu insulte; funcționează.

– Oh, mai vreau și eu, îi spun în timp ce golește sticla.

– Mulțumesc, îi spune maică-mea, sorbind o înghițitură. *Delizioso*.

Domenico și maică-mea ciocnesc paharele pentru a șasea sau a șaptea oară. Eu mă holbez la scaunul gol aflat de cealaltă parte a mesei, în dreptul meu. Parc-aș fi invizibilă.

– Sper că îți place porția de linguine, Mavis. Spune-mi, e pe gustul tău?

– Oh da, îi răspunde maică-mea. Domenico, engleza ta e *desăvârșită*.

Pot să te întreb unde ai învățat-o?

Și eu m-am întrebât asta... e foarte în stil Regency²⁶.

– Am învățat engleză la școală, ca toți copiii din Sicilia. Dar am fost îndeajuns de norocos încât să dețin un exemplar în engleză din *Persuasiune* de Jane Austen. E cartea mea preferată, îi zice. Se întoarce către maică-mea și se întinde să-i ia mâna într-a lui. „Îmi străpungi sufletul. Sunt jumătate agonie, jumătate speranță. Nu-mi spune c-am sosit prea târziu, că astfel de sentimente neprețuite au dispărut pentru totdeauna. Mă ofer ție din nou, iar inima mea îți aparține chiar mai mult decât acum opt ani și jumătate, când aproape c-ai frânt-o”.

²⁶ Stil britanic ce s-a manifestat în arhitectură, îmbrăcăminte și mobilă la sfârșitul secolului al XVIII-lea și începutul secolului al XIX-lea, și care s-a remarcat prin trăsături sofisticate, complexe.

– Oh, Domenico.

Maică-mea își face vânt cu lista de vinuri.

– „Să nu se mai spună că bărbatul uită mai repede ca femeia, că dragostea lui piere mai repede. N-am iubit pe nimeni în afară de tine”.

– Vai mie.

Înfig furculița cu furie în pastele din fața mea. Șterg sosul din farfurie cu ultima bucată de ravioli. Preț de câteva clipe rămânem într-o tăcere stânjenitoare.

– Alvina, zice maică-mea.

Domenico se încruntă.

– Elizabeth?

– Beyoncé, le zic.

– Alvina?

– Betta?

– Stați că tușesc, le spun.

– Nu poți să ceri un pahar cu apă? Întreabă maică-mea.

– Haide să mergem până la baie, îi zic.

– Ei bine, *tipul* pare un tânăr amabil, i se adresează maică-mea ușii toaletei.

Se referă la *Domenico*?

– Mda, sigur. E un scump.

Trag apa la toaletă și mă întâlnesc cu ea la chiuvete.

– În ce domeniu lucrează? mă întreabă, înfoindu-și părul.

Se privește în oglindă și își țuguie buzele. Apoi se mai dă încă odată cu ruj, chiar dacă nu e nevoie.

– Extermină dăunători, îi răspund.

Cam cum faci tu cu parfumul tău...

Mă întind după săpun și dau drumul la robinet. Apa îmi opărește mâinile.

– Ah. Ei bine, *face* ceva folositor. Apelează multă lume la el pentru o astfel de treabă? Mă refer acolo, în Taormina?

– Ai fi surprinsă... e o slujbă sezonieră.

Își deschide trusa de machiaj și se pudrează.

– Din câte se pare, se câștigă foarte bine. Ai văzut câți bani i-a dat acelui muzicant? O bancnotă de 500 de euro.

– Ah da, se câștigă bine. De fapt nu, nu se câștigă atât de bine.

– Alvina, voi fi sinceră cu tine. Oftează. Lucrurile între mine și Rupert *nu* merg bine.

Îi h. Cel de-al doilea soț al mamei, Rupert Vaughan Willoughby, e cel mai mare ratat de pe Pământ. (Ah nu, ăla e Nino. Atunci, ăsta e pe locul

doi.)

— Serios? Oare de ce?

S-a prins în cele din urmă că ești un sucub? Ți-a observat coada de șarpe și ghearele de pasăre prădătoare? A descoperit că ești Regina Demonilor?

— Sunt deja câțiva ani de când nu s-a mai ridicat la înălțimea așteptărilor în *dormitor*. Iar eu sunt femeie. Am și eu nevoile mele.

Oh Dumnezeu, n-ar fi trebuit să o întreb. Nu mă aflu aici. Nu iau parte la discuția asta. *Nino într-un Lamborghini. Nino în slip. Nino uns cu Nutella...*

Mă îndrept către ușa de la baie, însă maică-mea continuă să vorbească de una singură în fața oglinzii, transfigurată precum Vrăjitoarea cea Rea când o privește pe Albă-ca-Zăpada.

— Cum să-ți zic, n-a fost niciodată mai mare decât o *ciupercă*, însă mai demult încerca măcar...

— Mamă, eu plec. Paaaaaaa.

— Mă mut la tine împreună cu Ernie. Vom sta în camera pentru oaspeți, îmi zice.

Împing ușile și mă întorc în restaurant, încercând să-mi stăvilesc senzația de greață. Nu vorbește serios. Nu va rămâne la mine. Îmi șterg informația asta din minte.

Domenico mă așteaptă imediat după colț. Mă împinge într-o firidă și mă lipește de un perete.

— *Che cano?* îmi șuieră în ureche.

Îmi dau ochii peste cap.

— Acum, ce mai e?

— Tu ești... *cealaltă soră geamănă?*

Oh Dumnezeule, nu asta, *nu din nou*. Deja m-am săturat *până peste cap...*

— Mda, pupă-mă-n cur.

Își bagă mâna în buzunarul hainei. Simt cum mă împunge cu pistolul. Mi-l înfige sub coaste, în diafragmă.

— Bine. Bine. Pot să-ți explic.

— Aștept, îmi zice.

Și acum, ce?

Beth îmi zice:

— *S-a terminat, Alvie.*

— *Ambrogio* a ucis-o pe Elizabeth fiindcă își dorea să fie cu *mine...*

Hai c-am dres-o. Felicitări!

Domenico ridică din sprâncene. Cred că pune botul.

– *Minchia.*

– Aveam o aventură cu el. Soră-mea trebuia să dispară din peisaj...

Bravo, Alvie! E *perfect*. Te descurci *de minune*. Nota zece cu felicitări pentru că nu te-ai pierdut cu firea. O să o muște momeala, fraierul.

– Deci, *Ambrogio* a ucis-o pe Elizabeth? *El* a omorât-o?

– Da. Săptămâna trecută, îi răspund. Vezi tu, *eu* am fost dintotdeauna preferata lui...

Eu am fost geamăna mai sexy. Aș putea să povestesc ore-n șir despre faptul că Beth era praf în pat. Aș putea să-mi înșir toate calitățile și să-i terfelesc numele prin noroi.

– Iar sora ta și-o trăgea cu Salvatore?

– Da, dar cum ai aflat asta?

– Mi-a spus Nino, îmi răspunde Domenico.

Chiar. Presupun că are sens. Nino și Domenico sunt ca frații. Se cunosc de foarte mult timp.

– Iar atunci când Salvatore a aflat că Beth a fost ucisă...

– L-a ucis *la rândul lui* pe Ambrogio.

– Exact, îi zic. Domenico. Te... rog... dă-mi drumul, îmi pare rău c-am mințit.

Flutur din gene. Îmi scot pieptul în evidență. Încerc să joc cât mai bine rolul de „domnișoară la ananghie”.

Mă împunge și mai tare cu țeava pistolului. O să-mi străpungă dracului plămânii cu el.

– Să nu mai faci asta niciodată, îmi zice.

Scutur din cap.

– Nu mai fac.

Îmi dă drumul și se îndepărtează. Mă sprijin de perete. După ce îmi trag sufletul, îl urmez pe coridor.

Când ajungem înapoi la masă, ne întâlnim cu maică-mea. Domenico se uită urât la mine.

– Ah, iată-vă, bolborosește maică-mea. Cerem nota de plată?

∴

Ne întoarcem pe jos la apartament, iar Domenico și maică-mea au luat-o înainte. Eu îi urmez la câțiva pași în spate. Briza e diafană, precum un pulover Gucci din cașmir și lână merinos. Clinchetul apei dintr-o fântână aduce cu note de Vivaldi. Platanii uriași se unduiesc ușor în vânt în timp ce noi ne deplasăm pe sub crengile lor. Cotim și o luăm înspre un pod peste Tibru. Apa șerpuiește și strălucește în lumina argintie a lunii.

– Ah, Domenico, ce *frumos* e! remarcă maică-mea, admirând priveliștea.

– *E bella come te, Mavis. E la fel de frumos ca tine.*

Cotim și ajungem pe strada șerpuitoare unde locuiesc eu, pavată cu dale din piatră și străjuită de balcoane. Ușile vechi din lemn sunt decorate cu capete de lei firoși. Pentru liniștea mea, mă uit împrejur după Nino, însă nici urmă de el. Cel puțin deocamdată. Domenico și maică-mea se țin de mână. Mă simt în plus.

– Ei bine, Domenico, îți mulțumesc pentru o seară minunată. Chiar nu era nevoie să ne răsfeți astfel. Te-ai comportat ca un adevărat cavalier. Alvina, mulțumește-i.

– Mda. Mulțam. Merci, îi zic.

Asta are impresia că am cinci ani.

– *Signora*, plăcerea a fost de partea mea. Ești cel puțin la fel de tânără și de frumoasă ca fiica ta, dacă nu chiar mai mult. Sper că ți-a plăcut cina?

– Oh da. Foarte mult. Mi-a plăcut în mod deosebit vinul roșu. Îmi mai spui o dată cum se numea?

– *Regina di Renieri.*

– Ah, da. *Regina*, zice ea, sughițând.

– *Regina* înseamnă *regină*, îi explică Domenico.

Pe bune, cui dracu' îi pasă?

– Și mi-au plăcut la nebunie ciocolatele servite alături de desert. Cum le zicea, oare, *Baci*?

– *Sì, Baci. Baci* înseamnă *săruturi*.

– Au fost prea dulci pentru gustul meu, intervin eu. Cam siropoase.

Urcăm șirul nesfârșit de trepte care duc la apartamentul meu. Ajunși la capătul lor, gâfâim cu toții cât timp îmi caut cheile. Se pare că Domenico și cele două matahale ale lui se simt ca acasă. Nu știu unde va dormi maică-mea. Apartamentul n-are decât două dormitoare. Va trebui să iasă și să-și găsească un hotel... la ora asta târzie din noapte. Cu tot cu bebeluș. Dăm ușa de perete și intrăm în sufragerie. Riccardo și Giuseppe ridică privirile către noi. Se joacă cu Ernesto, care râde, gâdilându-l pe burtică și ciufulindu-i părul în timp ce se târâie în patru labe pe podeaua sufrageriei. Peste tot în jurul lor sunt împrăștiate jucării pentru copii. Se pare că s-au distrat pe cinste.

– Vă urez noapte bună, zice Domenico, sărutând mâna întinsă a maică-mii.

Maică-mea chicotește ca o fetișcană.

Îmi dau ochii peste cap.

– Noapte bună, le zic. Mă duc la culcare.

Nu mai suport situația asta. Seara asta a fost infernală. *Nu se poate să*

fie mai rău de-atât. Trântesc ușa de la camera mea și cad lată pe pat. Mă holbez la tavan. Într-unul din colțuri se vede o pată de umezeală. Trebuie să provină de la o țevă spartă de deasupra. Sting lumina și sunt pe cale să adorm, când aud o bufnitură în perete.

BUF.

BUF.

BUF.

BUF.

– *Domenico. Armăsar italian ce ești.*

– *Fă dragoste cu mine, Mavis. Regina mea.*

Oh Dumnezeuule, *puteam să bag mâna-n foc c-o să se întâmple asta.*

– *Întrece orice scârboșenie, zice Beth.*

De data asta, sunt de acord cu ea.

Îmi îngrop capul în pernă. Nu mă ajută cu nimic să blochez zgomotul.

BUF.

BUF.

BUF.

BUF.

Ușa de la dormitorul meu se deschide cu un ZBANG puternic. Mă ridic în capul oaselor și aprind lumina.

Acum ce mai e?

Îl zăresc pe Domenico stând în tocul ușii, gol de la brâu în jos, în erecție. *Să mă omoare careva. Și să o facă acum.*

– Întreabă mama ta dacă nu ai vreun prezervativ.

Deschid gura și o închid la loc. Am rămas fără cuvinte.

Nenorocita de maică-mea. Nenorocitul ăsta. Ea are șaiszeci și unu de ani. Aproape șaiszeci și doi. El are jumate din vârsta ei.

– Nu, n-am, îi răspund.

(Ba da, am. Dar nu i-l dau. Am pe undeva prin geanta Prada un pachet de prezervative cu striaii și aromă de zmeură, dar le păstrez pentru o ocazie specială. Le țin pentru când îl găsesc pe Nino.)

– Nu-ți face griji, îi zic, e prea bătrână să mai rămână însărcinată.

– Știu, dar am hepatită A, B și C.

Închide ușa și pleacă.

Aud din sufragerie niște voci estompate. Îl aud cum îi întreabă pe cei doi mafioți. Cred că unul din ei are un prezervativ, fiindcă după două sau trei minute, iar:

BUF.

BUF.

BUF.

ZIUA A ȘASEA: POLIȚAIUL

SĂPTĂMÂNA TRECUTĂ

Sâmbătă, 29 august 2015

Taormina, Sicilia

Soră-mea e moartă. Eu sunt putred de bogată. A sosit vremea să sărbătoresc. Trag pe nas o linie de cocaină de pe pieptul lui Nino, după care ling ce-a mai rămas. Transpirație fierbinte, sărată. Cocaină acidă. Creierul meu se trezește din nou. Îi ling pielea. Gura mi-e amorțită. Simt un gust amar. Îmi trec degetele prin părul fin și negru de pe pieptul lui Nino.

– Mai vrei să prizezi o linie? îl întreb, întinzându-i bancnota de cincizeci, făcută sul. Haide, mai prizează una. Chestia asta e mișto rău.

Nino pregătește cocaina pe trupul meu. Prizează o linie între sânii mei. Mă linge de la pubis până la gât.

– Hei. Oprește-te. Mă gâdilă, îi zic, zvârcolindu-mă ca să scap din mâinile lui.

Mă mai linge un pic pe față, apoi mă mușcă de ureche.

– Oprește-te. Stai. Te omor, îi zic.

Limba îi e fierbinte și umedă.

Îi trag una peste cap cu perna. El se prefacă că e mort. Din pernă iese o pană mică, albă, care aterizează lin pe pat. O urmăresc cum se așază pe așternuturi, apoi mă întind lângă el. Mi se pare atât de erotic să mi-o trag în patul surorii mele gemene moarte. Așternuturile poartă încă mirosul de Armani Code Black al lui Ambrogio. Lenjeria intimă împrăștiată pe podea e a surorii mele. Până și rujul cu care m-am dat e al lui Beth: Rouge Allure, de la Chanel. I-am lăsat lui Nino urme pe sculă.

Ascultăm liniștea care palpită, noaptea pustie cufundată în liniște. Nu mai există nimic dincolo de zidurile astea. Noi suntem totul. Salvatore nu mai zace mort pe podeaua din bucătărie. Domenico nu e aici să curețe mizeria. Nu există nicio soră îngropată în pădure, niciun Ambrogio rece, la morgă. Tot ce contează suntem eu și Nino. Lumea se învârte pentru noi.

– Betta, îmi șoptește la ureche.

Îi simt respirația caldă pe gât și mi se face pielea de găină. Îi inspir parfumul bărbătesc, cu note moscate.

– Vino cu mine. Mi-a venit o idee.

Mă prinde de mână și mă trage în sus. Sare din patul dublu.

– Ce? Poftim? Unde mergem?

– O să fie minunat. O să-ți placă la nebunie.

Își adună hainele de pe jos.

– Am mai făcut asta de o grămadă de ori. E o nebunie. Al dracului de distractiv.

Vorbește precipitat. Are ochii sticloși.

– Ce anume? Ce-i așa de minunat? îl întreb.

Vreau să rămânem locului și să mai prizăm cocaină.

Nino e gata de plecare. Mă uit la el cum își trage pe picioare blugii albaștri. Trupul lui seamănă cu al lui Brad Pitt, cu al lui Tyler Durden în *Fight Club*. Mă gândesc la scena aia când e în bustul gol în subsol. La scena aia când e gol în baie... Brad e perfect, ca un erou din filmele de acțiune, însă nu se compară cu *el*.

Îmi caut hainele. Chiloții. Sutienu. Nu-mi găsesc rochia, așa că dă-o naibii. Acum nu e nimeni prin preajmă care să ne vadă. Cei mai mulți sunt morți. Iese pe ușa de la dormitor. Îl urmez pe jumătate goală. Alerg pe coridor în lenjeria La Perla roșie, din mătase, a lui Beth, străbat vila și ies pe ușa de la intrare. Am ajuns în grădina lui Beth. Zăresc piscina, care pare umplută cu argint topit. O parte din mine se așteaptă să o vad acolo pe soră-mea geamănă. Dar nu, e moartă: nu fi idioată. Suntem doar noi. Stai liniștită.

Afară aproape beznă, iar deasupra muntelui Etna strălucește o lună în creștere.

Nino se întoarce și îmi zâmbește larg. Pare mai tânăr, seamănă cu un băiețandru.

Noaptea are miros dulceag și simt mireasma de bomboane a plumeriei.

Aud greierii cântând.

E o noapte de vară sufocantă.

– Nino.

Râd. Mintea mea e vraiste. Zâmbesc larg. Cânt „Nino. Nino. Nino”, imitând sirena unei mașini de pompieri.

– Grăbește-te, Betta. Haide.

Chicotesc întruna. Îmi mușc buza, încercând să mă opresc. E tot ce pot să fac ca nu care cumva să strig *mă cheamă Alvina*.

Împingem niște frunze la o parte. Trecem de niște lămâi. De niște livezi de măslini. De niște case. Simt cum adie o briză caldă. Ajungem într-un luminiș cufundat în liniște. Atunci îl prind din urmă. Oh futu-i, sunt atât de

drogată. Mă aplec și mă sprijin cu palmele de genunchi; am amețit. Îmi ridic privirea ca să văd unde mă aflu. Nino se apropie de mine. Mă ia de braț, iar eu îl urmez. Stăm pe marginea unei prăpăstii în adierea brizei, ne ținem de mână și privim peste buza genunii. E a dracului de mare distanța până jos. Pare periculos. Mortal. Razele lunii aruncă o lumină stranie, unduindu-se pe apa tăcută. Totul e alb-negru, ca într-un film vechi. Inima îmi bate cu putere acum. Ce căutăm aici? Locul ăsta seamănă cu prăpastia în care l-am aruncat pe Ambrogio. Mă trece un fior de gheață.

— Nino, care era ideea ta?

— Urmează să sărim.

— Ai înnebunit dracului de tot?

— Ai încredere în mine? mă întreabă.

Mă opresc. E o întrebare foarte bună. Se va descotorosi de mine așa cum s-a descotorosit de soră-mea? Pe ea a făcut-o să dispară.

Nino mă strânge și mai tare de mână. Are palma transpirată.

— *Uno, due...*

— Nino, stai.

— *Uno, duc, tre.*

Întâi m-a futut, iar acum vrea să mă omoare. O poveste veche de când lumea. Dar de ce? Oh Dumnezeule, știe că nu sunt Beth? Știe că i-am ucis șeful? Dacă ar ști că l-am ucis pe Ambrogio, că i-am zdrobit capul cu o piatră, s-ar răzbuna și m-ar omorî, așa cum l-a omorât pe Salvo.

Trage de mine și – nu mă pot abține – sar.

Deodată îmi dispare pământul de sub picioare și sub mine se cascadează un hău...

Un hău...

și cădem,

cădem,

țipând.

— AAAAAAAAAAAAAA.

Mă izbesc de un zid de aer rece marin.

Lumina stelelor devine difuză.

Stomacul mi se întoarce pe dos.

Adrenalina e incredibilă, ca niciodată.

Am luat-o razna de tot.

Îmi las mintea într-ale ei și privesc către noi doi cum cădem de-acolo de sus. Văd cum ni se rostogolesc trupurile. Văd curbura Pământului când se rotește. E o minge albastră-verzuie care se micșorează.

Apoi ne prăbușim în apă.

Zgomotul e asurzitor. Aud un RĂGET cumplit și îmi revin. Sunt cât se poate de lucidă. Vibrez. Simțurile îmi sunt mult prea ascuțite. Mă simt uimitor de plină de viață. Iar acum suntem în adâncul apei. Nino smucește de brațul meu drept și mă trage la suprafață. Apa e rece ca gheața, neagră, densă. Îmi ies din gură bule de aer. Înot cât pot de repede către suprafață, dând din picioare. Zbătând din brațe. Nino mă ține încă de mână. Nu mi-a dat nicio clipă drumul. Țâșnim amândoi din apa rece sloi în aerul nopții. Îmi trag sufletul. Stropesc în jur cu apă. Înjur. Tremur de adrenalină.

— FUTU-I. FUTU-I. FUTU-I.

Nino mă sărută. Mă strânge în brațe și îi simt pielea umedă, alunecoasă. Inimile noastre bat ca una singură. Călcăm apa printre valuri sub cerul vast, înstelat. Ne ridicăm și coborâm, ne ridicăm și coborâm, ne ridicăm și coborâm, ne ridicăm...

Sărutul ăsta. Marea sărată. Buzele lui reci ca gheața. Tremur. Mă trec fiori în apă. Și de-abia pot să respir.

Nino mă trage din nou înspre el.

— Betta, îmi zice. Ți place?

Uf. Din nou numele ăsta. O să-i spun și gata.

Închid ochii și mă abandonez în brațele lui. Îi simt pieptul gol peste al meu.

— Nino, trebuie să-ți spun ceva.

Mă opresc.

Nu cred că pot să o fac.

În minte îmi apare chipul lui Beth.

Îl privesc temătoare.

Ochii îi sclipesc întunecați în lumina lunii.

— Ce este, Betta? Haide.

— E cea mai tare noapte din viața mea.

De data asta, eu îl sărut.

23.

Sâmbătă, 5 septembrie 2015

Trastevere, Roma, Italia

Îmi găsesc hainele pe podeaua dormitorului. Le ridic de pe jos și mă îmbrac. Chiloți Prada. Pantaloni din piele. Pantofi din piele. Jachetă

neagră din piele. Mă uit în oglinda mare să văd cum arăt. Îmi trec degetele prin păr. Mi se duce vopseaua roz. Va trebui să mă vopsesc din nou. Nu *acum*. Am de rezolvat o treabă mult mai urgentă și mai importantă, părul mai suportă amânare. Mă ling pe vârful unui deget și îmi curăț rimelul de ieri, apoi mă dau cu niște fond de ten ca să-mi acopăr vânătăile – albastre și verzi – de pe noul meu nas. Îmi aplic un ruj violet. Mă mai dau cu puțin fond de ten. Îmi pun ochelarii de soare cu lentile tip oglindă. Scot pălăria fedora veche a lui Nino. O înclin într-o parte pentru un plus de stil. Încerc să văd cum îmi stă și invers. Arată fabulos în combinație cu părul meu fucsia spălăcit.

Bun.

Sunt gata pentru Dynamite.

Sunt gata să-mi găesc bărbatul.

Nino își va dori să nu se fi pus vreodată cu mine. Va regreta clipa în care ne-am cunoscut. O să-l găesc și o să mă culc cu el. (Una scurtă. Doar o doză. Merit asta.) După care îlucid, încet și dureros, când îi e lumea mai dragă, când se crede în siguranță. Iar apoi va dispărea.

Îmi verific din nou ceasul cu cuc. Bun, banii sunt tot în el. Dar azi trebuie să călătoresc fără prea multe lucruri după mine. Nu pot să le car pe toate. S-ar putea să fiu nevoită să părăsesc în grabă locul ăsta. S-ar putea să nu mă mai întorc vreodată.

Înșfac bancnotele din ceas și mi le îndes în sutienul push up. Bun, altceva? De ce mai am nevoie? Mă uit prin cameră. Nu pot lua toate hainele astea cu mine, nici lubrifiantul, nici periuța de dinți electrică... toate sunt grele, voluminoase. M-ar încurca. Va trebui să le aleg cu cap. Aș vrea să am un cuțit de măcelar, însă nu se mai găesc altele ascuțite în bucătărie. Am căutat deja. Iau inelul pentru penis și prezervativele, țigările și pașaportul. Nu mai am nevoie de cel al soră-mii; toată lumea știe că a mierlit-o. Închid fermoarul de la geantă. La drum. Îmi aprind o țigară.

Intru în vârfurile picioarelor în camera lui Domenico și mă asigur că încă doarme. E în pat cu maică-mea, iar Ernie doarme dus între ei. Bebelușul ține în brațe fața lui Domenico și își sugă degetelul mare. Portretul unei familii perfecte. Nici acum nu-mi vine să cred că-i place de *maică-mea*. Te pomenești c-o fi vreun necrofil? Mă rog, fiecare cu gusturile lui.

Sărmanul Ernie, îl părăsesc *din nou*. E deja a doua oară când fac asta. Nu pot să nu mă simt prost. Să-l părăsesc așa, lăsându-l cu nebuna de maică-mea și cu nenorocitul ăsta de psihopat. Bietul copil va avea nevoie de multe ore de terapie. Poate chiar de mai multe decât mine. Știi ceva? Îl

iau și pe el. Nu vreau să rămână cu maică-mea. O să-l adopt. E un plan super.

Fur copilul, găsesc telefonul lui Nino și numărul lui Dynamite. Apoi voi lua pistolul.

Podeaua începe să scârțâie când intru pe furiș și mă uit după arma lui Domenico. Scotocesc prin buzunarele hainei lui, însă nu e acolo. La dracu'. Nu găsesc nici telefonul lui Nino. Nu e nici pe noptieră, nici lângă perete, la încărcat. Ce naiba a făcut cu el? Telefonul face parte din plan.

Pun pariu că Domenico doarme cu pistolul sub pernă. Eu așa așa face în locul lui. Oare acolo sunt și telefonul, și pistolul? Merită să arunc o privire. Mă furișez până lângă pat și mă uit cu atenție la fața lui de brută. Sforăie zgomotos, așa cum îmi închipui că ar sforăi un căpcăun. Pare să doarmă buștean. La dracu', îmi încerc norocul. Îmi strecur încet încetișor, câte un pic, mâna sub perna lui. El se întoarce pe o parte și mi-o prinde ca într-o capcană. Nasul lui e la un centimetru de țâțele mele. Sigur se va trezi dacă o să mă mișc... ei bine, planul ăsta n-a funcționat.

— Băga-mi-aș zic eu, murmurând.

Se trezește maică-mea.

— Alvina? zice ea.

Se freacă la ochi și se ridică în capul oaselor.

Vocea ei îmi zgârie auzul. E mult prea devreme pentru căcatul ăsta. Poartă niște chiloți stacojii din mătase. Are machiajul întins și părul încâlcit. *Oh, Dumnezeule.* Maică-mea și Domenico. Nu-mi pot șterge din minte imaginea asta. Închid ochii, însă nu văd nimic altceva decât penisul imens și erect al lui Domenico. Îmi va rămâne întipărit în minte pentru veșnicie. E ca un fel de screen saver falic, pe care nu știu cum să-l șterg. Redeschid ochii rapid.

— Bună, mamă, îi zic.

Domenico se întoarce pe cealaltă parte și îmi pot retrage brațul.

— Te-ai simțit bine aseară? o întreb.

Bineînțeles că s-a simțit bine; am auzit TOTUL.

— Oh, *da.* Mulțumesc pentru întrebare, îmi răspunde.

Îiîh. Extaz postcoital.

Mă uit la fața ca de porc mistreț a lui Domenico, însă doarme buștean în continuare și sforăie.

*N-ai ochi? Nu poți să spui că-i vorba de iubire.*²⁷

Nici măcar eu nu mi-aș trage-o cu el.

Aud ceasul cu cuc cântând în cealaltă cameră.

Îmi vine o idee.

²⁷ *Hamlet*, actul III, scena 4.

– Mamă, așteaptă o clipă, am un cadou pentru tine. Mă întorc repede în dormitor și iau ceasul ăla idiot.

Ea mă urmează până pe hol. Îi dau ceasul maică-mii. Ea se uită suspicioasă la cadou, de zici că-i o bombă artizanală.

– L-ai furat din casa bunicii?

– Nu, l-am cumpărat din Londra.

Dă ceasul înapoi cu o oră, apoi mi-l înapoiază.

– Domenico nu știe *nimic* despre exterminarea dăunătorilor. L-am întrebat care e cea mai bună soluție ca să scapi de un gândac și mi-a sugerat să-l împușc. Alvina, iar umbli cu minciuni?

– Să știi că asta e o idee foarte eficientă. Gândacii sunt dificil de ucis.

– De ce te-ai trezit cu noaptea-n cap? mă întrebă. Nu-ți stă în fire.

– Mă duc să cumpăr niște lapte.

Maică-mea ridică o sprânceană.

– Ei bine, există un început în toate.

Mă uit în ochii ca niște mărgele ai maică-mii: zici că e un pterodactil din Cretacic. O s-o întreb fără ocoliș.

– Pot să-l iau pe Ernie cu mine? Mai iei și tu o pauză. Cred că ți-ar prinde un pic de ajutor. Ești prea bătrână ca să ai grijă de un bebeluș.

Maică-mea se încruntă. Nu e convinsă.

– Dacă Celine Dion poate să facă un copil la venerabila vârstă de patruzeci și doi de ani, atunci eu pot să am grijă de nepotul meu, îmi zice.

– Dar tu ai șaizeci de ani, nu patruzeci.

– Aiurea, îmi răspunde. Medicul meu dermatolog zice că am tenul unei femei de treizeci de ani.

Sigur nu are un asemenea ten. Probabil că și-o trage cu el.

– Ai vârsta pe care simți că o ai.

Mi-o închipui pe maică-mea în brațele lui Domenico. Imaginea e mult prea respingătoare.

– Ei bine, cred c-ar trebui să mi-l dai mie pe Ernesto. Seamăn un pic cu Beth, așa că ar putea să creadă că sunt mama lui.

– Ha. Tu și sora ta nu semănați deloc. Și cu asta, am încheiat discuția.

– Dar ți-am dat un ceas cu cuc...

Din dormitor se aude Ernesto plângând. Maică-mea se întoarce în cameră.

Oftez. Se întâmplă să mai aibă și ea dreptate din când în când. Mi-a fost destul de greu să târăsc cățelușul ăla după mine, nici nu vreau să mă gândesc cum ar fi cu un *bebeluș*. Mi-l închipui pe Ernesto într-un portbebe agățat de pieptul meu, plângând pe toată durata unui schimb de focuri. Pistoale încinse. Gloanțe care zboară peste tot. Nu, nu, nu, n-am niciun

chef de așa ceva. E greu să „le ai pe toate”. E mult de muncă să și crești copii și să ai și o carieră. La ce dracu’ le stătea mintea feministelor ălora? Poate că pur și simplu nu am instincte materne atât de dezvoltate.

– Bine. Fie. Nu-mi pasă.

Domenico iese din dormitor. Se întinde și cască. Gura lui seamănă cu a unui hipopotam. Unul cu o grămadă de plombe.

– Am o vorbă cu tine, îi zic.

Închide ușa în urma lui.

– Dynamite? îl întreb. Haide, să mergem. Acum.

– Sî. Putem să mergem azi. Dar s-ar putea să nu vorbească, îmi zice. S-ar putea să-i fie loială lui Nino.

– Dynamite e o *tipă*? îl întreb.

– Sî, *si*, e o tipă.

Nu știu de ce, însă crezusem că e vorba de un tip.

– Nu ai modalități prin care să-i faci pe oameni să vorbească?

– Nu torturez femei.

Îl urmez în sufragerie. Pufnesc indignată.

– *Pe mine* m-ai torturat.

– Nici vorbă, îmi răspunde Domenico. Te-am lăsat blocată într-un gard. Se așază și pornește televizorul.

– Mai ai toate unghiile. Nu ți-ai pierdut încă niciun deget de la picioare...

– Bine, am priceput.

Comută canalele de la televizor ca să ajungă la știri.

– Nu-mi pasă. Vreau s-o văd. O fac eu să vorbească, îi zic.

∴

Locul ăsta îmi pare cunoscut. Nu știu de ce. N-am mai fost aici până acum. Toate străzile astea pietruite seamănă unele cu altele. Toate ușile astea din lemn...

Domenico bate cu pumnul în ușa de la intrare.

Aud o voce venind dinăuntru.

– Ai un pic de răbdare, zice.

Ușa de deschide și... *Rain*? Îmi ia o clipă până îmi aduc aminte exact cine e. Stă în fața noastră, îmbrăcată în niște colanți și o bustieră, acum transparentă din cauza sudorii, încălțată cu niște pantofi sport Nike, și bea un shake din proteine dintr-o cană de blender.

– Rain? întreb eu. Ce cauți *tu* aici?

Cred că Domenico a greșit ușa.

– Beyoncé? Am încercat să te sun... Mă înșfacă zdravăn și mă azvârle în hol.

Mă lipește de un perete.

— Mi-o *tragi* și apoi nu-mi mai răspunzi la telefon?

Mă ridică, și picioarele mele nu mai ating podeaua.

— Polițiștii. Mi-au luat... mi-au luat telefonul.

Chit că n-are nicio relevanță, e *adevărat*.

La naiba, schema mea ucigașă n-ar avea niciun efect. N-are boașe.

Mă zbat, însă mă ține foarte strâns. Lovesc în gol cu picioarele.

Îmi dă drumul și mă prăbușesc pe podea. Îmi frec umărul. M-a durut.

Târfă nebună de legat.

Cred că mi-a dislocat umărul.

Rain mă trage de mână să mă ridic înapoi în picioare. Îmi iau geanta Prada. Domenico intră în apartament și închide ușa de la intrare.

— Oh, bună, Domenico, zice Rain.

— *Ciao*, Dynamite.

— Ia stai o clipă. Ce dracu'? *Tu* ești Dynamite?

— Da. Mă rog, aia e, de fapt, porecla mea... cam ca *Beyoncé*, aș zice.

Rain ne pofteste înăuntru în hol și verifică ușa de la intrare. Răsușește cheia de trei ori, pune lanțul și apoi se uită pe vizor. E mai paranoică decât mine. Nu cred că e cineva acolo. Se întoarce și mă privește în ochi, apoi mă sărută scurt pe buze.

— Speram să te mai văd...

— Voi două vă cunoașteți? Întrebă Domenico, scărpinându-se la ceafă.

— Da, îi răspunde Rain. E o târfă foarte, foarte rea.

Aș putea să spun același lucru despre ea.

Își șterge sudoarea de pe frunte cu un prosop mov.

Clatin din cap. *Cine* e femeia asta? Ce se petrece?

— Intrați și luați loc, ne invită Rain.

Face un gest cu mâna, poftindu-ne în apartament. Poartă o brățară Fitbit la mână. Are unghiile turcoaz-deschis. Și le-a dat cu oja de când ne-am văzut ultima oară. E o culoare mișto; îmi place.

O urmărim pe Rain în sufragerie. Aerul e încins, sufocant. Nu am mai fost *aici* până acum. Mi-aș fi amintit *așa ceva*...

În mijlocul încăperii se află o bandă de alergare pornită. De la televizorul cu diagonală mare se aude tare melodia „Drag Me Down” a celor de la One Direction. Băieții sunt îmbrăcați ca niște astronauți. În costume portocalii. Cu pletele în vânt. Dansează printr-o navă spațială lucioasă. Cred că își făcea exercițiile fizice. Rain ia telecomanda și ia maul lui Harry Styles. Pe pereți sunt înșirate rafturi pline până în tavan cu cutii din plastic. Sunt sute de cutii stivuite. Zăresc o cutie din carton

deschisă, care se află pe podea, chiar lângă ușă; arunc o privire în ea. E plină cu niște obiecte rotunde, argintii cam de mărimea perelor. Mă încrunt. Seamănă cu niște grenade. Ah, nu, stai un pic. S-ar putea să fie grenade.

— Când ai spus că lucrezi în *vânzări*... îi zic.

Rain își dă jos bustiera transparentă și colanții. Își scoate chiloții tanga minusculi, negri, din mătase, și rămâne goală-puşcă în fața noastră. Privirile ni se întâlnesc preț de o clipă, apoi se întoarce și pleacă. Îi privesc spatele tonifiat și musculos.

— Mă întorc într-o clipă, ne zice.

Eu și Domenico ne așezăm și ne uităm la MTV.

— Ce fund mișto are! îmi zice. Ți-o tragi cu ea?

— Da. Ce s-a întâmplat cu Jane Austen?

— Ah, aia a fost pentru mama ta.

Rain se întoarce după vreo șase sau șapte minute, îmbrăcată într-o rochie mini din spandex. Are părul ud. A făcut duș. Arată ca un model Adidas. Vede că o sorb din priviri și zâmbește.

— Îmi plac pantofii tăi sport, îi zic.

— Bun, cu ce pot să vă ajut? ne întreabă Rain. Face un gest cu mâna înspre încăperea aglomerată. Mă gândesc că ați venit să cumpărați o armă.

Eu și Domenico facem schimb de priviri.

— Acum am niște puști grozave cu țevă scurtă, proaspăt aduse din SUA. Sau, dacă vă interesează ceva mai de modă veche, am o Lupara din 1972. E foarte frumoasă și e ca nouă.

Îmi face cu ochiul.

Mă uit în jur prin încăpere. Cutiile astea trebuie să fie pline cu arme. Zici că suntem într-un fel de depozit/sufragerie/sală de gimnastică.

— Nu, nu. N-am nevoie de o armă, zice Domenico, descheindu-se la haină.

I se vede patul pistolului. N-ai cum să nu-l observi.

— Frumos, e un Colt? îl întreabă.

— Sî, de 10 milimetri, îi răspunde. A fost al tatălui meu.

— Ah, eu am nevoie de o armă, îi zic.

Domenico clatină din cap.

Rain zâmbește larg. E fermecătoare. E mai frumoasă decât îmi aminteam. Seara aia e învăluită complet în ceață. E o arătare. O zeiță.

— Și ce anume ți-ai dori, scumpo?

În mod normal aș zice *cu cât mai mare, cu-atât mai bine*. Dar sunt pe fugă. Sunt subtilă. Vicleană. O ucigașă sub acoperire.

– Ceva micuț, care să-mi încapă în buzunar?

Îi arăt buzunarul hainei.

– Hmm. Să văd.

la o mapă de pe un raft și răsfoiește câteva pagini.

– *Pam-pi-pam-pi-pam*. Ah, da, am un Diamondback de 9 milimetri, un Karh Arms CW380, un Kel-Tec P-32, un FN Baby Browning .25 sau un NAA-22S scurt. Sunt toate arme excelente. Cele mai bune din gama lor. Pe care ai vrea să le vezi?

Se uită răbdătoare la mine. Picioare suple. Abdomen plat. Frate, mi-aș dori și eu să arăt așa. Însă fără să fiu nevoită să alerg pe banda aia.

– Pe primul, ăla cu diamantele.

Încuviințează, apoi se întoarce. Mă uit la ea cum se îndreaptă către un șir de cutii, apoi cum se urcă până pe ultima treaptă a unei scări pliabile. la de sus o cutie mică și neagră din plastic și mi-o aduce.

– Iată-l. Acesta e DB9-le.

Deschide capacul cutiei și scoate la vedere un pistol micuț, negru mat. Mânerul are un model cu diamante: e un design drăguț, cu forme evazate din plastic, însă nu are pe el bijuterii adevărate. Păcat. Mă gândesc că aș putea să cumpăr niște strasuri ca să-l înfrumusețez un pic.

– Nu-i așa că e minunat? mă întrebă.

Domenico se încruntă la mine.

– Nu ăsta-i motivul pentru care am venit aici...

– Ah, nu? întrebă Rain, ridicând privirea.

– Nu, confirm eu. Însă, dacă tot suntem aici...

lau pistolul din cutie. E ușor, atât de ușor de nici nu zici că e adevărat. Pare mai degrabă o jucărie pentru copii, dar știu că e letal. Poate să-ți găurească țeasta. Poate să-ți zdrobească rotula.

– Atunci, de ce-ați *venit* aici? întrebă Rain.

Își ține mâinile în șold. E atât de tonifiată, încât zici că practică înot sincron.

Încerc să ascund pistolul în buzunar. Încape perfect.

– Voiam să te invit în oraș astă-seară. Știi tu... să te invit la cină.

– Te referi la o întâlnire? mă întrebă.

– Da, la o întâlnire.

Se apleacă și mă sărută. Are buzele moi, calde și dulci de la shake-ul de proteine.

– Nino, zice Domenico. L-ai văzut de curând?

– Cine întrebă? zice Rain.

– Eu.

– Oh... *ace!* Nino, zice ea, întorcându-se înspre mine. Deci despre el

vorbeai. Ce ciudat că îl cunoaștem amândouă pe același tip.

Domenico clatină din cap și își aprinde un trabuc.

Ha, Domenico, ai văzut? Nici n-a fost nevoie de *tortură*.

– L-am văzut. *Cât dați?* întrebă ea.

Se uită la Domenico, apoi la mine.

Domenico oftează.

– O să cumperi pistolul ăla penibil, Alvina?

Scot pistolul din buzunar. Îl cântăresc într-o mână, apoi în cealaltă.

Simt diamantele mici ieșite în relief și îl mângâi ca pe o pisică.

– Știi ce, cred că da.

– Cât costă informația și pistolul? Arunc un ochi la cutia din carton de lângă ușă. Aah, și o grenadă. Vreau și una din aia.

S-ar putea să-mi fie de folos. Nu știi niciodată. Am impresia că m-aș distra pe cinste cu așa ceva.

Domenico își dă ochii peste cap.

– Ești sigură că știi cum să le folosești? Sunt foarte periculoase.

– Da, știu, de-aia vreau una.

– Pot crea un adevărat prăpăd. Sunt mai puternice decât un pistol.

– Dumnezeule, nu mă mai trata cu superioritate! Înțeleg. *Îmi doresc*

una.

Domenico ridică din umeri și se întoarce înspre Rain.

– Cât fac informația, pistolul și grenada?

Rain dă pe gât restul de shake de proteine.

– E absolut dezgustător. Nu știi de ce continui să beau așa ceva. Vă pot servi cu ceva, oameni buni? Un pahar de whisky sau de *julep*?

– *Niente*, zice Domenico.

– Eu vreau un pahar cu whisky, îi zic.

Simt nevoia de un pahar. Am intrat în panică. A fost oare Nino chiar în camera asta? A stat exact în locul în care stau eu acum? Ce treabă a avut pe-aici? Au făcut sex? *Femeie, mult primejdioasă!*²⁸ Și-a tras-o cu omul meu? Deschide dulapul cu băuturi și toarnă câte un pahar. Unul pentru ea și unul pentru mine. Îmi întinde un pahar cu vreo două degete de whisky; e de un auriu-închis, ca mierea.

– Vrei gheață? mă întrebă.

– Nu, îl beau sec, îi răspund.

– Care e genul tău preferat de restaurant?

– Nu știi? Italian? răspund eu.

– Deci, cât face? ne întrerupe Domenico.

---

²⁸ *Hamlet*, actul I, scena 5

Voi plăti, oricât va costa. Nu mai pot suporta situația asta. Nu-mi face bine la sănătatea mintală. Trebuie să-l gădesc *urgent* pe ticălosul ăla. Devin foarte stresată. Nici nu-mi aduc aminte când am compus ultima oară un haiku. Mintea mea e complet răvășită. Beau whisky-ul dintr-o înghițitură. Mă arde pe gâtlej.

– Zece mii de euro, zice Rain. Și vă dau din partea mea niște muniție pe gratis.

Pune niște gloanțe în cutie, alături de pistol.

Domenico scoate un fluierat printre dinți.

– Fie, îi zic. Unde e?

Ea ridică dintr-o sprânceană subțire, perfectă. Nu-și ia ochii de la mine.

– Vreau banii înainte, iubire.

– Nu mă lua cu *iubire*. Scot din sutien un teanc gros de bancnote. Una, două, trei, patru...

Număr zece mii de euro.

– Nino a venit aici acum câteva zile.

Știam eu. I-am simțit mirosul.

– Voia o identitate nouă. I-am făcut rost de pașaport, de permis de conducere...

– O, îmi dai și mie unul?

– Și-a schimbat numele în „Luca Mancini”.

– Luca? Ce dracu’?

– Și și-a cumpărat un pistol. Un Glock 40 nou...

BUF. BUF. BUF.

Bate cineva la ușă.

De afară, se aude o voce strigând.

– *SIGNORINA. POLIZIA.*

24.

Piazza della Repubblica, Roma, Italia

– *POLIZIA. POLIZIA.*

E vocea unui puști: ascuțită și plângăcioasă.

– Băga-mi-aș. E băiatul care stă de pază, zice Rain. Să mergem.

Îndeasă banii într-o poșetă de pe canapea. E o gentuță Marc Jacobs, în nuanța safirului, ca ochii ei.

Domenico mârâie.

— *Che palle.*

— Urmați-mă, ne îndeamnă Rain.

O zbughește înspre partea din capăt a apartamentului și iese pe ușa de la bucătărie. Avem noroc că ne aflăm la parter.

Îmi iau pistolul din cutie, plus un pumn de gloanțe și grenada. Îi urmez pe Rain și pe Domenico afară din apartament și traversăm grădina.

Îmi îndes muniția în buzunare și dăm buzna pe poartă afară din grădină.

Rain se întoarce și îi aruncă o privire furioasă lui Domenico.

— De ce-au venit polițaii aici?

— Nu știu. *Eu* nu i-am chemat.

— *Beyoncé?*

— *Habar n-am.*

Pun pariu că polițaii ăia sicilieni sunt iar pe urmele mele. O, frate, de ce nu-mi dau pace? Voi fi mereu pe fugă?

Rain, Domenico și cu mine alergăm pe o stradă pietruită care dă într-o piață aglomerată. La Piazza della Rotunda. Ca să vezi, iată Panteonul. Cât de mișto! E superb. Maiestuos. Al dracului de sublim. Are mai bine de un kilometru înălțime și niște coloane impunătoare și un dom imens. Fațada e inscripționată cu litere romane. Habar n-am ce scrie. Mă uit în jur după polițiști, însă nu-i zăresc. Nu încă.

— Vă duc la locuința lui Nino, ne zice Rain. Pe-aici, haideți.

O urmărm și traversăm piața.

— Hei, mai încet.

Am obosit. Tipa e mult mai în formă decât mine.

Trecem în fugă pe lângă un restaurant din care răsună voci vesele. Ar fi locul perfect unde să stai și să observi oamenii. Aș putea sta acolo toată ziua, mâncând chipsuri cu sare și bând vin alb și rece. Dar, mă rog, nu chiar acum; avem treabă. Îl vom găsi.

Să-mi bag piciorul.

ACUM E-ACUM.

Din clipă-n clipă.

Cotim și o luăm pe o stradă. Rain se oprește și arată cu degetul către o clădire.

Obloane în nuanța piersicilor. Ziduri crem. Ghivece cu flori drăguțe.

— Îți bați joc de mine? Acolo e?

— Șșt, zice Domenico.

Își scoate Colțul imens. Eu pun mâna pe Diamondback.

Mă opresc.

Se simte tensiunea din aer.

Dintr-odată, se aude un sunet asurzitor:

PAC. PAC.

Mă întorc.

Rain e la pământ.

În mijlocul frunții i-au răsărit două găuri negre. Futu-i. Ce-a fost asta? Eu am făcut-o? Mă uit atentă la pistol. Mă uit prin țevă. Dar e rece. N-am tras eu. Nici măcar nu e încărcat. N-am fost eu. Atunci cine? Polițaii? Domenico? Ridic privirea și îl văd pe Domenico cum traversează piața în fugă. N-avea cum să fie el; era în fața mea. Îi puteam vedea mișcărilor. Oamenii țipă. Vorbesc serios, ce se *petrece*? Studiez piața. Nici urmă de polițai. Dar atunci... Nino. Desigur. Trebuie să ne fi zărit. Suntem chiar lângă apartamentul lui. Mă uit în sus și văd o fereastră deschisă. Prin ea flutură perdeaua din mătase. Ne-a văzut sau ne-a auzit. Nemernicul ne aștepta. Simt că mi se întoarce stomacul pe dos. Că îmi vinuește capul. Mă uit la pieptul lui Rain. Nu se mișcă. Nu respiră. Nenorocitul de Nino. Ce situație de căcat. De ce a trebuit s-o ucidă pe Dynamite? Eu ce fac, de ce *rămân aici*? Trebuie s-o iau la sănătoasa.

Aud zgomotul unei sirene.

Își face apariția o mașină mică de poliție. E elegantă, neagră, cu dungi subțiri roșii, inscripționată cu alb „*Carabinieri*”. Virează la dreapta și se îndreaptă înspre mine, blocând capătul străzii.

Din ea iese un polițist care strigă la mine.

— Bla, bla, bla, bla, bla.

Își îndreaptă *pistolul* fix către capul meu. Cobor privirea și văd Diamondbackul din mâna mea. Mi se înmoaie picioarele. Îmi țiuie urechile. Mă întorc și fug înapoi prin piață. Trec de o fântână. De o străduță lăturalnică. De o cafenea cu terasă. Roma trece zbârnâind pe lângă mine într-o vârtej amețitor. Gâfâi. Sunt transpirată. Respir precipitat. Inima îmi bate cu putere, încotro mă îndrept? Fug și fug și fug. Imediat ce o rup la fugă, îmi dau seama de greșeală. Sunt o *catastrofă* la alergat. Unde mi-a fost capul? Oh, Dumnezeule, trebuie să mă așez.

Găsesc o firidă și mă prăbușesc, sprijinindu-mă cu spatele de peretele rece din piatră. Îmi aprind un Marlboro Light și trag nervoasă din țigară. Și apoi, din senin, cineva mă plachează, la dracu'. BUF. Sunt la pământ. Văd o uniformă albastru-închis. Pistolul altcuiva. Scap țigara și Diamondbackul.

Băga-mi-aș abia primisem pistolul ăla.

— *Tu sei în arresto*, îmi zbiară polițaiul în ureche.

Se lasă cu toată greutatea pe mine, strivindu-mă la pământ.

— În *engleză*, te rog. Ți se pare cumva că *arăt* a italiancă?

Când o să bage lumea la cap lucrul ăsta?

– *Sunteți arestată*, îmi traduce.

– Bine. Mda, m-am prins.

Praful de pe stradă îmi intră în nas și în gură. Polițaiul mă rostogolește pe spate și apoi mă pironeste din nou la pământ. Îmi prinde cu un clinchet niște cătușe metalice. Mă smulge de pe jos și mă împinge fără ca măcar să verifice dacă sunt în regulă. Pe bune, unii oameni sunt *complet lipsiți de maniere*.

– E strigător la cer. Nu eu sunt vinovată.

Cătușele mă strâng. Sunt incomode. Mă târăște spre mașina lui. O altă mașină de poliție, urmată de încă una, gonesc către piață.

– Alooo, faci o greșeală imensă.

Polițistul îmi împinge cu putere capul în jos. Mă trânteste pe bancheta din spate a mașinii, apoi urcă degrabă la volan. Calcă accelerația la podea, iar sirenele încep să urle.

– Ce dracu' crezi că faci? Ți-am zis deja că nu eu sunt vinovata.

– Stăteai lângă un *cadavru* și țineai în mână un *pistol*, îmi strigă polițaiul din față.

– Știu. Știu. Dar nu eu am *împușcat-o*. N-ai prins persoana potrivită. Îți jur.

– Vom vedea. Vom face autopsie.

– *Ha ha*, zice Beth. *De data asta au pus gheara pe tine*.

– Vreau să-mi iau dracului un avocat.

25.

Piazza Venezia, Roma, Italia

E cât se poate de *firesc*. Am fost prinsă fix de *data asta*, când nu eu i-am ucis. E o situație ironică, exact ca în piesa aia a lui Alanis (n-am nevoie de o lingură; am nevoie de un pistol). Mă vor elibera însă. Trebuie să o facă. Nu au de ales. Vor vedea că e un glonț diferit. Își vor da seama că s-a tras de la distanță. Cel puțin, așa sper. Toată situația asta seamănă cu o glumă proastă. **SUNT ATÂT DE FURIOASĂ.**

– Nino. El ce cel pe care îl căutați. El e nenorocitul de *ucigaș în serie*.

Îi arunc o privire nervoasă polițaiului prin oglinda retrovizoare. Oh, e chiar drăguț, dacă mă gândesc mai bine. E prima oară când am stat să-i iau seama pe îndelete. Seamănă leit cu un prinț Disney. E versiunea

italiană a lui Aladdin: are plete, sprâncene dese, ochi frumoși. E chipeș chiar și când stă încruntat (mă privește încruntat chiar acum). Am o slăbiciune pentru bărbații în uniforme și pentru *polițaii italieni*, trebuie să recunosc. Aproape că a meritat să fiu arestată. Deja m-am excitat.

Mașina gonește pe străzile aglomerate, virând ca să evite traficul. Sirenele urlă. Luminile albastre sunt pornite. Cătușele îmi lasă urme adânci în piele la încheieturi. Noroc că îmi pot ține mâinile în poală. Ha, tipul ăsta-i un ageamiu. Trebuia să-mi fi prins mâinile la spate. Cu toate astea, nu am cum să mi le scot. Îmi sprijin capul de geam și oftez adânc. Ce situație de tot *căcatul*. Trebuie să scap de aici. Trebuie să-l găsesc pe Nino. Nenorocitul. Nu-mi vine să cred că abia a împușcat-o pe Rain. Cu ce i-a greșit? Că ne-a dus la el la apartament? Sau a împușcat-o fiindcă îi cunoștea noua identitate? Ea i-a făcut rost de pașaport. Poate că nu a vrut să lase lucrurile neterminate. Își ștergea urmele. Pun pariu că Nino a sunat la poliție. Ticălosul i-a trimis la apartamentul lui Rain.

Simt geamul rece pe obrazul meu încins. Trebuie să evadez. Dar cum? E ridicol. De ce mi se întâmplă mie una ca asta? *Stronzo*-ul e liber ca pasărea cerului. Și tocmai a ucis-o în plină zi pe fata aia. La *trei pași* de mine. Și știi ce, chiar începea să-mi placă de ea. Prinsesem drag de ea. Îmi plăceau pantofii ei sport. Oja ei. Gentuța aia Marc Jacobs. Aș fi vrut să nu mă fi cotonogit, dar altfel a fost o fată de treabă.

Pistolul meu e la prințul Disney, dar mai am grenada aia. (Frate, ce noroc că nu m-a percheziționat. Pun pariu că a crezut că aia era singura mea armă. Ha ha. Mare greșală.) Grenada îmi atârnă grea în buzunarul jachetei. O simt acolo, sprijinită de șold. Vor trebui să mă percheziționeze la secție. Acum a fost doar o scăpare din partea lor. Când o vor găsi, mi-o vor lua și voi intra într-un rahat foarte, foarte mare...

Îmi vine o idee trăsnită.

Gata, m-am hotărât.

E *super*. Știi ce? O voi face.

Arunc o privire în oglinda retrovizoare. Polițaiul e atent la drum. Scot grenada cu mâinile încătușate. Îmi răsucesc încheieturile, iar cătușele îmi taie adânc în piele. Mă doare, dar știu că merită. Va fi minunat. Țin carcasa inegală din metal în căușul palmelor. Mașina de poliție gonește, se hurducăie și se înclină. Sper că voi avea timp. Mă mut încetul cu încetul înspre partea din față a banchetei, până ajung chiar pe marginea ei. (Ce bine că nu port centură de siguranță. Hei, asta nu e *illegal*?) îmi încordez coapsele și ridic fundul. Simt cum mă dor tendoanele din genunchi. Îmi dau jos pantalonii și chiloții, așa cum am făcut-o când am fost cu Rain în taxiul ăla. E dificil, însă pielea e elastică, iar chiloții tanga

sunt minusculi. Mă chinui să-mi duc mâinile între picioare, fiindcă mă dor încheieturile. Au. Au. Au. Cătușele sunt mai strânse decât credeam. Metalul lor îmi taie carnea și îmi sfredelește oasele. Împing grenada înăuntru încet, *cu grijă*. O simt cum o ia în sus, sus, sus prin vagin (care e un pic umed). Carcasa argintie e rece, dură și – oh – destul de noduroasă. Îmi întind degetele și o împing cu vârfurile acestora cât pot de mult. Futu-i, ce senzație intensă. Nu, rectific: ce senzație *a dracului de minunată!* Metalul se freacă de punctul G. Gâfâi, mă zvârcolesc, gem.

– OOOOOOOHHHHHHHHHHH.

– Ce dracu' faci acolo?

– Nimic. *Oh, oh, OH.*

Îmi trag la loc pe mine chiloții și pantalonii și mă pleoștesc la loc pe banchetă. Mașina dă într-o groapă. Explozibilul mi se zgâlțâie în mine. Zici că e un vibrator-ou imens sau o minge vaginală Ben Wa mare, cu striatii. Mașina frânează brusc în fața secției. Cred că voi avea un orgasm.

Alvie, să nu care cumva să uiți, e un aspect important. Închipuie-ți că e un bilețel foarte important pe care ți-l lași ție înseși: nu trage de cui ca de ața unui tampon. N-ar fi deloc în regulă.

*

Mă percheziționează *aproape* peste tot. Nu găsesc nimic. Mă aruncă într-o celulă și încuie ușa metalică. Ascult pașii gardianului care se îndepărtează. Apoi se așterne liniștea. Nimic. Nu e nimeni. Sunt singură. Celula e mică și foarte murdară. Exact ca Archway, la dracu'. Tavanul e gri, pereții sunt gri, patul e gri, podeaua e gri. Miroase a pișat și a disperare. Distanța dintre zăbrele e prea mică ca să-ți poți strecura capul printre ele (un aspect pozitiv, presupun). Geamul e mult prea sus ca să mă pot uita pe el. Salteaua e micuță, iar pe ea se găsește o pătură subțire. Toaleta a fost albă la un moment dat. Nu are capac. Nu are șezut. Nu vreau să o ating. O să mă țin până când îmi voi da drumul pe mine. Nu va dura foarte mult, nu-i așa?

Cineva și-a scrijelit cu sânge numele pe perete: *Anna, Augusto 2013*. Altcineva a încercat în zadar să-l șteargă. Petele de sânge sunt al dracului de greu de scos; am învățat asta în Sicilia. Mă întreb cine a fost „Anna”. O fi fost și ea nevinovată, ca mine?

Prind zăbrelele în mâini și zbier spre coridor:

– NINO. TICĂLOS NENOROCIT. ÎȚI ARĂT EU ȚIE DUPĂ CE IES DE AICI.

Data trecută, m-a abandonat la Ritz cu diamante în valoare de sute de mii de lire sterline. Însă de *data asta* mi-a împușcat noua iubită sexy și m-a lăsat să putrezesc într-o celulă. N-am mai văzut până acum așa dovadă

de mârlnie. N-am mai fost trădată vreodată în halul ăsta. Dacă până acum eram *supărată* pe el, acum sunt de-a dreptul *furibundă*. Voi ieși de aici. Apoi va avea de furcă cu mine. O să-i tai scula și o să i-o îndes pe gât. Alvie va fi cea care va râde la urmă.

Mă învârt ca un leu în cușcă. Mă foiesc. Am nevoie de un plan perfect. Trebuie să gădesc o soluție. Polițaii își vor da seama de greșeala pe care au făcut-o și vor porni în curând pe urmele lui Nino. Îl vor căuta pe adevăratul ucigaș. Își vor da seama că nu eu sunt vinovată. Au oameni și tehnologie de nădejde. Iar eu nu știu de unde să pornesc, acum că Dynamite e moartă.

Ce-ar fi dacă am lucra cu toții, *cot la cot*? Polițaii mă pot ajuta să-l gădesc (și să-lucid). Trebuie să-l câștig de partea mea pe prințul Disney și să-l conving că îi pot ajuta. Dar cum să fac asta? Cum să-l conving?

Mă preocup mai încolo de asta.

Înainte de toate, trebuie să văd cum fac cu arma letală.

Verific coridorul din afara celei, însă nu văd pe nimeni. Îmi dau jos pantalonii și chiloții tanga, ca să scot grenada. Îmi mușc buza. Degetele îmi tresar necontrolat. Trebuie să o fac ca la carte... îmi bag degetele înăuntru încet și cu grijă...

— *Vei exploda*, zice Beth.

Și mă cuprinde spaima.

OH, DUMNEZEULE!

UNDE MI-A FOST CAPUL?

AM O BOMBĂ ÎN VAGIN.

Unde-i cuiul?

Voi muri.

Îmi bag degetele adânc înăuntru, sus, sus, sus, dar nu ajung la ea.

Nu cred că pot s-o scot.

S-a blocat.

S-a blocat.

S-a blocat.

— Nenorocitul de Nino, futu-i, FUTU-I.

Încerc să respir regulat. Inspiră, expiră, inspiră, expiră. Expir aerul cu un șuierat ascuțit. Parcă aș fi un porc de Guineea astmatic. Trebuie să respir într-o pungă. Să inhalez un amestec de gaz și aer, sau ceva de genul ăsta... am nevoie să *n-am o bombă îndesată în pizdă*. Ce mă fac?

Mă ghemuiesc în poziție fetală pe podeaua rece și dură din ciment.

Haide, Alvie. Ce naiba? Nu poți s-o lași acolo.

— *Cea mai tare zi din viața mea*.

— Du-te dracului, Beth, ești moartă.

Inspir adânc și îmi poziționez mâinile între picioare. Pătrund un pic mai adânc. Dar nu știu de care parte să trag. E de-ajuns să fac o mișcare greșită și declanșez chestia asta... nu pot să-mi strecor degetele în sus pe margini. Oh, Doamne, mă dau bătută. Nu am cum să o scot de-acolo. Ce încurcătură, la dracu'! Va trebui să mă duc la spital și să mărturisesc tot. Dar cum naiba le voi explica asta? Inspir adânc. *Haide*. E în regulă, ăștia au văzut de toate. În fiecare zi a săptămânii ajung la urgențe oameni cu obiecte străine blocate în diverse orificii: sticle, tuburi de aerosoli, doze de bere și hamsteri. Am citit la un moment dat despre un bărbat din China care își îndesase un țigar în fund. Țigarul era viu și i-a ros măruntaiele de i le-a sfârtecat. O grenadă? Asta-i *apă de ploaie*. Nici nu vor clipi. Sunt convinsă că se întâlnesc tot timpul cu astfel de situații. Dar ce se întâmplă după ce o extrag? *Aici stă totul*.²⁹ Voi fi condamnată pentru port ilegal de arme. Prima oară, pistolul, iar apoi, bomba. Nu, nu, nu, asta e sinucidere curată. Am nevoie de alt plan.

26.

Haide, Alvie, gândește, gândește, gândește. Unde ți-e geniul poetic? Trebuie să gândesc *altfel*. Privesc toată situația asta din perspectiva greșită. Nu trebuie să *trag*. M-am prins, trebuie să *împing*. Arunc încă o privire pe coridor, mă uit în ambele părți, și în stânga, și în dreapta; nimeni. În regulă. Să începem. Hai să dăm naștere unui bebeluș-bombă. Mă las pe vine cât pot de jos și *strâng, strâng, strâng, strâng, strâng*. Împing în jos, jos, jos grenada (am norocul să am un planșeu pelvin minunat). Simt cum coboară prin vagin și îmi cade în căușul palmei. Ha ha. Până la urmă, a fost destul de ușor. (De unde toată agitația asta cu nașterea?) Nu am avut nevoie de anestezie epidurală sau de cezariană, ca Beth. Studiez grenada din palmă. E mai bine decât o minge de ping-pong. Aș putea să am propriul spectacol în Bangkok. Șterg proiectilul de așternutul de pe pat și îl bag în buzunarul hainei. A fost cât pe ce. Ar fi putut să iasă urât. Însă nu, a fost în regulă. Sunt profesionistă...

Aud o voce de bărbat.

— *Signorina Knightly?*

— Da? Care-i faza? Mă eliberați?

— Comisarul dorește să vă vadă. Veniți, vă rog, cu mine.

Gardianul descuie ușa din metal. Văd că are la el geanta mea. Ah, asta

²⁹ *Hamlet*, actul III, scena 1.

e bine. Îmi înapoiază lucrurile.

Probabil că mă vor elibera. O iau de la el și mi-o atârn de umăr.

– Pot să mă duc până la baie? îl întreb. Aia de-acolo era mizerabilă.

– Desigur. Vă rog să mă urmați.

Imediat ce am încuiat ușa de la baie caut și găsesc pastilele dosite în portofel și citesc ce scrie pe etichetă: doză dublă. Scot una din învelișul din plastic. Apoi încă una. Și încă una. Folia din aluminiu pâraie. Îmi cad în palmă. Sunt micuțe; nu sunt mai mari decât o gămălie de ac și au o formă drăguță, de diamant în miniatură, însă știu că mărimea poate fi înșelătoare (nu când vine vorba de penisuri sau de dildouri, ci de alte lucruri, precum drogurile). Pastilele astea sunt puternice. Ling una dintre tabletele de nuanța cobaltului; trebuie să verific ce gust au. Nu vreau să fie evident că l-am drogat. Prințul Disney *nu* ar fi încântat de așa ceva. Pilula e amăruie. Astringentă ca lămâia. Înțepătoare ca MDMA-ul. Va trebui să o amestec cu ceva dulce, altfel, va băga de seamă numaidecât.

Trei pilule de doză *dublă*; exagerez cumva? Vreau să-și facă repede efectul. Să fie eficiente. Cu toate că două ar trebui, probabil, să fie de ajuns. La dracu', iau și eu una. Cine știe? Ar putea să fie distractiv. Bag o pastilă în gură și o înghit cu apă de la robinet. Îmi șterg fața cu un prosop din hârtie. Mă întreb ce efect va avea. N-am mai luat niciuna până acum; sunt, evident, pentru masculi. Presupun că va trebui să aștept și să văd... ooo, ce palpitant. Parc-aș fi Alice în Țara Minunilor; mă voi micșora sau voi crește? Parc-aș ronța o ciupercă halucinogenă. Mănâncă-mă. Bea-mă. Fute-mă. Strecor celelalte două pilule în buzunar și îmi îndes portofelul la loc în geantă. Mă uit în oglindă să văd cum arăt, îmi aranjez părul și îmi țugui buzele. Fac o piruetă ca să iau seama la fundul meu. Presupun că nu e *rău*. Însă nu e totuși *perfect*. Aș fi vrut să am niște lenjerie magică de la Beth. Niște chiloți cu decupaj inghinal sau un corset din latex de Atsuko Kudo. Ies din baie și închid ușa.

Gardianul mă conduce prin hol către un birou. În buzunarul stâng am pilulele de Viagra, în cel drept, grenada. Ce bine că le port mereu cu mine! Nu știi niciodată când se ivește ocazia să ai nevoie de ele. Când ar putea interveni o urgență. *Fii pregătită*. Da, asta e mottoul meu. L-am învățat din Girl Guides.

Mă uit printre jaluzelele subțiri; iată-l pe prințul Disney. Îl văd cum stă la birou. Ce bine că nu e o sală de interogatoriu; așa ceva mi-ar fi dat planurile peste cap. Camere de supraveghere și toate oglinzile alea semitransparente. Bea ceva dintr-o doză. E colorată în albastru și galben. Nu pot citi eticheta de aici. Fac un pas înapoi de la geam când își ridică privirea și mă zărește. Gardianul bate la ușă.

– Sì. Chi è?

Deschide ușa și trece pragul.

– *Signorina Knightly, commissario.*

– *Grazie*, zice prințul Disney, ridicându-se de la birou.

Pășesc în încăpere, moment în care gardianul pleacă. Închid încet ușa în urma lui, răsucind cheia în broască, așa încât nimeni să nu audă. Bag cheia în buzunar și trag jaluzelele, să nu se poată uita nimeni înăuntru.

– Bătea un pic cam tare lumina, îi zic, ridicând din umeri și întorcându-mă către el. Arăți *minunat* în după-amiaza asta. Ți-ai schimbat ceva la păr?

Mă așez pe scaunul de vizavi de el și îmi pun picioarele pe birou.

Prințul Disney se încruntă.

– Deci, domnișoară Knightly, sunteți pregătită să vorbiți?

– Nu mi-ai spus niciodată cum te cheamă, îi zic.

– Mă numesc comisarul D'Amore.

– Ce nume de familie frumos, îi zic. Ai și un *prenume* drăguț cu care să-l asociezi?

Oftează.

– Mă cheamă Alessandro.

Alessandro se încruntă. Bretonul castaniu-închis îi cade pe frunte. I se citește enervarea în ochii de prinț Disney. Doza galbenă e de Limonata, o băutură acidulată de la San Pellegrino. Se află pe mijlocul mesei de lucru, însă nu-mi dau seama de aici cât lichid mai e în ea.

– Arată bine. Ai una și pentru mine? îl întreb, arătând înspre doză.

Își dă ochii peste cap, dar se ridică și merge până la frigider. E micuț, special conceput ca să ții berea la rece. Mă fixează cu privirea în timp ce deschide ușa. Îi arunc un zâmbet cât pot de suav. Bagă mâna în interiorul frigiderului. Îi strecur două pilule în băutură imediat ce se întoarce cu spatele la mine. O ridic și o agit puțin. Lichidul sfârâie și face spumă. O așez la loc când se întoarce.

– Mmm, arată bine, îi zic.

Îmi întinde o doză și îmi ling buzele.

– Ah. Ai cumva un pai?

Deschid doza cu un fâsâit. Simt miros proaspăt de citrice.

Își dă ochii peste cap. Din nou. Alessandro deschide sertarul de la birou și cotrobăie prin el. Scoate un pai lung din hârtie, de genul celor pe care le primești la McDonald's la shake-uri, și îl aruncă înspre partea mea de masă. Îl introduc în doză.

– Altceva? mă întrebă.

– Nimic, am tot ce-mi trebuie. Ai luat prânzul?

(Din câte am observat, Viagra își face mai greu efectul dacă bărbatul a mâncat, uneori durează chiar și *nouăzeci* de minute. Sper să nu aibă stomacul plin. Ar fi o catastrofă.)

– Nu. Am muncit de mi-au sărit capacele. Ridică o sprânceană și se uită la mine de parcă e vina mea că fostul meu iubit e un psihopat. Toată presa din Roma mă hărțuiește să arestez pe cineva. Ca să nu mai zic de primar...

– Hei, Alessandro. Nu da vina *pe mine*. Ar trebui să fii nervos pe Nino. Dar ești stresat, înțeleg.

– Stresat? Stresat? Bineînțeles că sunt stresat. Voi avea o cădere nervoasă. Un lunetist împușcă mortal o femeie într-una din cele mai aglomerate piețe ale orașului. La doi pași de *Panteon*. În miezul zilei. Și încă e în libertate? Suntem în toiul sezonului turistic.

– Scumpule, trebuie să te *relaxezi*.

Ridică doza și bea o gură. Sunt convinsă că și-ar dori să fie o tărie în ea. Mă întreb dacă s-a dizolvat Viagra. Acum îmi doresc să-i fi pus trei... văd cum i se mișcă mărunții lui Adam când înghite.

– Ah, face el.

Plescăie din buze și trânteste doza de masă.

Aluminiul se clatină pe suprafața netedă și scoate un sunet gol.

Pariez c-a fost *amară*. Limonata e oricum acidulată, însă trebuie să fi fost din cale-afară de acru cu cele două pilule amestecate în ea.

– Bun, ți-ai dat seama că n-am tras eu în ea. E un punct de pornire excelent.

– Pistolul dumneavoastră nu era încărcat. Nu mai fusese folosit vreodată. S-a tras de la distanță, îmi zice.

– A-ha. Asta ți-am zis și eu.

Bărbații ăștia ascultă vreodată? Sunt nevoită să repet mereu ce am spus.

Sorb din băutură prin pai; e acidulată și rece ca gheața. Sug paiul ostentativ. Mă întreb dacă va pricepe aluzia.

– Bineînțeles, îmi zice; pare iritat. Sunteți doar un martor inocent, care s-a aflat *întâmplător* la locul crimei, ținând în mână un pistol, la dracu'.

– Exact, îi răspund. O coincidență.

– Un pistol pentru care nu aveți permis.

– Tocmai mă duceam să obțin unul. *Nu* sunt o criminală doar pentru că nu știu să mă organizez. Ți-am zis, criminalul e Nino.

Alessandro se ridică în picioare, are umerii aduși în față, fruntea încrunțată și se sprijină cu pumnii de biroul lucios. Îmi aduce un pic aminte de Bestia din *Frumoasa și Bestia*, însă nu are atât de mult păr

facial și are o dantură mai bună. Îl privesc printre gene și îmi mușc buza de jos. Apoi mai sug un pic paiul.

– Și tot *întâmplător* sunteți prietenă cu bărbatul pe care îl incriminați.

– Nino e o fostă cunoștință. Nu l-aș numi *prieten*.

Alessandro dă cu pumnul în masă. Lovitura reverberează.

– Bun... ce altceva ai mai descoperit?

I se citește pe chip: *nimic*.

Ha. Chiar mă distrez.

– Ei bine, eu știu cine a făcut-o. Nino Brusca e înarmat și periculos. Am cumpărat pistolul ca să mă protejez. De *el*. Simt niște furnicături acolo jos... cred că pilulele își fac efectul. Nu-mi vine să cred că m-am arestat pe *mine*.

Îi arunc o privire de căprioară rănită.

– Doar mi-am făcut treaba.

Mă abțin să nu izbucnesc într-un plâns de crocodil, îmi întinde un șervețel.

Alessandro clatină din capul lui frumușel. Are părul des și lucios. Mă întreb ce balsam folosește. Părul meu nu strălucește niciodată așa. Ia doza în mână și o dă pe toată pe gât.

– Ah, face el din nou.

Se șterge la gură cu mâna și aruncă doza în coșul de gunoi. (Sunt impresionată; chiar l-a nimerit. Mie nu-mi iese niciodată.) Sorb din băutura acidulată, îmi dau seama că nu știe ce să creadă. Pe chipul lui frumos se citește nedumerirea, ca și când i-ai fi cerut lui Ken să aleagă între Sindy și Barbie. Chiar e o creatură frumoasă, la fel de chipeș ca Justin Trudeau. Nu deține nicio informație compromițătoare despre mine. Toate dovezile sunt circumstanțiale. Iar eu sunt aici, oferindu-i ajutor. Oferind mai mult de-atât...

– Alessandro, îi zic, aplecându-mă în față. Îmi fac vocea să tremure. Mi-e frică. Cred că e posibil ca *eu* să fi fost ținta, nu cealaltă femeie...

Se uită la mine cu ochii lui ca două bomboane Ferrero Rocher. Cred că se dă pe brazdă.

– Dacă îmi... dacă îmi promiți că voi fi în siguranță, atunci te pot ajuta să-l găsești, îi zic. Tu și cu mine suntem în aceeași tabără. Suntem amândoi de aceeași parte a baricadei.

Simt o senzație ciudată în păsărică; sângele s-a pus serios în mișcare. Mi se pare că dintr-odată clitorisul meu e enorm, prea viu, prea sensibil. Vaginul începe să-mi pulseze. Ce se petrece acolo jos? Mă foiesc un pic pe scaun. N-am luat decât o chestie din aia și mi s-a mărit vulva încă o dată pe cât era.

– E cald aici, sau mi se pare mie?

Îmi dau jos jacheta din piele și o așez pe spătarul scaunului (având grijă să nu lovesc explozibilul; voi avea nevoie de el mai târziu). Alessandro mă privește. Privirea lui zăbovește o fracțiune de secundă prea mult pe pieptul meu. Mă joc cu părul, îmi înclin capul într-o parte și îi arunc o privire plină de dorință. Îmi desfac picioarele, apoi le pun unul peste celălalt. (Aș vrea să nu fi fost îmbrăcată cu pantalonii ăștia, o fustă sau poate o rochie micuță s-ar fi pretat mult mai bine. Ar fi fost ideal să nu fi purtat deloc chiloți, ca Sharon Stone în *Instinct primar*. Așa, chiar că i-aș fi atras atenția.)

Alessandro își coboară privirea către biroul aflat în dezordine și amestecă niște hârtii. Arunc o privire înspre ceas. Fiecare secundă contează. Nino ar putea să părăsească orașul sau chiar să plece din Italia. Știu că are pașaport fals... banii... și un mobil întemeiat. Îl mai las un minut, apoi fac mișcarea decisivă. Însă polițiștii sunt uneori prea formali. Prea corecți. Prea reci. Prea riguroși. Ezită să se culce cu suspectii sau să facă sex fără obligații cu martorii lor. Știu, știu. Sunt în *Italia*, nu în Anglia. Nu se aplică aceleași reguli. Regulile UE, sau care-or fi ele. Cei mai mulți polițiști sunt corupți. Excitați. Nesătui. Și totuși, îmi asum un risc: sex în biroul lui? S-ar putea ca planul să nu funcționeze.

Alvie. Oprește-te. Nu poți gândi așa.

– *N-are cum să-ți iasă*, zice Beth.

Indiferent dacă crezi că ești sau nu capabil, ai dreptate. Cine-a zis asta? Dacă poți să o visezi, poți să o faci. Prostii de genul ăsta. Dar e adevărat.

Mă simt lipicioasă, agitată. Mă trec valuri de căldură din cap până-n picioare. Mi s-au aprins obrazii. Am păsărică umedă. Mă foiesc pe scaun.

Alessandro își dă haina jos și și-o agață într-un cui lângă ușă. Își slăbește nodul la cravată și și-o dă și pe asta jos. Aș vrea să-și scoată mai multe haine de pe el. Îmi dau seama că sub cămașa cambrată se ascunde un trup bine lucrat. Se îndreaptă înapoi către birou, dar se oprește brusc locului. E cuprins de panică. Mă uit la el între picioare și – dap – iat-o. A funcționat. Planul meu excentric. Pare o erecție de zile mari, însă nu am cum să-mi dau seama până n-o încerc, și de-abia aștept să-l dezbrac.

Mă întorc pe scaunul rotativ și îi arunc o privire hulpavă. Îmi iau o șuviță de păr între degete și mă gândesc cum ar proceda Megan (Fox). Dă-i băiate, Alvie. Ești un star.

– Mă simt în siguranță cu tine, Alessandro. Ești un bărbat atât de corpolent, de puternic, de chipeș... știu că tu nu m-ai răni vreodată, spre

deosebire de Nino. Tu poți să fii *eroul* meu.

Alessandro roșește până-n vârful urechilor. Mă aplec, pe scaun, către el.

– Eu, ăăă, eu... se bâlbâie. Șovăie. *Un momento*. Vă rog.

Se întoarce și o ia la fugă înspre ușă; apasă pe clanță, însă e încuiată. Asta îmi oferă răgazul de care am nevoie.

Sar și mă duc după el. Acum e momentul. Nu are cum să plece.

Îi sar în spate și îmi înfig călcâiele în talia lui.

– Nu. Nu pleca. Te doresc atât de mult. Mă scoți din minți. Încă din clipa în care te-am văzut... (Azi-dimineață, când m-a arestat.) Numai la tine mi-a stat gândul.

– Alvie? mă întreabă. *Che cazzo...?*

– Posedă-mă acum sau pierde-mă pe vecie.

Se întoarce în încăpere împleticindu-se și ne prăbușim pe biroul lui din lemn. I-am prins bine de tot talia între picioare. Nu-i voi da drumul.

27.

Îl întorc cu fața la mine și îl sărut.

– Alvie?

– *Scopami*, Alessandro.

Îmi dau jos tricoul. Sutienu. Cu o mână îi deschii fermoarele. Cu cealaltă îl strâng de fund. Geme și se împinge înspre mine. Gata, a cedat. Îl sărut din nou ca să nu mai vorbească, să nu mai gândească sau să nu fugă. Îl prind de penis și i-l trag afară din boxeri.

– Mmm, Alessandro, îi zic. Ce sexy ești!

Ce bine că i-am aflat prenumele. Lucrurile astea funcționează mai bine când folosești prenume. Altfel, e prea formal.

Îl las așezat pe birou și mă pun în genunchi pe podea în fața lui. Îi iau penisul în gură. E mare, fierbinte și pulsează. Îl ling în sus și-n jos. Are gust de gel de duș cu aromă de arbore de ceai. Îmi las capul în jos de tot și îi simt penisul în capătul gâtului. Îmi rotesc vârful limbii pe el. Îi mângâi boabele adorabile.

Mă retrag și mă ridic. Îmi dau jos pantalonii din piele. Îmi dau jos chiloții tanga minusculi și îl privesc în ochi.

– Uite ce vom face...

Mă așez goală pe biroul lui și îmi desfac picioarele.

– Mă vei duce la Nino. Am nevoie să fiu cinci minute singură cu el.

Încuviințează. Își bagă degetele la mine în gură.

– Bag-o în mine, armăsarule.

∴

Mi-o trage încontinuu, încontinuu, încontinuu, din nou și din nou și din nou. Termină, iar după vreo două secunde e pregătit pentru o nouă rundă. (De *cinci* ori la rând.) Zici că e posedat sau că a luat droguri. (Ah da, de fapt l-am drogat, într-adevăr.) Obosesc și începe să mă usture. Nu cred că mai rezist. Mă sprijin de dulap și văd cum se învâрте podeaua cu mine.

– Ajunge, îi zic, toată lac de sudoare. De-abia mai respir. Haide... să... mergem... și... să... îl... găsim... pe... Nino...

∴

Pe măsură ce îl urmez pe prințul Disney către sala de interogatoriu, încep să aud bolboroseli neclare în italiană, iar când ajung acolo mă trântesc pe un scaun; sunt vrașițe. Mă mut un pic mai aproape de el, așa încât să ni se atingă coapsele pe sub masă. Îl strâng ușor de genunchi. Alessandro își drege glasul. Mă uit în jur prin sala de interogatoriu. Pe o scară de la unu la zece, unul e de nota doi jumate, altul, de trei jumate, iar altul, de șase și-un sfert. Alessandro e, fără îndoială, cel mai sexy (de cel puțin nouă jumate). Mă bucur că a trebuit să-l seduc pe el. E distractiv să îmbin afacerile cu plăcerea.

– *Oggi*, trebuie să vorbim în *inglese*, zice Alessandro. *Signorina Knightly* nu vorbește italiană. *Va bene?*

– *Va bene*, răspund polițaii.

Totul merge strună.

Alessandro stă în fruntea mesei din încăperea înghesuită, puternic iluminată. Deasupra capetelor noastre pâlpâie un neon. Ceilalți trei polițai sunt așezați în jurul nostru pe niște scaune ieftine de birou, îmbrăcați la patru ace în costume albastre. Presupun că sunt uniformele lor obișnuite de poliție, însă arată de parcă abia ar fi fost desprinși din cea mai nouă colecție Armani. Alessandro are cele mai multe decorații pe rever. Din asta deduc că el e șeful. E chiar mai sexy proaspăt spălat și îmbrăcat în haine curate după megapartida de mai devreme. Emană un miros curat, de antiperspirant. Îmi dau jos pantoful și îi mângâi gamba cu degetele de la picioare.

– *Signorina Knightly* a acceptat cu amabilitate să ne ajute cu anchetarea uciderii lui Rain Campbell...

– Dynamite, îi zic.

– Poftim?

Se întoarce către mine. Toți ceilalți polițai se holbează la noi.

– *Dynamite?*

– Poftim?
– Nimic. Nu contează. E porecla ei din lumea interlopă.
– Domnișoara Knightly îl cunoaște pe suspect, despre care ne-a spus că îl cheamă... Se uită în carnețel. Domnul Giannino Maria Brusca.
– Îl cheamă Nino, intervin eu. Numele ucigașului e *Nino*... e îndrăgostit de mine.

Alessandro se încruntă. Îi zâmbesc.

– Bine, dragule, spune mai departe.

– Camerele de luat vederi l-au surprins pe suspect părăsind La Piazza della Rotonda și îndreptându-se către hotelul Raphaël pe Largo Febo. Am pus sub supraveghere ieșirile din clădire și credem că se află înăuntru în momentul acesta.

Încuviințez. Se discută lucruri foarte importante. Am o mină serioasă... însă în sinea mea jubilez; ard de nerăbdare. Muhahaha. Planul meu dă roade. Mă vor duce direct la el. N-am nevoie decât de *un minut* singură cu el; îl voi face *terci, piftie, praf și pulbere*. Lucrurile vor sta diferit față de data trecută, când aproape că m-a aruncat în fața metroului. Eu voi fi în avantaj de data asta. Eu voi face acum regulile jocului.

Alessandro scoate un obiect dintr-o sacoșă și îl întinde pe masa din lemn. E un fir negru, lung, legat de o cutie mică, neagră și de ceea ce pare a fi un microfon. Scoate și o rolă de bandă adezivă, pe care o pune lângă obiectul negru.

– Ce e *aia*?

– Domnișoară Knightly, îmi zice prințul Disney, întorcându-se către mine. Veți purta aparatul acesta pe sub haine. Roșește. E foarte simpatic. Când vă veți întâlni cu domnul Nino, va trebui să vă comportați natural, *firesc*. Discutați așa cum ați face de obicei. E crucial să nu suspecteze nimic. Va trebui să obțineți o mărturisire până la ora 21.00. Suspectul va trebui să recunoască faptul că a tras focurile care au ucis-o pe doamna Campbell. În clipa în care înregistrarea e gata, eu și colegii mei îl vom aresta.

– Nici vorbă. Nu port așa ceva.

Alessandro îmi șoptește la ureche.

– Înțelegerea pică dacă nu îl porți. Vei fi acuzată de posesie ilegală de armă de foc...

– E un plan excelent, le zic. Sar de pe scaun și dau cu pumnul în masă. Îmi place la nebunie. E perfect.

– De ce v-ar face dumneavoastră mărturisirea? Întreabă unul dintre polițai.

– După cum v-am mai spus, îi place de mine. Îmi tot trimite trandafiri

roșii. Mesaje deocheate. E obsedat, vă dați seama. Dar chiar nu e genul meu.

Îi fac cu ochiul prințului Disney.

Beth îmi zice:

– *Fii serioasă. Tu ești obsedată.*

– *È chiaro?* Întreabă Alessandro, privind în jur.

Încuviințează cu toții din cap.

– *Sì, commissario.*

Îl mângâi în sus pe coapsă. Îl masez pe sub masă. Alessandro înghite în sec și închide ochii. Pastila de Viagra își mai face încă efectul. Ajung cu mâna la el între picioare. Ooo, ia te uită, da, așa mai merge...

Mă aplec înspre el și îi șoptesc la ureche.

– Îmi pot recupera pistolul dacă fac asta?

– Nu.

Îi dau drumul.

Alessandro ia aparatul în mână și reglează comutatorul micuț.

– *Uno, due, uno, due,* zice, testând microfonul.

Iau banda adezivă și îmi ridic tricoul.

– Haideți, băieți. *S-o facem.*

∴

– Ai zece minute la dispoziție, îmi zice Alessandro, întorcându-se înspre mine de pe scaunul din față, după care vom aresta suspectul.

Încuviințez. Nu am stare și mă foiesc pe bancheta din spate. Simt cum atârnă aparatul lipit cu bandă adezivă de piept și de burtă. Nu e prea comod. Mă gâdilă și mă trage de piele, smulgându-mi firele subțiri de păr. Va ustura foarte tare când îl voi smulge de pe mine.

– Ai destul timp la dispoziție ca să obții o mărturisire.

– Hmm, mda, ce să zic. Vom vedea.

– Va trebui să recunoască faptul că el a împușcat-o pe domnișoara Rain Campbell.

– Bine. În regulă. Am priceput, îi zic. Nu e mare scofală.

Oricum, n-am nevoie decât de o secundă ca să scot cuiul din grenadă. Îiucid și pe Nino, și pe polițai, dintr-un foc. Apoi am scăpat. Am șters-o. O arunc, apoi o iau la goană în cealaltă direcție. Nu vreau să mă fac terci și pe mine. Păcat că va trebui să îlucid și pe prințul Disney, însă nu le poți avea pe toate.

Suntem într-un convoi de mașini civile care se deplasează cu viteză prin centrul Romei. Cotim, apoi oprim pe Largo Febo, lângă hotelul unde se află Nino. Arunc o privire prin geamul fumuriu. Uau! Tipul n-are gusturi rele. Hotelul Raphael e acoperit cu iederă; e de un verde viu, închis și

intens, presărat cu flori violet aprins. E cea mai frumoasă clădire pe care am văzut-o. Nu e de mirare c-a tras aici.

Polițaii opresc motorul. Simt un nod în gât. Am umerii încordați. Strâng din dinți și mângâi grenada din buzunar.

A sosit clipa.

Jocul a început.

∴

Mă opresc locului. Iată-l acolo la bar, întors cu spatele la mine. Uite-i părul, negru și strălucitor, neted și lucios ca smoala. Și jacheta uzată din piele, cu ținte, îmi amintesc prea bine mirosul de Marlboro roșu. Țintele argintii scilipesc în lumina lămpii. Țala e, fără urmă de îndoială, cu fundul lui musculos și încordat, care arată minunat în pantalonii ăia negri din stofă. E numai mușchi, fără pic de grăsime. Îmi amintesc de fesele lui, de mușchii spatelui. Căldura pe care o emană, ca un cuptor, pielea lui... de parcă ar fi fost *ieri*. Stă în picioare și bea de unul singur dintr-un pahar scund. Pare să aibă whisky în el; băutura are o nuanță chihlimbarie-închisă. Fără gheață. Fără pai. Aș vrea să am cianură la mine. I-aș strecura-o în băutură. Mă întreb care ar fi ultimele lui cuvinte. *Ucis de drept, prin chiar trădarea mea*³⁰?

Mă uit să văd cât e ceasul: 20.51. Am la dispoziție nouă minute... băga-mi-aș.

Îmi îndrept spatele și mă duc la el.

– Bună, Nino, îi zic, ca și cum am fi prieteni la cataramă. Ca și cum nu am fi încercat să ne ucidem unul pe altul toată săptămâna trecută. Nu-miiei ceva de băut?

Dacă Nino e surprins să mă vadă atunci înseamnă că nu o arată. Se întoarce către mine și mă salută înclinând ușor din cap.

– Betta, îmi zice. *Ciao*.

Oh, Dumnezeuule, e *atât de chipeș!* Cu atât mai mult cu cât stăm față-n față, și e el, în carne și oase, aievea, nu vreo fantomă. Sau vreo fantezie. Sau vreo halucinație. Are tenul măsliniu și un început de barbă. Ochii lui de onix scapără.

Te văd, Prințule Negru. Da, pe tine, armăsarule. Ar câștiga cu siguranță la *America's Next Top Model*, dacă ar participa.

Pe teigheaua barului din mahon lustruit se unduiesc tot felul de umbre în lumina lumânărilor.

Cum poate să semene cu un înger, când el e Lucifer?

Moartea e prea blândă pentru nenorocitul ăsta. Îl voi spulbera până în fundul iadului.

³⁰ *Hamlet*, actul V, scena 2.

Se întoarce înspre bar și își pune paharul pe tejgheaua din lemn.

– *Un altro whisky*, îi cere barmanului.

Vocea lui răgușită, baritonală, aspră. Nu i-am mai auzit-o decât atunci la metrou și la mesageria vocală.

– Dați-mi mai bine un Malibu. Un Malibu și o Cola, îi zic.

Nino se întoarce și îmi aruncă o privire.

– O Cola *normală*, îi zic barmanului. Cu gheață și lămâie. Și cu un pai.

Barmanul încuviințează.

– *Sì, certo.*

– *Un altro whisky*, zice Nino.

Își împinge paharul gol către celălalt capăt al tejghelei.

– *Sì, signor Nino. Prego.*

Ne aruncăm priviri furioase unul altuia.

Îl voi face bucățele, una cu pământul, terci.

*Am jurat.*³¹

Stai numai să vezi.

Nino dă pe gât restul băuturii și trănțește paharul cu putere. Mă uit la unghiile lui roase, la inelul său cu sigiliu roșu aprins.

Oftează, apoi se întoarce către mine.

– Așadar, îmi zice, *m-ai impresionat.*

– Vorbești serios?

– Mda. M-ai prins în cele din urmă.

Mă uit la cutele care îi brăzdează fruntea, adânci și întunecate precum Marele Canion. Încerc să-i deslușesc chipul impasibil.

– Mda, păi ar trebui să fii impresionat. Te-ai cărat cu mașina mea. Cu banii mei. Cu *hainele* mele. N-am avut chiloți aproape o săptămână. E uimitor că totuși te-am găsit.

Mângâi grenada din buzunar, îmi trec degetul peste cuiul ei...

Nino scutură din cap. Se întinde să ia, dintr-un vas mic, argintiu, o măslină neagră, fără sâmbure, pe care o înțeapă cu o scobitoare pentru cocktail. Nici măcar nu-i tremură mâna. Ce frumos e din unghiul ăsta! Îngerul luminii. Beelzebul. Împăratul muștelor.

– Betta, îmi zice, și tu ai fi făcut același lucru. Dacă ți-ar fi venit ție ideea înaintea mea.

Da, păi, *are dreptate*, ca să fiu sinceră. Dar nu despre asta e vorba, la naiba.

– Nu, n-aș fi făcut-o.

– Ba da.

Îl voi face *terci*. Mai ales dacă îmi mai spune Betta încă o dată. Băga-

³¹ *Hamlet*, actul I, scena 5.

mi-aș piciorul. Sunt Alvie Knightly. Alvie Knightly mereu și pentru totdeauna.

Se întoarce și mă privește în ochi, dându-mi minciuna în vileag.

Sper că n-a observat aparatul pe care-l port pe sub haine.

— *Signorina*, cocktailul dumneavoastră.

Barmanul îmi așază băutura pe un șervețel negru. A servit-o într-un pahar de Martini, cu umbreluță. Ridic paharul și miros cocktailul. Cocos. Cola. Bitter lemon. Sorb o înghițitură prin pai.

— E bun, îi zic. Vrei să guști?

I-ar fi de folos ceva care să îl mai îndulcească.

— *Un altro whisky, signor Nino*, îi zice barmanul, așezându-i băutura pe tejghea. *Con i nostri complimenti*.

Nino încuviințează și ridică paharul. Mă uit la el cum bea: maxilar bine definit, mărul lui Adam, barbă nerasă pe gât. Se întinde după încă o măslină.

Nici prin cap nu-i trece că e pe cale să moară?

Până aici i-a fost, asta e cina cea de taină pentru el.

Ne uităm unul la altul o clipă. El își abate primul privirea în altă parte.

— Unde mi-e valiza cu bani?

(E bine să știu asta înainte să îlucid.)

— A luat-o Domenico. A luat și mașina.

— Poftim?

Nici vorbă. Minte.

— Banii au dispărut?

— Sî, îmi răspunde.

— Toți?

Încuviințează din cap.

Îl snopesc în bătaie.

— Nu, nu te cred.

Nino se întoarce și se uită la mine de parcă mă vede prima oară.

— Dar... ce ți-ai făcut?

Îmi ia mâna într-a lui și mă trage către el, apoi îmi cuprinde fața cu palmele. Buzele îi sunt atât de aproape de ale mele, încât aproape că le pot simți gustul. Îl privesc în ochi. Îmi ia bărbia în palmă și se încruntă.

— Mi-am făcut operație la nas, îi zic.

— Îmi plăcea mai mult cum îți stătea înainte.

— Vorbești serios?

CE DRACU'? *Sigur* minte.

— Betta, nu era nevoie să faci asta. Îmi place de tine așa cum ești.

Nino pare rănit, aproape jignit.

Așa cum sunt? Precum Colin Firth/Domnul Darcy? Cine naiba se crede? Timbaland³²?

– N-am făcut-o pentru tine, netrebnicule. E deghizarea mea iscusită.

Mă mângâie pe obraz.

Nu-mi pasă ce crede. De fapt – ia stai o clipă – poate-mi pasă. Îl doresc, acum că mă atinge. Mă excit doar stând aici. Vreau să îl duc direct în pat. Vreau să o facem ca într-un film porno. Sunt convinsă că *tot* ce a zis nu e decât o mare cacealma, însă știi ce? *Își dă silința.*

Vreau să ne-o mai tragem o dată așa, de rămas-bun, înainte să-i spulber creierii.

– Te-ai culcat cu altcineva? mă întreabă. Cât timp am făcut pauză?

– Eu n-am făcut pauză, îi răspund.

– Eu, da.

Ce dracu'? Acum e Ross din *Prietenii tăi*?

– Ei bine, eu n-am făcut. *Tu* te-ai culcat cu altcineva? îl întreb.

– Nu. *Tu*?

– Nu. Poate. Cu o femeie.

Alessandro nu se pune. A fost din interes, nu de plăcere.

– Te-ai culcat cu o femeie? mă întreabă. Frumos.

– Frumos? Frumos? A fost mai mult *de-atât*. E aia pe care ai împușcat-o. Era minunată.

Îmi sare gândul la polițaii care ascultă ultima noastră conversație. Ne-am abătut un pic de la subiect, însă nu-mi pasă. Am o senzație ciudată în străfundul stomacului – ce să fie, îngrijorare, regret? Știu ce e: mi-e groază. Nu vreau să îiucid pe acei polițiști. Nu au greșit cu nimic. Ba chiar m-au ajutat, dacă stau să mă gândesc. Îmi fuge gândul la călugăriță.

– Mă bucur că m-ai prins, îmi zice.

Îl privesc furioasă. Se joacă cu focul... iau grenada în mână și o țin strâns.

– *Grăbește-te, Alvie, o aud pe Beth spunându-mi. Trage naibii de cui.*

– Ți-am lăsat diamantele. Ai primit florile? mă întreabă Nino, cuprinzându-mă de talie.

– Poftim? Ți-a fost dor de mine?

Mă îndoiesc.

Se întoarce cu fața de la mine. Își ridică paharul, apoi îl pune la loc.

– Nu ai primit bilețelul de la mine? Felicitarea? Bineînțeles că mi-a fost dor de tine, îmi zice.

---

³² În engleză, „așa cum ești” se traduce prin *the way you are*, iar personajul face o referire la una dintre piesele lui Timbaland, „The Way I Are”.

Dumnezeule! Ce om! Cum știe să se joace cu mintea altora. De ce fac bărbații asta? Ba e caldă, ba e rece. Când le convine, când nu le convine. Uneori e bine, alteori, nu.

— Ziceai că vrei să lucrezi cu mine.

Ah da, chiar am spus asta.

— Știi c-am zis că era o idee proastă. Însă apoi... m-am mai gândit la asta.

— Nu zău?

— Mi-am zis, știi ce, fata asta chiar e deosebită. Promite mult. S-ar putea să meargă.

Inima mi se oprește în loc. Plămânii mei uită să respire.

Despre ce naiba vorbește?

— Ca în *Domnul și doamna Smith*?

— Dar nu aveai deloc experiență; a trebuit să te pun la încercare. Și, după cum am mai spus, sunt impresionat că m-ai prins. N-am crezut că o vei face.

— M-ai *pus la încercare*?

Cum îndrăznește? Cât tupeu!

Beth râde.

Îmi încleștez maxilarul. Simt cum mi se înroșesc obraji. O să-mi sară tandăra. Dar apoi îmi pică fisa: încă din timpul liceului, nu, stai, încă din timpul grădiniței, băieții se poartă urât cu tine atunci când te plac cu adevărat. Oh, Dumnezeule, Nino e *îndrăgostit*. Și poate... *poate*... sunt și eu? (E o graniță foarte neclară între a iubi și a spulbera pe cineva cu o grenadă.)

Bun. Asta e. Am fost fraieră. Pe cine păcălesc? Nu pot să îlucid. Nu acum. Îi voi da o șansă... îi voi salva viața. Dar îl dau hrană la câini dacă mai face o *singură dată* vreo boacăna.

Mă uit la telefon să văd cât e ora. E deja 20.59. Am un singur minut la dispoziție înainte să dea buzna polițaii. Ce mă fac? Mi-i închipui așteptând în hol, *înarmați*. Cu pistoalele pregătite. Gata să tragă. Vor intra și îl vor aresta. S-ar putea să nu-l mai văd vreodată. Nu avem timp pentru o astfel de discuție. *Discuția* n-a făcut niciodată parte din plan. Trebuia doar să obțin o mărturisire din partea lui. Aveam de gând să îl spulber în bucăți.

— *Ce faci?* mă întrebă Beth. *De ce nu îl omori?*

Taci din gură, Beth. Știu eu ce fac. Tu de partea cui ești, la urma urmei?

— *De partea ta, Alvie. Știu că m-ai ucis, însă tot sora mea ești. Și a sosit clipa. Ai ocazia să îți iei revanșa. Ai avut o săptămână infernală, dar ai scos-o la capăt până la urmă. Ai fost mai deșteaptă decât el. Refuz să stau*

deoparte și să mă uit cum dai cu piciorul la ocazia asta.

Oh, frate! Dacă are dreptate?

*Pe legea mea, / Căci nu-s decât un pui nesimțitor.*³³

Uf. Hamlet, poți să te duci naibii.

Nu. Nu voi asculta nici de el, nici de soră-mea. Îl voi salva.

Îmi bag mâna sub tricou și opresc aparatul din buton. Linia se întrerupe cu un clic.

— Nino, îi zic, aplecându-mă către el. Auzi, ai încredere în mine?

Face o pauză.

— În regulă. Bine. Mă rog, putem vorbi mai încolo despre asta. Dar acum... trebuie să plecăm. Mă uit atent prin bar. Mai e vreo altă ieșire de aici? În afară de ușa aia?

— Sî. Sî. Terasa de pe acoperiș.

Arată cu mâna înspre ferestrele în stil francezesc, care dau înspre barul de pe acoperiș: palmieri și mese din fier forjat. O priveliște beton asupra centrului Romei.

— Bun. Perfect. Beau cocktailul dintr-o înghițitură. Vino cu mine.

— Ce faci?

— *Ai încredere în mine*, îi zic.

Mă aplec înspre el și îl sărut. Buzele lui calde, limba lui fierbinte.

Mă excită tot pericolul ăsta. Băga-mi-aș cât de mult îl doresc.

Îl iau de mână și îl privesc în ochi.

— Ești pregătit? Urmează-mă.

28.

Eu și Nino țâșnim prin ferestrele în stil francezesc și ajungem pe terasa de pe acoperiș.

— Polițaii, îi zic. Trebuie s-o-ntindem.

Dar e prea târziu. Sunt pe drum.

Din spatele nostru se aud bubuind focuri de armă. Simt duhoarea prafului de pușcă și a fricii.

PAC. PAC.

— *Mișcă-te*, îi zic.

Îl iau din nou pe Nino de mână și îl trag. Traversăm terasa într-un suflet. Sărim pe o altă terasă aflată mai jos, apoi escaladăm un gard din fier.

³³ *Hamlet*, actul II, scena 2.

PAC.

— CE DRACU' AI FĂCUT, BETTA?

Nu-l aud. Îi citesc pe buze. Bubuiturile sunt asurzitoare. Nu aud decât un țuiit surd, ca de zgomot alb.

— N-AM AVUT DE ALES. MIȘCĂ-TE ODATA.

Nino mă trage în jos; îmi julesc genunchiul de pavaj. Ne așezăm pe vine, pitiți după un perete, lipiți unul de altul. Nino își scoate pistolul din pantaloni. Dumnezeule, e *imens*. E un Glock 40 nou, lucios (mult mai mare decât al meu). Îl privesc cum îi ia în vizor cu degetul pe trăgaci. Stăm cu ochii pe ușa hotelului.

Alessandro dă buzna prin ea.

Trebuie să recunosc că arată sexy, însă nu la fel de sexy ca Nino.

— *Signorina?* Unde sunteți? Sunteți teafără?

Ah, dragul de el. S-a îndrăgostit.

Pistolul lui Nino face PAC. PAC.

Mă uit pe furiș peste zid. Cineva din incinta hotelului țipă. Alessandro zace întins nemișcat pe podeaua terasei. Nino l-a împușcat în gât. Îi țâșnește sânge din jugulară. Se împrăștie peste tot. Îi studiez silueta lipsită de viață, chipul, mâinile, brațele și picioarele. Simt o urmă de empatie. Bietul Alessandro, dar am fi putut fi eu sau Nino în locul lui.

— Să mergem, îi zic.

Îl iau de mână. Are palma aspră, bătătorită și caldă. Mă inundă un val de adrenalină. Mă simt fermecată. Sunt deosebită. Alvie. Îmi strânge mâna într-o încheștare feroce, ținându-mă de ea al dracului de bine. Sărim de pe marginea terasei pe un acoperiș înclinat. Țiglele sunt dintr-o ceramică mult prea subțire. Noii mei balerini Prada alunecă. Mă uit în jur și văd Colosseumul și domul Bazilicii Sfântul Petru. În depărtare, se vede fluturând un steag al Italiei. Încolo sunt ruinele Forului Roman. Deasupra noastră se învârt stoluri de grauri ca niște nori negri și groși. Cerul e portocaliu și roz. Gonim și toate trec în ceață pe lângă noi, lăsăm în urma noastră imaginea distorsionată a orașului.

PAC. PAC.

Mă uit înapoi. Alți trei sau patru polițai ies în fugă.

Alergăm pe acoperișuri. Câtă adrenalină!

Mă doare păsărică. Sunt excitată, udă. De-abia aștept partida de sex de împăcare.

Îl urmez pe Nino de-a lungul burlanelor. Dacă alunecăm, cădem în gol. Băga-mi-aș. Futu-i. Nu te uita în jos. Totul pare minuscul de aici de sus. Oamenii seamănă cu niște furnici, mașinile sunt micuțe. Roma e un sătuc în miniatură.

Între clădirea asta și următoarea e un hău de vreo doi sau trei metri. Va trebui să sărim peste el. Mi se întoarce stomacul pe dos.

– Haide. Vino cu mine, îmi zice Nino, și își ia zborul, se înalță, jacheta din piele fluturându-i ca aripile unui liliac.

Seamănă cu Batman (numai că el are mustață în formă de potcoavă). Aterizează cu o bufnitură pe acoperișul cu țigle roșii, alunecă, apoi se agață (acum nu prea mai seamănă cu Batman). Una dintre țigle se desprinde și alunecă, rostogolindu-se până jos de tot. TROSC.

Nino se ridică și se întoarce către mine.

– Haide, sari, îmi zice.

Întinde mâna.

Închid ochii și inspir adânc. Acum e-acum. N-am de ales. Nu mă pot întoarce la acel hotel.

PAC. PAC.

Se apropie.

Oh, băga-mi-aș dar dacă mă prăvălesc în gol?

Acoperișul ăla pare foarte îndepărtat. Nu știu dacă voi reuși să sar. Ridic privirea și îl zăresc pe Nino. *Nino al meu*. Îmi iau avânt și pur și simplu sar...

Stomacul mi se face ghem.

Și cad.

Cad.

Îmi întind brațele să mă agăț de acoperiș, dar nu îl nimeresc.

– BĂGA-MI-AȘ. BĂGA-MI-AȘ.

Nu mai există nimic. Brațele mi se zbat în gol. Nino mă prinde de încheietură. Mă izbesc de perete. Atârn între cele două acoperișuri. Mă legăn, iar fața mi se zdreleşte de cărămizi.

– AU. BĂGA-MI-AȘ. BĂGA-MI-AȘ.

Nu privi în jos. O, Doamne! O, Doamne!

Îmi ridic privirea și mă uit în ochii lui.

– Ajută-mă. Ajută-mă. Te rog, îi zic.

Îmi va da drumul sau mă va trage în sus? Mă ține strâns cu ambele mâini de încheietură; articulațiile lui s-au albit.

– Nino, te rog. Te rog.

Se uită la mine cu ochii lui negri ca obsidianul și îmi aruncă o privire fermă. Trăim cumva o clipă intimă, însă – ce? Oare... oare ezită? Care e problema lui? *Stă pe gânduri?*

– Nino. Nino.

De ce așteaptă?

– Nu mă lăsa să atârn așa.

bestială.

- Pot să conduc eu?
- Te-am văzut cum conduci...
- Mă pricep mai bine la motociclete.

Îmi aruncă o privire furioasă.

Motorul se învârte în gol, apoi pornește.

Ne urcăm amândoi pe șa, eu în spatele lui.

Nino îmi întinde casca.

– O vrei?

– Nu, dă-o dracului.

O aruncă cât colo. O privesc cum sare de-a lungul bordurii, rostogolindu-se apoi într-o gură de canal.

– Am supraviețuit deja *unui* accident de scuter. În copilărie. Încă mai am o cicatrice de la leziunea cerebrală – și fulgerul nu lovește niciodată de două ori în același loc.

– Ah, da? Eu am în cap implanturi metalice de când am căzut ultima oară de pe una de-asta.

– Vorbești serios? Băga-mi-aș. Bine, ai câștigat.

– Ești gata? mă întreabă. Să mergem.

– Iuuuu!

Îl prind pe Nino de mijloc și îmi înfig adânc unghiile în haina lui de piele. Conduce cu *foarte* mare viteză pe străzile cufundate în întuneric. Pletele îmi flutură în vânt, îmi intră în ochi nisip de pe drum și simt gust de motorină. Sau de benzină? Încă nu e nimeni pe urmele noastre. Nici polițai. Nici mafioți. E distractiv. Gonim pe o șosea dreaptă ce duce în afara orașului. Motorul rage și mârâie ca un tigru. Dintotdeauna mi-am dorit să mi-o trag pe o motocicletă. Mă țin strâns de Nino și îmi lipesc corpul de al lui, coapsele de ale lui, îmi turtesc sânii de spatele lui. Șezutul se scutură și vibrează; chestia asta e un adevărat preludiu.

Mă uit la vitezometru: 220 de kilometri la oră. Nu e rău.

Apoi ne depășește un Ferrari. E elegant și lucios. Motorul toarce precum cel al Lamborghiniului lui Ambrogio.

– Ooo, ce frumos! îi zic.

Nu cred că Nino mă poate auzi din cauza curentului și a zgomotului motorului.

– PUTEM SĂ FURĂM MAȘINA AIA?

– Poftim? Nu.

– VREAU UN FERRARI. E MAI RAPID, îi zic.

Îl privesc cum se îndepărtează, gonind. Ei bine, o lăsăm pe altă dată.

Aud din ce în ce mai tare sunetul unei sirene. Acum ce mai e?

– BĂGA-MI-AȘ. CURCANII.

Nino accelerează și mă țin mai strâns de el. Îl trag mai aproape de mine. Prin vene îmi curge adrenalină. Simt cum mi se dilată și cum îmi flutură obrajii în vânt. Mă întorc și zăresc semnalele luminoase albastre. Ne-au văzut? Am încurcat-o?

Nino virează și se îndreaptă către o ieșire.

Genunchii noștri sunt la distanță de un centimetru de asfalt. Îmi închipui cum ar fi dacă ne-am freca cu hainele și cu pielea de betonul șoselei. Acum îmi doresc să-mi fi pus casca aia. Nu suntem tocmai în siguranță. O dată în viață e suficient să te lovești la cap. Gonim printr-o pădure și îmi intră praf în gură, iar părul îmi flutură în vânt. Cred că e aceeași pădure de mai devreme. Pini înalți îmi par cunoscuți. Drumul ne hurducăie, fiindcă suprafața drumului e crăpată de rădăcinile copacilor.

Pe un semn de pe marginea drumului scrie *Ostia Antica*. În aer se simte un miros vag de cenușă. Trecem pe lângă un peisaj dezolant și ramuri carbonizate. Măcar s-a stins incendiul. A durat mai puțin de douăzeci și patru de ore. Nu se poate să fi fost chiar atât de rău.

Nu mai aud sirenele.

– DA, CRED CĂ NE-AU PIERDUT URMA.

Trecem pe lângă o femeie care stă pe marginea drumului.

Ah, e fata aia.

– Hei. CIAU.

Îl tot fac cu mâna, însă nu-mi răspunde. Îmi arată degetul mijlociu. Ce nerușinată!

I-am salvat viața.

– O cunoști? mă întreabă Nino.

– MDA, E DE TREABĂ. I-AM DAT FOC LA CORT.

Zăresc marea la orizont: un imens vid negru. Pădurea se deschide înspre litoral, plaje, restaurante, baruri, hoteluri. Nino parchează motocicleta pe mal.

Cineva pune muzică.

„How Deep Is Your Love” de Calvin Harris.

– Ooo, îmi place la nebunie piesa asta.

Se aude dinspre plajă.

Mă îndrept către o balustradă metalică și mă uit în jos la siluetele care se mișcă pe nisip. Acolo jos are loc un fel de carnaval, oamenii beau, se sărută, fumează și și-o trag pe plajă. Oftez și mă uit la petrecăreți, simțind în gură gustul salin al mării și al hașîșului. Cineva jonglează cu niște cercuri aprinse, învârtindu-le într-un ritm amețitor, de vezi numai galben și alb. Flăcări portocalii licăre și dansează. Cercuri concentrice luminează

cuprinse de flăcări. Mmm, ăla e kerosen? ♥ combustibilii fosili. Îl privesc cum aruncă cu diverse forme în sus. E năucitor. Fermecător. Vreau să încerc și eu. Cineva a aprins un foc de tabără imens. Parcă e o scenă desprinsă dintr-un film de Fellini. Pare foarte mișto.

– Uite, Nino. O petrecere pe plajă. Haide, vreau să mergem.

Nino scutură din cap.

– Nu. Tre' să furăm o barcă.

Se îndepărtează pe faleză. *De ce ține să-mi strice cheful?* Îl privesc cum se îndepărtează, apoi îmi abat din nou atenția petrecere. Cineva strigă *uuups*. Pocnește un dop de plută. Oare ce e? Prosecco? Șampanie? Îmi bag piciorul. Mă duc. Vreau să mă distrez. Tocmai am ucis Dumnezeu știe câți polițai. Simt nevoia să mă descarc. Mă duc mai târziu pe chei să-l gădesc pe Nino. O să îi ia ceva timp să fure o barcă. Înainte de asta, vreau să *dansez*. Să mă destind. Plus că simt nevoia să beau ceva.

Îmi trec picioarele peste balustradă și sar pe nisipul moale. Nu-mi vine să cred că Nino a pierdut două milioane de euro. Pe bune? Ce tăntălău! Chiar trebuie să îmi înec amarul după atâta amar de vreme cât am alergat după ei. Să mă fac criță. Pulbere. Mă îndrept spre petrecere și mă alătur mulțimii.

– Ciau, îi zic unui individ oarecare.

– *Ciao*, îmi strigă un tip.

Zâmbește.

Îmi smulg aparatul de sub tricou și îl arunc în foc.

Muzica se aude BUM BUM BUM. Închid ochii și o las să mă împresoare. Acum e Swedish House Mafia. Încep să simt ritmul, să mă mișc și să-mi unduiesc șoldurile pe ritmul distrus al basului. Deschid ochii, și un tip cu dreaduri îmi oferă un cui. Părul lung, blond îi ajunge până la talie. Poartă o cămașă hawaiiană portocalie cu flori violet aprins. Nino nu ar purta vreodată așa ceva. Bag cuiul între buze. Trag prelung din el. Mmm, *skunk*; e dulceag și proaspăt. Țin fumul în piept, apoi îl expir. Mi s-a urcat direct la cap; e tare. Exact de așa ceva aveam nevoie. O fată de lângă mine se uită la joint de parcă ar vrea să tragă și ea din el, dar nu îl pasez mai departe.

Dansez mai aproape de focul de tabără, simțindu-i căldura. Trosnește, și pocnește, și luminează atât de puternic. Flăcările mi se zbat jucăușe pe lângă tălpi. Se schimbă melodia și acum e una săltăreață. Seamănă cu una din anii optzeci. Îmi place, e mișto. E „Shut up and Dance” a celor de la Walk the Moon. Mai trag un fum.

Cânt, plutesc și dansez de parcă nu mai e nimeni în jurul meu. Acum chiar mi-am intrat în ritm, mișc din șolduri, scutur din cap și dau din fund

ca Beyoncé.

Mă uit în jur după ceva de băut și zăresc pe o masă pliantă niște sticle deschise de tărie. Iau una și trag o dușcă. Ce bună e, e Tia Maria?

Mă învârt fără încetare în cercuri, cu mâinile întinse până sus de tot, și mă stropesc cu alcool pe haine, pe păr, pe obraz, pe față. Cineva mă înșfacă de braț și scap sticla, vărsându-mi lichidul rece pe picior.

— Hei. Dă-mi drumul. Ridic privirea. E Nino. Dă-mi pace. Mă distram.

Mă târăște prin mulțimea de trupuri contorsionate și mă împiedic prin nisip.

— Betta, trebuie să ne mișcăm.

Jointul e gata, așa că îl arunc și îl urmez pe Nino, plecând de pe plajă. Mergem pe faleză și ajungem la un debarcader cu câteva iahturi și bărci.

— Ai fi putut să te distrezi cu mine, îi zic.

Nu-mi răspunde.

— Bun, deci cum naiba furi o barcă?

— La fel cum furi o motocicletă sau o mașină.

— Ai pus deja ochii pe una? îl întreb.

Mă uit la bărcile care se leagănă pe apă; văd niște ambarcațiuni de viteză de diferite mărimi. Sunt lucioase, albe și au nume de fete: *Lola*, *Maria*, *Esmeralda*. Sunt sute de iahturi micuțe. Ochesc un superiaht luxos; e al dracului de imens, de departe cel mai mare pe care l-am văzut vreodată, de genul celor pe care le cumpără oligarhii ruși ca să impresioneze prostituate. E mortal. Îl vreau.

— Ăla. Ăla. De acolo, îi zic, arătându-i-l cu degetul.

Nino trece de el, îndreptându-se către o barcă mai mică, mai veche, mai maronie. Și asta e o barcă de viteză drăguță, dar nu e nici pe departe la fel de ostentativă, și e construită în întregime din lemn lustruit.

— O luăm pe asta, îmi spune.

— De ce? Ailaltă ce are?

— Asta n-are alarmă.

Numele bărcii e *Ofelia*. Sună de parcă ar prevesti ceva rău. De ce sunt botezate mereu cu nume de femei? De ce nu și cu nume de băieți? Îl urmez pe Nino pe debarcader. Se clatină când sar pe el.

— Hei. Ușurel, ușurel, zic eu. Oprește-l. Oprește-l.

— Ce să opresc?

— Clătinatul.

— Nu se clatină.

— Ah.

Cred că e de la joint. Mintea mea e vraiste.

Mă prăbușesc pe o bancă de pe debarcader. Mă așez picior peste

picioar și îmi petrec brațele în jurul pieptului. Cealaltă barcă era mult mai drăguță. Îmi aprind o țigară și mă uit la spatele sexy al lui Nino. El deschide cu un șut ușa unui dulap aflat sub bordul bărcii. Se apleacă și își face de lucru cu niște fire. Se aprinde un beculeț.

Nu sunt sigură că-i o idee bună. Eu și Nino, singuri pe mare. Nu cred că am deplină încredere în el. I-ar fi mult prea ușor să-mi facă felul. Mijesc ochii și îmi las capul într-o parte. Aș face bine să rămân trează.

Să fiu atentă la nenorocitul ăsta. Se prea poate să mă vrea moartă...

Se declanșează alarma bărcii.

— Merda.

— Parcă ziceai că n-o să... ah.

Nino a scos pistolul.

Închid ochii și mă încordez. Oh, Doamne! Oh, Doamne! *Gata. Pân-aici mi-a fost.*

Trage un foc în sistemul de alarmă.

Se oprește. Bun. Asta-i bine. Nu sunt moartă. Pornește motorul și îmi sting țigara.

— Pot s-o conduc eu?

29.

Navigăm de ore-n șir pe marea întunecată și plictisitoare. E foarte frig. Bate vântul. E miezul nopții. Nu văd decât stelele tâmpite de pe cer și beculețul din barcă. Stau așezată pe bancheta tare și rece și privesc în gol. M-a luat foamea după cuiul ăla. Mi-e o foame de lup. Mă uit în jur după ceva mâncare. Găsesc în dulap o cutie de Pringles. Cu aromă de carne la grătar. Zici că știau că vin eu. Cât timp ronțai eu la ele, Nino umblă la sistemul de navigație al bărcii. Pornește radioul. Se aude „Niggas în Paris” de Jay-Z Și Kanye, iar Nino fredonează și el.

Strică piesa. E afon, ca maică-mea.

— Vrei un Pringle?

— Sigur, îmi răspunde.

— Deci, îi zic, Nino.

Cranț. Cranț.

— Mi se pare că n-am încheiat discuția.

— Care discuție?

— Cea de dinainte, de la bar.

— De dinainte să-i arunci pe polițai în aer?

– Exact. Tot nu sunt mulțumită de ce mi-ai spus.

– Despre ce vorbeam?

– Despre cum ți-ai luat tălpășița. Despre cum ai furat mașina. Baniile mele. A fost foarte frig în România. N-am avut cu ce să mă îmbrac.

– România? Ce-ai căutat în România?

– Nimic. N-am stat decât opt ore. M-am dus să mă întâlnesc cu un vampir.

Îl privesc furioasă și mestec. *Uf*. Ticălosul știe *precis* ce-am căutat acolo.

Nino mă privește și se încruntă, chipul fiindu-i întunecat de la o umbră.

– Ești atât de fraieră, îmi zice și se prăpădește de râs pe seama mea.

Nu l-am mai văzut vreodată să râdă cu atâta poftă.

– N-am *ucis* pe nimeni...

– Mi-ai spus deja c-ai făcut-o, îmi răspunde.

– Și ce dacă? Cine mai era și tipul ăla? Și de ce dracu' avea telefonul tău?

– L-am plătit ca să ducă telefonul în România. Era un om de legătură din mafia din România.

– A încercat să mă sugrume, îi zic. A încercat să-mi fure geanta.

Nino clatină din cap.

– Nu asta era misiunea lui. Încercam doar să scap de tine. Probabil că a improvisat. Ai primit mesajul de la mine?

– Mesajul? Care mesaj? Despre freza mea nouă?

Termin cutia de Pringles și o azvârl în mare.

– ăla în care spuneam că putem lucra împreună.

– Mda, l-am primit. Și ce?

– A trebuit să văd dacă erai capabilă.

Prostii.

– Mă rog.

Mare mincinos mai e.

– E o meserie periculoasă. Nu e pentru oricine.

– Nu-mi vorbi de sus, îl atenționez.

– Trebuie să fiu în stare să îmi încredințez viața în mâinile partenerului.

– Mda, și eu. Îl privesc furioasă. Ce-a fost cu căcatul ăla de mai devreme, de pe acoperiș? Am crezut că ai de gând să îmi dai drumul.

– Nici vorbă. Te-am ridicat, îmi zice. Iar acum ești aici, nu-i așa?

Privesc în depărtare, în punctul în care întunericul întâlnește întunericul. Nu e nimic acolo. Spațiul și atât. Materie neagră. Ca înainte de Big Bang.

– Deci, suntem parteneri? mă întreabă.

– Parteneri.

– Bine.

– În regulă.

Până când mă va trăda? Până când mă va lăsa din nou de izbeliște?

Apa se lovește de carenă. Doar vântul se mai aude.

– Deci, unde mergem?

Nino nu-mi răspunde.

Mă gândesc la toate planurile pe care le-am uneltit ca să mă răzbun.

Să găsesc o armă. Să-l găsesc pe Nino. Să-mi recuperez banii. Să-lucid. N-am progresat prea mult.

– Ce-ai făcut toată săptămâna? îl întreb.

– Ah, ce fac de obicei.

– Și anume?

– Târfe și cocaină, îmi răspunde.

Îmi dau ochii peste cap. Ca să vezi.

– Credeam că nu te-ai culcat cu nimeni.

– Așa e, îmi răspunde.

Baliverne.

– Nu-mi vine să cred că ai pierdut banii noștri. I-a luat Domenico? îl întreb.

– Mda, îmi răspunde. *Brutto figlio di puttana.* Domenico i-a găsit la mine în apartament. S-a întâmplat după ce a trebuit s-o șterg, când am împușcat-o pe Dynamite. A smuls ușa din țâțâni. A luat valiza. A luat mașina. Când m-am întors după bani, el era deja plecat. Îți jur că atunci când pun mâna pe el...

Mda. Mie-mi spui?

– Nino...

– Nu, acum mă cheamă *Luca*. Mi-am schimbat numele, am buletin nou.

– Bine. Fie. Nu contează.

– Betta...

– Nu, acum mă cheamă *Alvie*.

Regret imediat c-am spus-o. Dar trebuie să-i spun, la dracu'. Nu mai suport să fiu Beth nici măcar un minut.

Mă apucă strâns de mijloc și mă trage spre el. Mă pregătesc pentru răspunsul lui.

– Alvie?

– Da, Alvina.

– Știam deja, fraiero. Nu crezi că mi-am dat seama ce se petrece? Ești

o persoană diferită. Nu ești deloc ca femeia lui Ambrogio. Sora ta a urât pistoalele dintotdeauna. Iar tu... tu ești dusă cu pluta, la dracu'.

– Voi lua asta ca pe un compliment.

Mă uit în ochii lui. Vrea să mă ducă de nas?

– Nu-mi pasă. Mi-e indiferent, îmi zice. Alvie, Betta, Betta, Alvie. Mă doare-n cur. Îmi place oricum așa cum ești acum. Sora ta era foarte enervantă.

Pentru prima dată, chiar rămân fără cuvinte. Privesc în gol spre mare.

Mi s-a luat o piatră de pe umeri. În sfârșit, mă simt liberă.

Mă întorc către el într-un final.

– Unde mergem? îl întreb.

– O să vezi când ajungem.

– Ce se petrece? Mă răpești?

– Auzi la ea, *te răpesc*. Ce-i cu tine? Ești copil? Ai treizeci de ani.

– *N-am treizeci de ani*. Am douăzeci și cinci. De fapt, sunt cu cinspe ani mai mică decât tine.

Se uită nervos la mine.

– Ia stai un pic. Stai așa. În ce dată suntem? îl întreb.

– Nu e treaba ta, la dracu'.

Îmi plec capul într-o parte. Îmi aduc aminte codul de deblocare al telefonului său: 0509.

– E sâmbătă, cinci septembrie, nu-i așa? E ziua ta.

– Mda. Minunat. Am mai îmbătrânit un an.

– La mulți ani! îi zic.

Nino scuipe în apă. Privim în zare. E tot întuneric. Nimic nu se vede. Poți înțelege de ce s-a crezut că Pământul e plat. Vom naviga până la capătul lui, apoi vom cădea. Măcar vom muri împreună.

– Viața începe de la patruzeci de ani încolo, îi zic.

Își aprinde un Marlboro roșu și îl văd cum vorbește printre degete și de după flacăra.

– Mda, dacă nu voi fi împușcat din cauza ta.

Oftez; îmi chiorăie mațele.

– Frate, tot mi-e foame. Trebuie să mănânc.

– Tocmai te-am văzut cum ai dat gata o cutie întregă de Pringles.

– N-a fost așa. Ți-am dat și ție unul. Trebuie să mănânc altceva.

– Prinde naibii un pește, îmi zice.

– Nu fi tâmpit. Am nevoie de carbohidrați. Un Pop-Tart, sau ceva de genul ăsta. Sunt lihnită.

– Ajungem imediat, mă liniștește.

– *Tu de ce ești așa prost dispus? Ți-am salvat viața, îi zic*. Ai fi putut să

fii ucis sau ai fi putut să faci închisoare pe viață.

Dobitocul o merită.

– Despre ce vorbești? mă întreabă. Nu aveam nicio problemă până să apari tu. Acum sunt cel mai căutat om din Europa. Cinci polițai morți?

Madonna.

– Dacă n-aș fi fost eu, s-ar fi ales praful de tine.

Ar trebui să fie recunoscător că nu l-am omorât. Mai aveam puțin și...
jur.

– Să arunci în aer un acoperiș? *Sei pazza. Pazza.* Nebună.

Se așterne liniștea.

– Ei bine, *tu* l-ai ucis pe prințul Disney.

– Pe cine?

– Pe Alessandro.

– Cine dracu' mai e și Alessandro?

– Nu mai contează acum.

Păcat de prințul Disney; era foarte drăguț. Era superb, o bomboană de bărbat. Măcar am apucat să mi-o trag cu el înainte, altfel ar fi fost păcat.

Nino trage nervos din țigară.

Ascultăm marea.

– Și totuși, cum m-ai găsit?

– Curcanii te-au găsit, îi răspund. N-a fost atât de dificil. Roma e plină de *camere de supraveghere*. Ai auzit de camere web? De televiziuni cu circuit închis?

– V-a luat cam mult, îmi zice. Am așteptat toată săptămâna.

– Ce-a fost cu căcatul ăla de la metrou?

– Ți-am oferit a doua șansă. Norocul tău că ești simpatică.

Mă duc și mă așez din nou pe bancă, întinzându-mă pe lemnul tare și rece.

– Toți cei pe care îi cunosc îmi doresc moartea, îmi zice.

– Mda, și eu sunt în aceeași situație, îi răspund.

Găsesc o pătură sub bancă și mă învelesc în ea ca într-un cocon. Să nu care cumva să adormi, *Alvina*. Ai grijă cu prădătorul ăsta. Sunt destul de îngrijorată, fiindcă el are pistol, iar eu nu am absolut nimic. Încă nu sunt convinsă că pot să am încredere în el. Sau dacă *el* poate să aibă încredere în *mine*.

Sunt pe cale să adorm, când zăresc niște lumini pe coastă.

– Ce e aia? Ce e cu luminile alea? E un port? Un oraș?

– Napoli, îmi răspunde Nino. E Napoli.

– Perfect. De ce nu ne oprim acolo?

– Ajungem în două ore, îmi zice Nino. De ce nu te culci?

Ha. Vezi să nu. Cunosc șiretlicul. Mă va omorî în somn.

Îmi așez capul pe geantă. Probabil că e mai sigur să evităm orașele mari, mai cu seamă Napoli. Poliția va căuta pretutindeni. Plus că am auzit tot ce se putea auzi despre muntele Vezuviu. L-am văzut pe oamenii ăia din Pompei, pietrificați la propriu: contorsionați în forme grotești și prefăcuți în piatră. *Nici vorbă*. Nu voi păți așa ceva. Săptămâna trecută am avut noroc cu muntele Etna. Nu-mi mai încerc norocul încă o dată.

Mi se închid ochii... însă zăresc ceva sclipind în apă. E argintie și sferică, precum un glob disco, și strălucește.

– Acolo ce e? O insulă? Îl întreb.

– *Sì. Sì*, e Capri.

– Sună bine. Ne putem opri aici?

– Nu, știu eu unde mergem.

– Ei bine, *eu* nu știu. Mai avem mult?

Nu-mi răspunde.

Habar n-am cum de știe Nino încotro merge, eu nici nu pot să văd dincolo de nas. E mai întuneric decât într-un roman noir nordic. Am putea foarte bine să fim și în pântecul unei balene. El umblă din nou la sistemul de navigație, iar eu privesc cum dispar luminile în zare. Strâng pătura bine în jurul meu, mă întind în întuneric și adorm.

ZIUA A ȘAPTEA: ALESUL

ACUM ZECE ANI

Duminică, 30 octombrie 2005

Lower Staughter, Gloucestershire

O farfurie se face țândări de tavan, deasupra capului meu, împrăștiind cioburi din porțelan în toate direcțiile. Închid strâns ochii. Exact la țanc. O așchie ricoșează și îmi taie adânc pielea obrazului. Aud zgomot de sticlă spartă pe lespezile din piatră.

– Te urăsc, zice ea.

– *Mamă.*

– E atât de nedrept.

– Cum poți să-mi spui una ca asta?

– Nu vrei să fiu fericită.

Vocea maică-mii se frânge, amenințând să facă loc lacrimilor.

– Încetează odată să arunci cu lucruri în mine. *Dumnezeule.*

Îmi feresc chipul cu mâinile, auzind încă zbieretele de dinainte. Deschid din nou ochii, doar un pic, ca să mă uit în jur printre gene. Maicămea stă cu spatele la mine, aplecată peste cuptor. Văd cum i se mișcă coastele. Răsuflă greoi.

– *Are jumătate din vârsta ta, îi zic în cele din urmă.* Îmi iau ciobul de pe față, rămânând cu o dâră de sânge cald pe deget. Ce urmărește dacă nu să pună mâna pe banii noștri?

– *Banii noștri?*

Strâng din dinți.

– *Banii tăi. Ai tăi. Ai tăi.*

Vrea să pună mâna pe moștenirea din partea bunicii. E la mintea cocoșului.

Acum se întoarce către mine. Se îndreaptă de spate, îmi aruncă o privire glacială.

– Te-ai gândit că poate mă iubește pentru felul în care sunt eu ca persoană? Că poate mă găsește *atrăgătoare*?

– E atras de jumătatea de milion din bancă... îi răspund, mormăind.

Ca și mine, dacă tot veni vorba.

– N-are nevoie de bani, îmi zice. A venit aici cu o viză *pentru muncă.*

Mă încrunt.

— Însă el nu lucrează, de fapt.

— Nici tu nu lucrezi.

— Eu sunt la școală.

Stăm și ne holbăm una la cealaltă. Simt un miros. De unde vine? E fum. Alt grătar, la dracu'? Sau arde ceva în cuptor? Mă sprijin cu spatele de insula din bucătărie și îmi pun coatele pe marmura rece. Știu că mi-am dorit un tată nou și de treabă, dar asta a fost acum multă vreme. E mai rău să ai doi părinți decât unul. Îmi dau acum seama de asta.

Maică-mea pune mâna pe o sticlă de vin roșu și îi înjunghie dopul cu un tirbușon. Își toarnă un pahar mult prea plin. Îl dă pe gât.

— Nu-mi vine să cred c-ai fost de acord să te măriți cu el.

Așază paharul, închide ochii și pufnește pe nas. Cineva trebuie să i-o spună, chiar dacă știu că nu asta vrea să audă.

— Mamă, Rupert e un ratat. Nu face altceva decât să piardă vremea și să cânte la *didgeridoo*³⁴. *Azi m-a trezit în zori*. „Tie Me Kangaroo Down, Sport?” Cine dracu' se crede? *Rolf Harris, la dracu'?* Locuiește în casa asta de trei luni de zile, și tot nu știe cum mă cheamă...

— Bineînțeles că știe cum te cheamă. Nu fi fraieră.

— Atunci, de ce-mi spune *scumpete*?

— Așa te alintă, Alvina.

Schimbăm niște priviri furioase.

O văd înaintea s-o aud intrând. Pun pariu că a stat și s-a uitat. Și a ascultat. Beth se îndreaptă către mama noastră și își petrece un braț pe după umărul ei. Îmi aruncă o privire plină de reproș, de parcă m-ar întreba *acum ce-ai mai făcut?* Umple paharul cu vin roșu și soarbe o gură.

— Ei bine, mie chiar îmi place de el, zice ea. Mă bucur pentru tine, mamă. Cred că e minunat că te recăsătorești.

— Îți mulțumesc, Beth, draga mea.

— Ai fost singură atât de multă vreme. Vă meritați unul pe celălalt...

— Bun, le zic. Mi-a ajuns. Ori pleacă Rupert, ori *plec eu*.

Soră-mea se întoarce către mine și scoate un icnet.

Mă uit la maică-mea și văd cum șovăie.

Nimeni nu zice nici păs.

Tensiunea atinge cote colosale. Ochesc sticla de pe teighea. Frate, vreau vinul ăla.

Rupert deschide ușa de la terasă și intră împleticindu-se în bucătăria transformată în câmp de luptă. În urma lui plutește un nor gros de fum, însă nu pare să-i pese sau să bage de seamă. Deschide frigiderul și își ia

³⁴ Instrument de suflat, confecționat din lemn, inventat de indigenii din Australia.

o doză de XXXX Gold.

– E totul bine aici, scumpelor?

Se sprijină de zid, se freacă la ochi și se întinde. Mai spune ceva cu un accent australian pronunțat, pe care nu mă chinui să pricep. Ceva despre un koala violat. Despre un papagal Galah cuprins de flăcări.

E limpede că s-a trezit din somnul de beție de după-amiază, fiindcă ne-a auzit certându-ne. Pun pariu că a uitat de foc și că a ars din nou toți creveții.

– Alvina, cere-i scuze tatălui tău, îmi zice maică-mea. L-ai trezit din somn.

Mă uit urât la ea și simt cum mi se aprind obrazii. Examinez creatura asta masculină care s-a târât, nu știu cum, la noi în casă.

– Du-te dracului. Duceți-vă cu toții dracului. EL NU E TATĂL MEU.

– Ai grijă cum vorbești, Alvina, mă admonestează maică-mea.

Soră-mea își dă ochii peste cap.

– Că tot veni vorba, unde-i tatăl meu? De ce nu recunoști odată că e mort?

– Măiculiță! zice Rupert.

Nimeni nu mai suflă o vorbă. Maică-mea oftează și clatină din cap. Soră-mea își mai toarnă niște vin.

Dau buzna afară din bucătărie și urc scările către camera mea. Lacrimile îmi înțepă ochii. Nu îmi pot scoate din minte refrenul ăla tâmpit din cântecul ăla nenorocit.

Îmi iau rucsacul Jansport, pe care mă bizui. Beth poate să se ducă dracului. Cu tot cu maică-mea. Știi ce? Merită una pe alta. N-au decât să-l țină pe Rupert, dacă e atât de *minunat*. Se pot juca de-a familia fericită și fără mine. Țsta nu îl va înlocui vreodată pe tata. Mă întreb ce s-a întâmplat cu el. Nu s-a dus să trăiască în America. Nu, știi ce cred? Cred că l-a ucis mama noastră. A luat-o razna acum vreo cînșpe ani. I-a sărit țandăra. I-a tras una în cap cu un picior de miel înghețat, l-a ucis, apoi a mâncat dovada. Arma cu care a fost comisă crima a fost mâncată, gătită la cuptor cu sos de mentă și cartofi. Cine știe?

Trebuie să aflu.

Iau câteva cravate pe care să le port pe post de curele, jacheta mea veche cu imprimeu camuflaj, pantalonii cargo lucioși și niște ciorapi plasă sexy. Îmi găsesc brățara preferată cu mărgele, colierul *choker* și elasticul de păr asortat, o cămașă gen *cowgirl*, niște maiouri plasă aurii și o pereche de pantaloni din catifea evazați. Stau pe pat. Cred că mi-am făcut bagajul. În rucsacul ăla e toată lumea mea. În noaptea aia, fug de acasă și fac autostopul până în centrul Londrei. Dorm pe stradă în ploaie,

în Leicester Square, și nu mă mai uit vreodată în urmă, la dracu'.

30.

Duminică, 6 septembrie 2015

Marea Tireniană

Barca se înclină și mă trezesc când forța tangajului mă aruncă pe punte. Mă ridic în picioare și mă frec la ochi. Unde suntem? Ce se petrece? Ar fi trebuit să rămân trează toată noaptea. N-ar fi trebuit să adorm. Aș fi putut ajunge pe fundul mării. Am avut noroc și am scăpat. Îmi aduc aminte prima noapte când am dormit singură pe străzi, în Leicester Square. Am fost paralizată de spaimă și am rămas trează. Frigul mi-a pătruns adânc în oase și umezeala mi s-a lipit de piele. Fiecare zgomot era scos de un prădător, fiecare om era un ucigaș. Eram sigură că noaptea aceea avea să fie ultima din viața mea. Zorii zilei au sosit ca un miracol.

Mă uit la Nino cum îndreaptă ambarcațiunea spre o plajă cu pietricele. E micuță, nu are mai mult de o sută de metri lățime și e înconjurată pretutindeni de stânci abrupte. E întuneric, așa că nu prea văd altceva în afară de bolovani.

— Ce e locul ăsta? îl întreb.

— Castiglione, Ravello. Asta e Coasta Amalfi. Haide, ridică-te, îmi zice.

Casc și mă întind. Spatele mi-e înțepenit. Arunc pătura pe punte, îmi iau geanta și îl urmez pe Nino. Sărim din barcă în apa rece ca gheața, care ne ajunge până la brâu. Mi-e foarte frig. Uf, măcar m-a trezit. E atât de rece, că de-abia pot să respir. Fundul mării e moale și plin de bolovani și de alge alunecoase, înaintăm clătînându-ne către mal.

— la niște pietre, îmi zice.

— Poftim? De ce?

— Tre' să scufundăm barca.

— De ce naiba am face una ca asta? E o barcă drăguță. Am putea s-o folosim.

— Ca să n-o mai vadă cineva.

— Ei bine, eu vreau să o păstrez, îi zic. Las-o aici și atât. Las-o aici pe plajă.

Aș putea să o folosesc mai încolo, dacă sunt nevoită să fug.

— Parcă ziceai că nu-ți place, îmi zice. Îți doreai celălalt iaht.

– E mai bună o barcă nasoală decât niciuna.

Se apleacă după niște bolovani.

Îmi azvârl geanta pe plajă și aud scoicile și pietricelele cum se sfarmă. Se oprește și se întoarce către mine.

– Oh, *Madonna*. *Ascultă-mă*. Am furat barca; o vor căuta. Suntem dați în urmărire pentru mai multe crime. Pentru că am ucis o grămadă de polițai nenorociți. Toată Italia ne caută. Trebuie să ne acoperim urmele.

– Bine. Fie. Dacă e s-o luăm așa...

Cât de teatral!

Merg pe plajă clătînându-mă și iau în mână niște pietre.

– E bine așa?

– Ia mai multe pietre.

Mai iau câteva și le arunc pe punte.

– Acum sunt destule?

– Avem nevoie de mai multe.

Mai iau câteva și le arunc în barcă.

– Bun. Ar trebui să fie destule acum.

– Mai multe. Mai multe. *Mannaggia*... trebuie să se scufunde, la dracu'.

– O, nu. Am rămas fără pietre. Asta e. S-au terminat.

Nino se întoarce și cercetează plaja.

– Uite câteva acolo.

Uf, face din mine sclava lui. De ce trebuie să fac *eu* toată treaba?

Mă îndrept înspre locul pe care mi-l indică. Mă aplec și iau câteva.

– Nu mai iau altele. Mă doare spatele. Am dormit într-o poziție ciudată, îi zic, lăsând pietrele să cadă pe punte.

– *Va bene*. *E basta*. *E basta*, îmi zice. Acum împingem barca.

– Ești sigur că trebuie să...

– *Uno, due*...

– Mi se pare că risipim o barcă foarte mișto.

– *Uno, due, tre*.

Înaintăm greoi prin apa rece ca gheața și împingem barca în larg. Valurile mă stropesc pe ochi. Simt gust de sare și de iod, apoi picioarele mele pierd contactul cu fundul mării. Legănăm barca, iar apa pătrunde înăuntru și inundă puntea. Ambarcațiunea se clatină și apoi se răstoarnă, scufundându-se tot mai adânc. Scoate câteva bule de aer, apoi nu se mai întâmplă nimic. Toată treaba a durat două minute. Până acum era o barcă, acum a rămas doar marea. Fie-ți țărâna ușoară, *Ofelia*! Mai bine că ai fost tu în locul meu.

Înotăm înapoi către plaja plină de pietricele. Valurile sălbatice se sfarmă în jurul nostru, iar eu am alge împletite în jurul gambelor. Tălpile

mi se afundă în nisipul moale de parcă pământul încearcă să mă tragă în măruntaiele lui.

– Grăbește-te, îmi zice.

Tremur. Sunt udă leoarcă. Am o piatră ascuțită într-un pantof. Îmi curăț picioarele de algele lipicioase.

– Da, da, vin, îi zic.

Bâjbâi în întuneric după geantă, apoi mă țin după silueta lui Nino. Urcăm treptele care duc dinspre plajă.

– Nu vorbi. Nu scoate niciun zgomot.

– *Nu scot*. N-am zis nimic.

– Și ai grijă la *vipere*, îmi zice.

– Să am grijă la ce?

– *Vipere*. Ssssss. Pe trepte, îmi zice.

Imită cu mâna un șarpe.

– *Vipere*? Despre ce vorbești?

– Ai grijă pe unde calci. *Viperele* sunt veninoase.

Mă împiedic prin beznă.

– Ce dracu' caută pe trepte?

– Ziua stau la soare, însă uneori ațipesc. Te vor mușca dacă le deranjezi. Îți vor umple piciorul cu venin.

Îmi scot telefonul de unică folosință din geantă și îmi luminez calea. Treptele sunt năpădite de buruieni și de flori îmbobocite și ofilite. Trecem pe lângă șiruri nesfârșite de lămâi, roșii și livezi de măslini – în aer se simte miros de citrice și de pământ. Treptele abrupte se macină sub tălpile noastre și duc către nicăieri. Muntele se înalță sus de tot; îmi lungesc gâtul, însă nu pot să-i văd vârful. Dispare în întuneric. Alunec pe niște pietriș. Mă împiedic și scap telefonul.

TROSC.

– Băga-mi-aș cred că s-a stricat.

Îl ridic și îmi trec degetul mare peste ecranul crăpat. Mă înțep într-un ciob de sticlă. S-a făcut praf, nu mai poate fi reparat.

– Nino, îi zic. Îmi dai telefonul tău? Al meu e complet distrus.

Nu vreau să-l folosesc pe celălalt pe care-l mai am; probabil că l-aș strica și pe ăla.

– Telefonul meu e la tine. Nu-ți mai amintești că mi l-ai interceptat?

– Nu ți l-am *interceptat*.

– Ba da.

– Nu așa se zice. Am descărcat o aplicație care să te localizeze prin GPS.

– L-ai *interceptat*, insistă el.

– Mă rog.

Continuăm urcușul prin întuneric. Nino nu vrea să-mi dea telefonul lui. Vrea să fim invizibili. Crede că întunericul ne e de folos. Treptele astea nu se mai termină, la dracu'. Nu m-am înscris la *alpinism*. Ce sunt eu? Șerpașul lui? Vreun yak? Un câine latră și mă sperie din cale-afară. Nemernicul are un lătrat ascuțit, de zici că-i cerber. Sare pe gardul din sârmă, iar ochii îi sticlesc în întuneric. Nu-mi plac câinii, dacă stau să mă gândesc mai bine, și cu atât mai puțin dachshunzii. Nici de ăsta nu-mi place.

Văd cu coada ochiului ceva lung, subțire și încovoiat.

– NINO. UITE. O VIPERĂ, îi zic.

Nino se oprește și se întoarce, apoi coboară scările în fugă către mine.

– Ce? ăsta? ăsta-i un *furtun*.

– Ah. Semăna cu un șarpe.

Continuăm să urcăm o veșnicie, până când aerul se rarefiază. Mi se face rău din cauza lipsei de oxigen. Pieptul mi se îngreunează, plămâni îmi șuieră. Îmi aprind o țigară. Parcă-mi și aud coapsele și tendoanele cum zbiară la mine: CE NAIBA CREZI CĂ FACI? ȚI-AI PIERDUT MINȚILE?

Simt o durere ascuțită în gleznă.

– AU. M-a mușcat ceva. Nenorocita m-a mușcat.

– Poftim? Unde? mă întrebă Nino.

– Aici. Aici. De picior.

Se întoarce și aleargă din nou către mine, aplecându-se să arunce o privire.

– Ah nu, ia stai. E o urzică.

Se ridică în picioare.

– O nenorocită de *plantă*?

– Trebuie să găsec niște măcriș, îi zic. Trebuie să fie pe-aici pe undeva.

– Ți-am zis să faci liniște.

Îl urmez din nou pe Nino. Nu se poartă foarte drăguț cu mine. Sunt atacată din toate direcțiile. Mi-ar prinde bine un pic de compasiune.

Fredonez „Poison” de Rita Ora doar așa, ca să treacă vremea mai repede...

– Șșșșșșș, îmi zice.

– Of, Doamne, mai avem mult de mers? Câte trepte mai sunt?

– E în vârful culmii ăsteia, îmi răspunde, după care trebuie să cotim.

Nu mai pot să cânt, oricum. Am rămas fără suflu. Mă mulțumesc să fredonez la mine în cap. Mai urcăm niște trepte. Cotim: umbre, demoni, pământ, copaci, pietre și mai multe trepte.

– *Aici* trebuia să ajungem? îl întreb. Suntem în mijlocul pustietății.

– *Mda. Țsta era și scopul.*

Aș fi vrut să fi rămas la petrecerea de pe plajă. Nu ne-ar fi găsit nimeni acolo... de fapt, noi ce căutăm aici? O creastă înaltă. O prăpastie adâncă, jos de tot, la picioarele noastre, marea se sparge de pietre. Vrea cumva să... mă va împinge?

Nino se oprește și se întoarce. Vine către mine. E întuneric; nu-i pot citi expresia de pe chip. Oh, băga-mi-aș. Acum ce mai e? O să măucidă? Știam eu. *E Satana.*

Fug înspre el. I-o iau înainte. E mai bine să-i înăbuș intenția din fașă.

– AAAAAAARGH.

O să-i trag un genunchi în boașe. E schema mea ucigașă.

Nino mă prinde de mijloc.

– Hei. Ce faci?

– Nimic. AU. Dă-mi drumul.

Îmi sucește brațul și mi-l ține la spate.

– De ce-ai făcut asta? mă întrebă.

– Nu știu. Am crezut... am crezut.

Mă uit dincolo de buza prăpastiei.

– N-o să te împing. Dacă-ai vrut să te omor, ai fi fost deja moartă.

Oftează și îmi dă drumul.

Mă așez. Îmi aprind o altă țigară.

– Am obosit. Mi-a ajuns.

Refuz să-i mai fac jocul.

– Vreau să știu ce se petrece. Vreau să știu unde sunt.

– Ți-am zis deja. Ravello, îmi zice. Mă lovește cu piciorul. Ridică-te.

– Nu pot. Mă dau bătută. Plămânii stau să-mi plesnească, inima îmi bubuie. Hainele îmi sunt flească de transpirație și de apă de mare. Mă întind pe spate și mă uit la stele. O, ia uite, aia e Orion? Lasă-mă să mor singură.

– Dacă te vede cineva, s-a zis cu noi. Vom apărea peste tot la știri la televizor: cei mai căutați criminali din Italia. N-ai voie să ucizi polițiști.

– Ei bine, mă dor picioarele, îi răspund. Muntele ăsta e mult prea abrupt.

– *Minchia.* Mișcă-te naibii.

Își scoate pistolul și mi-l înfige în gât.

– Nu e nevoie să te comorți așa.

– Ți-am zis: ridică-te, îmi spune.

Mă trage de braț și mă ridică cu forța.

Îi cad în brațe.

– Așadar, mă răpești.

– Nu.

– Mă protejezi? Ce drăguț! Cât de romantic!

Ca să vezi. Individul ăsta mă enervează *la culme*. Dar Nino e supersexy când se supără. Și chiar îmi place pistolul lui mare.

– Dacă te prind pe tine, atunci mă vor găsi și pe mine. Ești o pacoste.

Își înfinge pistolul în ceafa mea. Simt metalul rece.

– Mișcă-te dracului până nu se luminează de ziuă.

Simt cum mă cuprinde cu mâna de mijloc. Îmi place când Nino își pierde cumpătul.

– Unde mergem, totuși?

Ar face bine să-mi placă...

– Vezi balconul ăla de pe creastă? Ăla cu toate statuile albe? Acolo mergem, îmi spune.

Villa Cimbrone, Ravello, Italia

Am făcut întindere la toți mușchii de la picioare și cred că am hernie de disc, dar mă opresc și arunc o privire prin poarta din fier.

– Uau! Ce e locul ăsta?

– Un hotel, îmi răspunde.

– Dumnezeule, e uimitor! exclam, intrând pe poartă.

– Știu. Încearcă să nu-l arunci în aer.

Grădina e scaldată într-o lumină aurie de niște felinare de modă veche. Palmierii se înalță impunători și aruncă umbre pretutindeni pe gazon. Pereții sunt acoperiți de iederă. Zăresc un turn străvechi cu ziduri sfărâmicioase din cărămidă și niște trepte care duc către o ușă din lemn. O iau pe cărare, străbătând grădinile superbe, și îmi trec degetele peste petalele fine și peste frunzele plantelor tropicale. Locul ăsta e desprins din basme. E ireal. Încolo e o fântână cu heruvimi înaripați. Locul e împânzit cu crini, trandafiri și iasomie. În aer se simte o mireasmă dulce, ca de bomboane Woolies. O pasăre ciripește într-un copac.

– Oh, Nino, îmi place la nebunie aici. Dar... de ce-am venit?

– Pietro lucrează aici. E un vechi prieten. Ne poate face rost de o cameră fără să fie bătător la ochi.

– Ai mai stat vreodată aici? îl întreb.

– E un loc bun unde să te ascunzi.

Pătrundem ilegal în încăperile personalului. Nino sparge încuietoarea. Găsim un dormitor în capătul holului, intrăm în el și aprindem lumina.

– *Oi. Stronzo. Sono io.*

În pat doarme cineva.

– *Che cazzo? Nino? Vaffanculo. Mamma mia. Che vuoi?*

Pietro se trezește și e orbit de lumină. E pe jumătate dezbrăcat.

– *Una camera, zice Nino.*

Pietro se ridică în picioare. Se uită la mine. Apoi la Nino. Se îmbrățișează.

Se freacă la ochi.

– *Per duc persone?*

– *Sì. Sì. E per la mia luna di miele, zice Nino.*

– *Perche non puoi pernotare una stanza come tutti gli altri?*

Pietro se ridică și vine înspre mine. Întinde brațul și dau mâna cu el.

– *Ciao. Piacere. Auguri, îmi zice.*

Mă sărută pe obraji.

– Oh. Ciao, ciau, ciau, îi răspund.

Pietro își ia pe el un tricou și o pereche de pantaloni, apoi ne conduce către camera noastră; precizează că e cea mai frumoasă și cea mai mare. Descuie ușa și intru. Mi se taie respirația. Oh, Dumnezeu mare! E chiar mai bine decât mi-am închipuit. Încăperea e enormă, somptuoasă. Te lasă cu gura căscată. Tavanul e imens, concav și vopsit în albastru. Are un șemineu uriaș din marmură. Podeaua lustruită e pardosită cu ceramică. Pe perete în sufragerie e agățată o fotografie cu Greta Garbo.

– E pur și simplu fermecător, îi zic.

Pietro se înclină și iese din cameră.

– Ce înseamnă *auguri*? îl întreb pe Nino.

– *Auguri* înseamnă *felicitări*.

– Ah. Bun. Înțeleg. Studiez tablourile agățate pe perete. De ce m-a felicitat?

Pentru că sunt încă în viață?

– I-am spus că ne-am căsătorit, îmi explică Nino. Și că suntem în luna de miere.

– Aaa. Ce drăguț! Mă așez pe pat. Și Pietro face parte din Cosa Nostra?

– Nu, el doar lucrează la hotel. E singura persoană pe care o cunosc și care nu dorește să măucidă.

– Eu nu vreau să teucid, îi spun.

În orice caz, nu mai vreau. Acum, că suntem aici mă simt un pic mai în siguranță. E posibil să fi fost paranoică mai devreme? Să-mi fi făcut griji degeaba. Îmi dau seama că Nino mă place. Chiar i-a fost dor de mine săptămâna asta. Să fi fost într-adevăr totul un soi de test al Mafiei? O

penitență sau o inițiere? Precum Cele douăsprezece munci ale lui Hercule, ca să îmi verifice capabilitățile. Răsuflu ușurată îndelung și mă întind pe pat ca o stea de mare.

Nino pornește televizorul și comută pe știri.

Mă ridic în capul oaselor și clilesc.

Pe ecran apare un cadru cu Domenico, încătușat și înconjurat de polițiști italieni. Se deplasează printr-o mulțime de jurnaliști și peste tot se văd blițuri și camere de filmat. Apare și un sediu de poliție. O reporteriță. Nino dă volumul mai tare.

— Ce spun? Îl întreb.

Se întoarce către mine și clatină din cap.

— Incredibil, ce idiot! L-au prins polițaii cu mașina lui Ambrogio. Au găsit valiza cu bani. Cele două milioane de euro ale noastre. Au făcut legătura între ADN-ul lui și cel găsit la mormântul lui Salvo și la cel al surorii tale.

— Așa și... îl cred pe el vinovat? Perfect.

— Habar n-au. L-au arestat pe Domenico. Trei omoruri.

Beth, Salvatore, Ambrogio...

— E perfect. E *minunat*.

Nino bate palma cu mine.

Ah, Dumnezeuule, îmi vine să-l sărut.

Mă opresc și îl privesc în ochi.

— Ai niște cocaină? Îl întreb. Ar trebui să sărbătorim.

— Sî, îmi răspunde. Ar trebui.

Caută în buzunarul jachetei și scoate o pungă transparentă. E plină cu un praf alb ca neaua.

Ridic privirea și mă încrunt.

— Adică tot timpul cât eu *mi-am dat sufletul* acolo, tu ai avut toată cocaina asta la tine? Am urcat toate scările alea tâmpite și nu mi-ai dat deloc?

Chiar o să-i fac felul ăstuia. Aș vrea ca polițaii să nu-mi fi confiscat pistolul.

— Nu mi-ai cerut, îmi zice.

Nino trânteste punga cu cocaină pe noptieră. Pregătește cu cardul două linii lungi, apoi face sul o bancnotă de o sută de euro.

Oh, Dumnezeuule, ce dor mi-a fost!

Apoi îmi aduc aminte de noul meu năsuc. Nu l-am probat cum se cuvine. Încă se recuperează după operația aia. N-a trecut nici măcar o săptămână. Mafiotul ăla român mi-a tras un pumn în față. Sincer, a trecut prin multe greutăți. Nu sunt sigură că va funcționa. Dacă se blochează

cocaina? Dacă am nasul defect?

– Nino, îi zic, poți să-mi suflă cocaină în cur, ca în scena aia din *Lupul de pe Wall Street*?

– Poftim? mă întreabă. Nici vorbă, la dracu'. Trage-o și tu pe nas ca toată lumea.

– Uf, ești atât de plictisitor, îi zic, oftând.

– Eu? Plictisitor?

– A-ha. Oh, *Alvie, nu arunca polițaii în aer. Oh, Alvie, nu fura Ferrariul. Nu te duce la petrecerea de pe plajă. Nu face zgomot. Nu trage cocaină pe cur. Bla, bla, bla.*

Prizăm amândoi pe nas. Mmm, pulberea asta e *perfectiune*, nu alta. Creierul mi se aprinde ca un bec de un megawatt din vârful unui brad de Crăciun.

– Crezi că sunt plictisitor? mă întreabă Nino.

– Da.

– Vii cu mine?

– *Acum* ce mai vrei? îl întreb, ridicându-mă.

Mi-a amorțit fața, ca la dentist. Măcar îmi mai funcționează nasul.

Mă ia de mână și mă conduce afară din cameră, către grădină, în spatele hotelului, la o piscină turcoaz.

– Oh, uau! E *fermecătoare*, îi zic. E chiar mai drăguță decât aia a lui Beth.

Are o formă frumoasă de rinichi și e toată luminată de reflectoare. E înconjurată de grădini, palmieri și flori. Se deschide spre o stâncă abruptă cu o priveliște spre Mediterana. E incredibil de mișto și de seducătoare: zici că e coperta unui album Hedkandi.

Nino își smulge hainele de pe el și sare în apă. Are spatele bronzat, dar fundul, alb. Penisul lui e cât o anacondă. Se scufundă în adâncul apei, apoi revine la suprafață.

– *Asta* te plictisește?

– E incredibil.

Îmi place mai mult de el când e în pielea goală.

Suntem Steve McQueen și Ali MacGraw în lacul ăla din *The Getaway*.

– Haide. Intră, mă îndeamnă.

Mă dezbrac și mă duc către trepte. Sunt argintii, sclipitoare în lumina asta, strălucesc precum bijuteriile din platină. Încerc apa cu un deget. E răcoroasă și înviorătoare. Alunec ușor pe scări și intru în apă. Înot un pic. E minunat. Simt mângâierea apei pe tot corpul, ca niște așternuturi din mătase. Simt cum îmi pulsează drogurile în sânge, în valuri. Buzele mi se destind într-un zâmbet din ce în ce mai larg.

Nino mă privește din celălalt capăt al piscinei. Îi simt privirea pătrunzătoare. Înot către el. Acum chiar că îl doresc. N-am mai dorit atât de mult pe cineva în toată viața mea. Mi se agită fluturi în stomac de zici că am din nou treișpe ani. Știi ce, mă bucur că nu l-am omorât. Ar fi fost așa o risipă.

Nino plonjează sub apă. Silueta lui întunecată traversează piscina, amenințătoare și periculoasă, de parcă ar fi un rechin sau vreun pește care mănâncă oameni. Câteva bule ies la suprafață, apoi răsare în fața mea. Îl privesc în ochi. Sclipesc negri. Mă ține lipită de marginea piscinei și, în cele din urmă, ne sărutăm. Simt gustul limbii, al buzelor sale sărate. Îi trag capul înspre mine. Degetele lui mă prind strâns de păr. Gura lui e hulpavă, mă devorează. Îl mușc de buza de jos. O mână caldă îmi alunecă pe șold și îmi ajunge la clitoris. Îi simt căldura corpului. Gem. A trecut o *săptămână*.

Apoi se retrage.

Mă rotește și mă ia pe la spate. Mă mușcă de ceafă. Mă trec fiori pe șira spinării. Păsărica mea e excitată și umedă. Îmi las capul pe umărul lui. Mă prinde de sâni, iar sfârcurile mele sunt tari, erecte. Gem când mâna lui îmi alunecă în jos pe abdomen și îi simt degetele dure înăuntru.

– Asta te plectisește? mă întrebă.

31.

Nino intră în mine pe la spate.

– Un prezervativ, îi zic. Am câteva cu striiații, cu aromă de zmeură...

– Nu poți rămâne însărcinată dacă ți-o tragi în apă.

– Poftim? Nu sunt sigură că-i adevărat...

– Jur pe ce-am mai sfânt, îmi zice.

Mi-o trage la marginea piscinei. E în regulă. Iau anticoncepționale. Mă las mai mult pe penisul lui și ne lipim unul pe altul. Dalele îmi intră în piept. Penisul lui este perfecțiunea întruchipată. Îl ador. Și îmi place la nebunie cum miroase Nino. A Marlboro, a clor și a transpirație. Oh, *da*.

– Încă mai ești plectisită? îmi șoptește la ureche.

– Oh, Dum-ne-ze-u-le!

Îi simt penisul adânc de tot în mine, respirația fierbinte pe ceafă. Mâinile lui puternice mă țin strâns de talie de parcă nu-mi mai dă drumul vreodată.

– Oh, scumpo, îmi zice.

- Spune-mi pe nume.
- Pe care din ele?
- *Alvie*, îi răspund.
- *Alvie*.
- *Nino*.
- *Alvie*.
- *Nino. Nino*.

Îmi înfig unghiile în dale ca o pisică, zgâriindu-le, simțind adrenalina și cocaina. Capul îmi plutește undeva sus de tot. Oh, frate, ador cocaina. *Nino* mă trage de la margine și îmi împinge capul sub apă. Mă încovoae în așa fel încât ajung cu capul la genunchi și nu pot respira și *poftim?*

Ce naiba face acum? De ce mă ține cu capul sub apă? Mă va îneca, nu-i așa? Voi muri pe fundul unei piscine, ca soră-mea geamănă.

Continuă să mi-o tragă.

Oh, *Dumnezeule, voi muri*.

Voi...

Voi...

Voi...

Voi...

Voi avea un orgasm atât de puternic.

Încerc să înot către suprafață, dar nu mă pot mișca. Mă ține imobilizată în jos. Mă zbat și mă chinui să mă eliberez, simt cum rămân fără aer în plămâni, cum oxigenul se îndepărtează. Mi-o trage și mi-o trage, și *băga-mi-aș*. Am amețit, totul se învârte cu mine. Mi s-a încețoșat privirea. Deschid ochii, dar nu văd decât albastru. Îi simt penisul cum îmi apasă pe punctul G. O să leșin. Nu mai rezist mult. Ochii mi se închid de unii singuri.

Am rămas fără aer.

Am orgasm.

O explozie de lumină amețitoare și sunt orbită. Creierul îmi explodează. Îmi ia foc.

Avem orgasm concomitent, apoi încă unul, și încă unul, din nou și din nou și din nou. Îmi tremură trupul. Sunt *dusă*. Terminată. Timpul și spațiul se dizolvă, se prăbușesc. Mă uit la noi cum ne îndepărtăm plutind, ridicându-ne ca niște fantome sau ca niște îngerii.

Dansăm, plutim și ne înălțăm atât de mult. Zăresc o lumină. Și un tunel.

Apoi nimic.

∴

Nino și-o scoate afară; eu mă sprijin de marginea piscinei, tânjind,

tânjind, tânjind după o gură de aer. Îmi izbesc obrazul de dale. Mi-am lipit fața de pavajul din ceramică.

– NINO, CE MAMA DRACULUI?

– Ți-a plăcut? mă întrebă.

– Aș fi putut să *mor*.

– Eram dispus să-mi asum riscul ăsta.

Stau o clipă să mă gândesc la ce a zis.

– Du-te dracului, îi zic. A fost mișto.

Creier lipsit de oxigen... am deja destule leziuni cerebrale. Nu mai am nevoie de altele.

Grădina se învârte neîncetat, albastră, apoi verde, apoi roșie. Începe să cânte muzică clasică. În aer plutesc arii frumoase, un crescendo de violoncele și viori.

– De unde se aude muzica aia?

Pentru o clipă, am impresia că visez.

– Festivalul Ravello, îmi zice.

Privesc în jur. Suntem încă în piscină, cu trupurile încolăcite unul în jurul celuilalt. Suntem încă în viață. Totul e perfect. Mă uit la brațele lui, petrecute pe după umerii mei, bronzate ca ale unui zeu, cu mușchi bine definiți. Nimeni nu-mi provoacă asemenea orgasme. Nino e bărbatul visurilor mele.

Ne sprijinim de marginea piscinei, unul lângă celălalt, și admirăm priveliștea stupefiantă. Primele raze de soare se preling de după munții întunecați; cerul e colorat într-o nuanță intensă de roșu. Privim împreună răsăritul și ascultăm muzica. E magică, diafană, parcă e cântată doar pentru noi. Mă uit în jur prin grădină; e Grădina Edenului, totul e poleit cu acea lumină. Locul ăsta e un colț de paradis.

– Bine, îi zic. Uneori nu ești plictisitor.

– *Bene*.

– Atunci când îți dai silința.

– *Mortacci tua*.

Ha ha. S-a *supărat* acum.

Ies din apă improșcând cu apă peste tot. Iese și Nino și mă urmărește prin grădină. Râd, și râd, atât de drogată.

Fug pe o alee înconjurată de flori cu miresme dulcegi: pomi înfloriți și flori de hârtie. Vase străvechi din teracotă. Marmura de un alb lăptos a unui nud. Mă furișez într-o grădină cu trandafiri. Mă împiedic și mă rostogolesc pe iarba moale. Nino cade peste mine.

– Hei, ce-i aia? De pe fundul tău?

– Ce anume?

– Tatuajul? „Mori, Nemo”?

– Ah, mda, îi zic.

Uitasem de el.

– Trebuie să mă duc la *Tattoo Fixers* să mi-l acopere. Ai văzut vreodată emisiunea asta?

– Nu. Deci, ce înseamnă?

– Înseamnă... să știi că nu-mi amintesc. Eram foarte beată când mi l-am făcut. Dar avea o însemnătate mare în clipa aia. Peștele ăla din desene, nu-l știi?

Stăm întinși pe spate și privim zorii zilei.

– Oh, uite. O stea căzătoare.

Nino se întoarce către mine și îmi spune:

– Tre' să-ți pui o dorință.

Cred că știu ce vreau...

– De ce-ai spus aia mai devreme? Îl întreb. Despre luna noastră de miere?

– Nu știu, îmi răspunde Nino, întinzându-se. Așa mi-a venit pe moment. N-am putut să-i zic adevărul. Nu ne-ar fi lăsat să rămânem.

– Nu ziceai c-ai mai stat aici înainte?

– N-am ucis niciodată vreun nenorocit de *polițai*.

– Bine. Ai dreptate, îi zic.

– Bun, deci, vrei să auzi planul meu? mă întreabă. I se citește încântarea în voce acum. Planul care ne va îmbogăți pe amândoi?

Mă ridică la el pe piept. Zâmbește, iar ochii lui negri sclipesc.

– Evident. Care-i planul?

Îmi sprijin obrazul de pieptul lui. Simt cum îi bate inima.

– O să lucrăm împreună, îmi zice. Am pus totul la cale. Îți mai aduci aminte de englezul despre care ți-am povestit? Cel care l-a ucis pe tatăl meu?

– Nu.

– E un miliardar, comerciant de artă. Și locuiește în Londra. Numele lui e Ed Forbes. Mare nenorocit.

– Așa, și ce-i cu el? Îl întreb.

Îi mângâi cu degetele părul de pe piept. Îl sărut. E încă ud.

– A furat de la mine, de la tatăl meu, îmi zice. A sosit vremea să ne răzbunăm. Noi doi, împreună, scumpo. O să-l facem praf.

Un miliardar sună promițător.

– Îmi place cum sună asta.

– Mda, îmi place să le fac felul nemernicilor.

Nino se ridică în picioare și mă ia de mână.

– Haide, vreau să-ți arăt ceva.

– Acum unde mai mergem? Nu plecăm deja la Londra, nu?

– Taci. O să-ți placă, îmi zice.

Ne plimbăm prin grădini ținându-ne de mână, în fundul gol, ca Adam și Eva. O cărare lungă, dreaptă, înconjurată de flori, trece printr-o pagodă și dă spre o terasă aflată la marginea unei prăpăstii.

– *Guarda che bella vista*, zice Nino. Terasa infinitului.

– Uau, asta da priveliște!

Privesc marea. Pământul alunecă lin înspre mare. Munții sunt acoperiți de livezi de citrice, care adaugă pete de galben și auriu peisajului. Prin verdele-închis al copacilor și azuriul cerului, se întrezăresc niște sate atârinate de stâncile prăpăstioase. Aerul se umple din nou de muzica superbă. Acum îmi vine să dansez.

– E incredibil, îi zic, amintindu-mi să respir. E un loc grozav să ceri pe cineva în căsătorie.

– Eu nu pot să te cer în căsătorie. N-am inel.

Zâmbește răutăcios. Și dintr-odată, totul capătă sens. Așa a fost să fie totul. Nino este Domnul Meu Perfect. Nimeni altcineva n-a fost în stare să mă țină în frâu. El e *perfect*. El e Alesul.

– Eu da. Am două inele, îi zic. Așteaptă-mă aici, să nu te miști...

O iau la fugă prin grădină către hotel, apoi în sus pe scări, către camera noastră. Picioarele îmi alunecă pe iarba plină de rouă, iar inima îmi bate *molto allegro*. Se aude în continuare muzica, o piesă cu note înălțătoare. Talgere izbindu-se unul de altul. Un crescendo. Mă uit în jur după geantă și o găsesc pe pat. O iau și fug înapoi la Nino.

Oh, Dumnezeule, sper că e încă acolo. Dac-a plecat din nou?

Stă întors cu spatele la mine, admirând priveliștea de la balcon. Privesc imaginea aceea îndelung, în special fundul ăla. Ce *tablou!* A meritat să muncesc din greu.

– Uite, îi zic, două inele. Ți-am spus eu.

Scotocesc prin geantă – băga-mi-aș nu găsesc *nimic* niciodată.

– Ah, uite, pălăria ta. O vrei înapoi?

O ia.

Găsesc inelele în cele din urmă; cel argintiu de la grenadă (l-am păstrat ca suvenir) și inelul vibrator pentru penis. (Ooo, pe ăsta îl putem folosi mai încolo.) – Ce naiba-i *ăla?* mă întrebă.

Se uită la inelul pentru penis din mâna mea. Oare nu-i plac jucăriile sexuale?

Mă pun – rapid – într-un genunchi.

– Nino, îi zic, te căsătorești cu mine?

– O să taci din gură dacă-ți răspund da?

– Da, îi zic.

– Da, îmi răspunde.

Sar în sus și îi pun inelul pentru penis pe deget; e roz și elastic ca jeleul.

– Iuuuu! țip eu. Acum e rândul tău să mă întrebi, îi dau inelul de la grenadă.

Nino se așază într-un genunchi.

– Alvie, te măriți cu mine? Îmi pune inelul pe deget.

– Da, îi răspund.

– *Felicitări!* îmi zice Beth la mine în cap.

Apoi ne sărutăm.

*Nino și Alvie
Împreună pe vecie. Da,
E al meu de tot*

Zburd înapoi către piscină, Nino mă urmează, la pas normal. Ne luăm hainele mototolite și ne ducem în cameră. Sunt atât de fericită, încât îmi vine să explodez. Mai prizez o linie și apoi alta, până când creierul mi se transformă într-un glob de zăpadă.

Nino se trânteste ostenit pe patul dublu. Dar mie nu-mi vine să dorm; sunt prea încântată. Am de planificat o nuntă.

– Nino? Vrei și tu? îl întreb.

Ah, a început să sforăie.

Voi priza eu cele două linii... nu e frumos să risipim marfa. Prizez, prizez, prizez. Mai multă distracție, mai multe belele. Sunt prea tânără ca să fac infarct.

Pornesc televizorul ca să-mi țină de urât. Vreau să mă uit la știri. Poate vor mai arăta ceva legat de cazul lui Domenico? Aș face pe mine de râs. Trag și cealaltă linie. Iuuuu! Iuuuu! Acum nu mă mai pot opri din zâmbit. E tot ce pot să fac ca să nu încep să sar în pat ca un copil. Televizorul arată imagini din niște curți cu colonade. O biserică sau o mănăstire. O adunare solemnă. E intervievată o călugăriță italiancă. Nu știu despre ce vorbește; probabil despre ceva plictisitor. Pe ecran apare poza unei călugărițe în vârstă. Nu a unei călugărițe oarecare. E CĂLUGĂRIȚA MEA. „Sorella Francesca di Marzo, 71 de ani, cunoscută și sub numele de Teresa di Gesù”. Căcat futu-i căcat futu-i căcat. Un prezentator vorbește într-o italiană precipitată. Are o față sobră și sinceră. Cadrul se mută acum către un drum și se mărește. Fâșii roșii.

Pete de sânge. Desigur, acolo am călcat-o cu mașina. Ce vor să spună cu asta? Ce înseamnă asta? I-au găsit trupul? Un alt cadru. Rămășițele carbonizate ale Fiatului Cinquecento. Ramuri înnegrite. Copaci rupti. Scene ale unui carnagiu forestier. Iarbă arsă și frunze pârlite. Cadru se mărește pe mașină. Nu. Nu. N-o deschide. Vă rog, nu filmați înăuntru. Telespectatorul e cruțat de imaginea cu trupul carbonizat al călugăriței, însă eu i-l pot vedea cu ochii minții. Greșos și descompus, cu pielea topită. Părul cărunt făcut scrum. Veșmintele ei, transformate în niște fâșii... închid ochii și scutur din cap.

— Nu, nu, nu.

O altă poză. E bărbatul ăla! „Lorenzo Mancini, 51 de ani”. Îl recunosc imediat. I-am furat mașina. Rabla aia ruginită de Cinquecento era a lui. Îmi amintesc chipul lui roșu lipit de geam. Îmi amintesc colacul ăla de grăsime. Arată confuz, mai mult decât uimit. Se află în fața unui tribunal. Se văd dubițe de poliție și forfota unei mulțimi. Îl văd cum încearcă să se ferească de reporteri, ascunzându-se în spatele hainei sale.

— Signor Mancini, strigă reporterii după el. *Signor, é stato lei?*

Mulțimea se dă în lături ca să îi facă loc bărbatului încătușat. Apare un grup de călugărițe supărate. *Pancarte*. Un preot cu înfățișare solemnă. Și nu orice preot, e preotul *meu*. Cel pe care l-am salvat în pădure și care m-a dus în oraș. Creierul îmi zbârnâie și îmi zbârnâie, încercând să priceapă, însă sunt atât de drogată acum, încât nu pot să gândesc. Încerc să pun totul cap la cap. Cineva îi ia un interviu preotului. Nu știu ce răspunde, pare să fie un fel de necrolog. Mă gândesc că vorbește despre călugărița aia, Sorella Francesca Di Marzo. Probabil spune că e păcat că a murit. Că oamenii n-ar trebui să ucidă călugărițe... poliția trebuie să-l fi arestat pe bărbatul ăla, suspectat de uciderea călugăriței. Oare acest lucru se întâmplă aici? Nu-mi vine să cred. Există un Dumnezeu. Mă uit în gol la televizor încă două minute. Știrile trec la un alt subiect.

Fug către pat, unde doarme Nino. Vreau să-l trezesc. Trebuie să-i spun. Nu-mi vine să cred ce noroc am. Dar pentru Nino n-ar avea niciun sens. Nu știe cine a fost călugărița aia. Nu știe că am ucis-o. Presupun că nu e ceva atât de urgent. Îl las să mai doarmă un pic. Mai poate aștepta până dimineață. Vezi? Sunt o scumpă și o grijulie. Sunt o fată prevăzătoare. Voi fi o soție minunată. Nino e un bărbat norocos. Nici nu știe cât e de norocos.

Îl privesc cum doarme. Aș putea să-l privesc și să-l ascult cum respiră ore-n șir. În dormitor e întuneric; draperiile sunt trase, iar umbrele creează un efect clar-obscur care îi accentuează trăsăturile. Ochii mi se opresc pe chipul lui frumos. Portretul unui zeu roman. Un supermodel italian. Ar

putea fi un înger desenat de Caravaggio. Ar putea să-l joace pe Ciro în *Gomorra*.

Îmi aprind o țigară de la el și stau la fereastră, radiind de fericire. Sunt al naibii de pricepută la asta. Scap basma curată de *crimă*. Le-am pierdut deja șirul, însă e vorba de o grămadă de cadavre, la dracu'. Vom fi cei mai buni asasini din lume. Vom rămâne în istorie drept cei mai nebuni și mai răi. Nino e regele meu, iar eu îi voi fi regină.

Zâmbesc la marea sclipitoare. Soarele răsare deasupra apei. Va fi o zi frumoasă. Nu se vede nici urmă de nor pe cer. Ador vremea asta. Trandafirul zorilor zilei se risipește într-un albastru la fel de palid și de limpede precum ochii lui Dynamite. L-am iertat pe Nino că a ucis-o. A făcut ce trebuia să facă. M-am iertat pe mine însămi că i-am ucis pe polițaii aceia. Și pe Alessandro. Dacă e să fiu sinceră, aproape că am și uitat de borfașul ăla și de soră-mea geamănă. Călugărița a fost... un caz regretabil. Dar nu poți să fii un fătălău în domeniul în care lucrez eu. În clipa în care devii sentimental, ai pierdut. Dacă stai pe gânduri, mori. Sting țigara de pervaz și o arunc în grădina de jos. Mă întorc în dormitor. Nino încă doarme.

Mă așez pe marginea patului și îi mângâi părul de culoarea penelor de corb. Sforăiturile lui Nino sunt delicate și încete, la fel de dulci ca ale bebelușului Ernie. Nu monstruoase, ca ale lui Domenico. (Va fi popular în închisoare.) Nino se foiește și se mișcă în somn. Mormăie ceva.

– Alvie?

Bag mâna-n foc că visează o partidă de sex cu mine. I se citește un zâmbet în colțul gurii. Mă aplec și îl sărut. Partenerul meu. Amantul meu. Viitorul meu soț. Nu-mi vine să cred că vrea să se căsătorească cu mine.

Punga cu cocaină zace deschisă. Încă o linie – ce rău poate să facă? Îmi ling degetul și îl bag în praful de un alb pur. Îmi frec drogul de gingii. Mmm, așa mai vii de-acasă. Pistolul lui Nino e pe noptiera micuță, lângă lampă și lângă inelul de logodnă. Oh. De ce și l-a dat jos? Eu încă îl port pe cel argintiu, de la grenadă. Dar el nu are inelul pentru penis pe deget; e chiar acolo, pe masă. Ce ciudat! Nu sunt sigură că îmi convine. Ce dracu' vrea să însemne asta? Inima începe să-mi bată mai repede. Să fie de la cocaină? Sau din altă cauză? Dar e în regulă. E bine. Relaxează-te, scumpete. Mă ridic și mă întind. Oare ar merge niște ceai de mușețel?

Mă uit la reflexia mea din oglinda din dormitor. E întuneric, însă văd că ochii mei arată ca două OZN-uri. Nu mi-am mai văzut niciodată pupilele în halul ăsta de dilatate. Am maxilarul încleștat și rigid. Mă frec apăsător în sus și-n jos pe obraji și mă plesnesc de trei ori peste față. Scrâșnesc din dinți. Oh, frate, am nervii întinși la maximum. Nu-mi mai simt bărbia sau

buzele.

Îl văd pe Nino cum se foiește în pat, în spatele meu. Zăresc printre umbre cum întinde mâna. Îi privesc degetele cum se întind încet după ceva de pe noptieră.

– *Pistolul, zice Beth. O să te împuște.*

Traversez încăperea în goană. Inima îmi bate de două ori mai repede. Nu mai văd nimic în jurul meu. Totul în spatele pistolului se face negru. Pun la țanc mâna pe Glock – degetele lui Nino le ating pe ale mele – și apăs pe trăgaci.

PAC.

Sânge împrôscat și pene care plutesc în aer.

Am surzit. Măinile îmi tremură. Palmele îmi transpiră.

Căcat.

Apoi scap pistolul din mână.

Ce s-a întâmplat?

Ce dracu' am făcut?

Beth râde la mine în cap.

– Am câștigat, îmi zice.

Mă sprijin, bâjbâind, de perete și alunec încet către podea.

– Nu, îi zic. Ce dracu' ai făcut?

Văd cum roșul pătrunde în țesătura bumbacului. Simt duhoarea carnală a sângelui.

– *Se întindea după lampă, zice Beth. Tocmai ți-ai ucis sufletul-pereche.*

– Nu. Nu. Pistolul, îi zic.

– *Lampa.*

– Pistolul.

– *Lampa.*

– Pistolul.

– *Lampa.*

– Pistolul. *Pistolul.*

Mă uit la Nino, la gaura din fruntea lui, care se umple cu ceva negru. Totul se desfășoară în reluare. Am privirea încețoșată de lacrimi. Chipul lui frumos e mânjit cu sânge. Mi se întoarce stomacul pe dos. Îmi vine să vărs. Vomit din nou și din nou și din nou peste tot pe podeaua albastră.

– *Ți-am spus că mă voi răzbuna, îmi zice.*

– Nu, nu, nu.

Oh, Dumnezeu, *Beth*. Aș omorî-o din nou dac-aș putea. Și pe clovnul ăla, la dracu'. În tot acest timp, a pândit prilejul să mă prindă. Mă urăște. Mă urăște. *Mă urăsc pe mine însămi?* Îmi curg lacrimi fierbinți. E mort. S-a dus. Ce-am făcut? Ce-am putut să fac? Îl sărut pe buzele calde încă. Simt

gust de fier încins: sângele lui.

Întind mâna tremurândă și o duc la încheietura lui; caut pulsul. Aștept.

Și aștept.

Și aștept.

Haide.

Haide.

Nino.

Nino.

Te rog.

Îi deschid cu grijă pleoapa. Are pupila dilatată. Imensă. Nu se contractă când e expusă la lumină. Las pleoapa să se închidă. Asta confirmă că a murit.

*O mare inimă se frânge-acum. / O, noapte bună, blânde prinț. Să cânte/
Un stol de îngerii spre odihna ta.*³⁵

Mă așez pe pat lângă el.

Domnul Bubbles râde la mine în cap.

Iar...

*Restu-i tăcere.*³⁶

---

³⁵ *Hamlet*, actul V, scena 2.

³⁶ *Hamlet*, actul V, scena 2.

EPILOG

Samsungul meu sună: „Număr necunoscut”.

– Da? Alo? Ce e?

– Alvina, dragă, tu ești?

– Ha?

Ia nu mă lua cu *dragă*, la dracu'. E Mavis. De ce se poartă atât de *frumos*? Cred că ne ascultă cineva conversația.

– Da, eu sunt. Ce dorești? Bani pentru vreun azil de bătrâni? Să vină o asistentă/un îngrijitor să aibă grijă de tine?

– Îți zic pe scurt, îngerul meu, îmi spune.

– Bun. Despre ce e vorba?

Neobișnuit.

– Vezi tu, n-am decât un minut la dispoziție, după care îmi întrerup legătura. Au reguli foarte stricte pentru apelurile în interes personal în celulele astea din secțiile de poliție.

– În ce? Unde ești? Ce se petrece?

Mă uit furioasă la telefon, dar nu suntem pe FaceTime.

– Da, de asta te sun, dragă. Sunt la secție aici, în Roma. Se pare că autoritățile din Anglia l-au găsit *în cele din urmă* pe tatăl tău. Îți vine să crezi? După toți acești ani. *Douăzeci și cinci*, mai exact...

– Despre ce naiba vorbești?

– Niște polițiști din Lower Staughter l-au găsit pe tatăl tău în magazia din grădină.

– De ce era tatăl meu într-o magazie?

– Ah, ei bine, *iată-ntrebarea*³⁷.

– Întrebare de un milion de dolari. Cine crezi că sunt? Chris Tarrant?

– Poftim? Cine? Nu. Nu înjura. În fine, dragă, ideea e că *am fost arestată*. Acuzată de omor cu premeditare. Ai mai auzit ceva atât de absurd? În fine, am îndoieli serioase că vor avea îndeajuns de multe dovezi ca să mă condamne, având în vedere cât timp a trecut și ținând cont de viermi. Sincer, aproape că și uitasem de el. Într-un fel, mă așteptam să fi dispărut sau, știi tu, să se fi biodegradat. Te-am sunat de fapt să-ți spun *să vii să-l iei pe Ernesto*. L-am lăsat cu Riccardo și cu Giuseppe, ceea ce nu e ideal...

– CE DRACU'? TATĂL MEU E MORT?

---

³⁷ *Hamlet*, actul III, scena 1.

Prima oară Nino, acum taică-miu.

– Vii să ai grijă de bebeluș?

– L-ai ucis?

– Alvina. Dă-mi voie să mă exprim limpede: asta vor decide *jurații*.

– Știam eu. Știam eu. L-ai ucis.

Pun pariu că suma aia de jumătate de milion, pe care a avut-o maică-mea în bancă, nu era moștenirea primită de la bunica. Bunica n-a avut niciodată atâția bani. Toți erau ai tatălui meu. Dacă avea nevoie de un motiv, ăsta era perfect.

– În fine, vrei să-ți dau numărul lor? Am aici datele de contact ale lui Riccardo.

– N-am nevoie de numărul lui Riccardo.

Nu mă duc să fac pe dădaca.

– L-aș fi rugat pe Domenico, însă parcă l-a înghițit pământul. Că tot am apucat să vorbim, dragă, ai niște bani la dispoziție? Am nevoie de zece mii doar pentru cauțiune...

Se întrerupe legătura. L-au tăiat-o. Mă așez pe pat în tăcere, înmărmurită. Îmi trântesc capul pe pernă, lângă al lui Nino. Las telefonul să-mi cadă din mână. Dumnezeu, maică-mea e o *criminală*. Nu știi de ce sunt atât de surprinsă. De unde cred că am moștenit asta și eu? Ha. E clar că face parte din ADN-ul meu. Acum nu mai am nicio trăsătură deosebită. Era singurul meu atu. Ea e o criminală. Eu sunt o criminală. Toată lumea ucide pe *toată lumea*. Diferența constă în faptul că eu nu voi fi prinsă. Eu sunt generația următoare. 2.0. Nouă și îmbunătățită. *Avansată*.

Privesc în jos către trupul lui Nino care zace neajutorat pe pat. Dinspre podea vine un damf de vomă. Se aude cum îi picură sângele. N-avea de gând să se căsătorească cu mine. Cum am putut să fiu atât de naivă? N-a purtat inelul ăla nici măcar o oră. Asta am vrut eu să cred. A spus-o chiar el; toată săptămâna asta a fost un test. Ei bine, dobitocule, *tu* ai picat testul meu. Acum, eu sunt la volan. Eu dețin controlul. Am vrut să-l omor. Bineînțeles că da. ăsta fusese planul dintotdeauna. N-a existat vreodată vocea soră-mii la mine în cap. Ce am? Sunt nebună? Schizofrenică? Era vocea subconștientului. Sau doar conștiența mea care a luat-o pe ulei. Știam ce trebuia să fac. Știam ce era nevoie să fac...

Dacă întrebă cineva de bombă, dacă găsește cineva cadavrul, le voi spune că Nino a scos cuiul și că după aceea m-a luat ostatică. E *perfect*. A fost autoapărare. Am fost nevoită să îlucid. Pe cine vor crede oare? Pe *fată* sau pe *asasinul mort*?

Dacă am putut să-lucid pe mafiotul ăsta nemilos, dacă am putut să

ucid *iubirea vieții mele*, înseamnă că sunt mai dură decât credeam. Pot să ucid pe *oricine*. Da. Da, sunt Alvina Knightly.

Ar fi bine să-i fie frică aceluia Ed Forbes.

Așa că păzea, domnule Forbes.

Tu ești următorul pe listă.

virtual-project.eu

violin